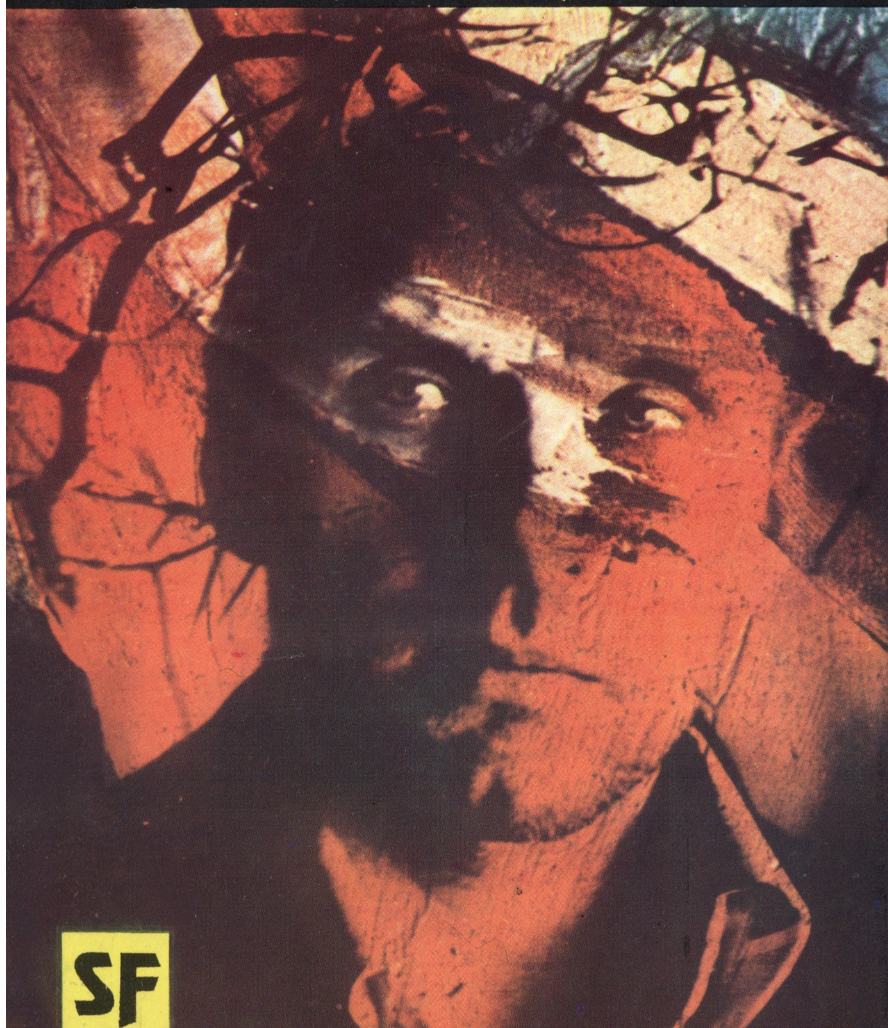
A & B Strugatki

PICNIC LA MARGINEA DRUMULUI
(CĂLĂUZA)

Picnic la marginea drumului

Arkadi şi Boris Strugaţki

Motto:

*„Trebuie să faci binele din rău,
pentru că nu ai altceva din care
să-l faci”.*

R. P. WARREN

INTERVIUL

DIN INTERVIUL LUAT DOCTORULUI
VALENTIN PILMANN DE CĂTRE CORESPONDENTUL
SPECIAL AL POSTULUI DE RADIO MARMONT CU
PRILEJUL DECERNĂRII ULTIMULUI
PREMIU NOBEL PENTRU FIZICĂ PE ANUL 19...

— PROBABIL, prima dumneavoastră descoperire mai importantă, doctor Pilmann, trebuie considerată a fi „radiantul Pilmann”...

— Cred că nu. „Radiantul Pilmann” nu este nici prima, nici cea mai serioasă, şi, în fond, nici nu-i o descoperire. Şi nu chiar a mea.

— Probabil că glumiţi, doctore. „Radiantul Pilmann” este o noţiune cunoscută de către fiecare şcolar.

— Nu mă surprinde. De altfel, „radiantul Pilmann” a fost descoperit pentru prima dată de către un şcolar. Spre marele meu regret, nu mai ţin minte cum îl cheamă. Uitaţi-vă în „Istoria vizitelor” de Stetson, unde toate acestea sunt prezentate mai bine: descoperirea radiantului de către un şcolar, publicarea pentru prima oară a coordonatelor lui de către un student şi denumirea radiantului, cine ştie de ce, cu numele meu.

— Da. Cu unele descoperiri se întâmplă câteodată lucruri surprinzătoare. N-aţi putea să explicaţi ascultătorilor noştri, doctore Pilmann...

— Ascultă, concetăţene, „Radiantul Pilmann” este o chestie extrem de simplă. Închipuiţi-vă că rotiţi un glob uriaş şi începeţi să trageţi în el cu un revolver. Urmele de pe glob merg într-o direcţie oarecare, uşor curbată. Esenţa a ceea ce dumneavoastră numiţi prima mea descoperire este un lucru foarte simplu. Toate cele şase Zone de Vizitare sunt astfel dispuse pe suprafaţa planetei noastre de parcă s-ar fi tras în Pământ şase focuri dintr-un revolver situat undeva pe linia Pământ-Deneb. Deneb este steaua „Alfa” din Constelaţia „Lebăda”, iar punctul de pe bolta cerească de unde, ca să zicem aşa, s-a tras, se numeşte „radiantul Pilmann”.

— Vă mulţumesc, doctore. Dragi ascultători, în sfârşit, ni s-a explicat clar ce este „radiantul Pilmann”. Apropo, alaltăieri s-au

împlinit exact treisprezece ani de la ziua Vizitei. Doctore Pilmann, puteţi să ne spuneţi câteva cuvinte în legătură cu aceasta?

— Ce anume vă interesează? Având în vedere că n-am fost atunci în Marmont ...

— Cu atât mai mult este interesant de ştiut ce aţi crezut când oraşul dumneavoastră natal v-a arătat obiectele incursiunii supercivilizaţiei extraterestre.

— Vorbind cinstit, mai întâi de toate am crezut că e o gogomănie. Era greu de imaginat că în micul nostru Marmont s-ar fi putut întâmpla cine ştie ce. Gobi, New Foundland – asta mai treacă-meargă – dar Marmont!

— În cele din urmă, totuşi, aţi crezut.

— În cele din urmă, da!

— Şi apoi?

— Mi-a venit deodată ideea că Marmont, cu cele cinci Zone de Vizitare rămase... de altfel, scuzaţi-mă, atunci erau într-adevăr numai patru, pentru că toate zonele stăteau pe aceeaşi curbă. Am socotit coordonatele şi le-am trimis la „Nature”.

— Şi nu v-a emoţionat câtuşi de puţin soarta oraşului natal?

— Vedeţi, în acea vreme credeam deja în Vizite, dar nu puteam fi convins în nici un fel să iau în considerare corespondenţele pline de panică despre cartierele arse, cu monştri ce mâncau îndeosebi bătrâni şi copii, despre luptele sângeroase dintre invulnerabilii vizitatori şi, în cel mai înalt grad, vulnerabilele, dar invariabil eroicele, unităţi regale de tancuri.

— Aţi avut dreptate. Deci vă mai amintiţi că, atunci , confratele nostru, corespondentul, le-a cam umflat... Totuşi, să ne întoarcem la ştiinţă. Descoperirea „radiantului Pilmann” a fost prima, dar probabil nu şi ultima dintre contribuţiile dumneavoastră la cunoştinţele despre Vizită...

— Prima şi ultima.

— Dar, fără îndoială, în tot acest timp aţi urmărit cu atenţie funcţionarea cercetărilor internaţionale în Zona Vizitei...

— Mda... Din când în când am răsfoit „Expunerea”.

— Aveţi în vedere „Expunerea Institutului Internaţional de Cultură Extraterestră”?

— Da.

— Şi care este, după părerea dumneavoastră, cea mai importantă descoperire din toţi aceşti treisprezece ani?
— Însăşi Vizita.
— Scuzaţi-mă, n-am...
— Însăşi Vizita reprezintă cea mai importantă descoperire, nu numai din toţi aceşti treisprezece ani, dar şi din întreaga existenţă umană. Nu este chiar aşa de important cine sunt vizitatorii. Nu contează de unde şi de ce au venit, din ce cauză au stat aşa de puţin şi unde au plecat după aceea. Important este faptul că acum oamenii ştiu cu certitudine un lucru: nu suntem singuri în Univers. Mă tem însă că Institutul de Cultură Extraterestră nu va reuşi niciodată să facă o descoperire mai deosebită.
— Este extrem de interesant, doctore Pilmann, dar eu m-am referit în fond la descoperirile de ordin tehnologic. Descoperiri care să poată folosi ştiinţei şi tehnicii pământene. De fapt, o serie de savanţi celebri consideră că ceea ce s-a găsit în Zona Vizitei poate contribui la schimbarea întregului curs al istoriei noastre.
— Poate, dar eu nu sunt socotit printre adepţii acestui punct de vedere. Nu sunt un specialist în ceea ce priveşte descoperirile concrete.
— Totuşi, sunteţi de doi ani consultantul Comisiei ONU pentru problema Vizitei ...
— Da. Numai că nu am nici o legătură cu studiul culturii extraterestre. La COPROVI, împreună cu colegii mei, reprezint opinia ştiinţifică internaţională atunci când e vorba despre controlul îndeplinirii Hotărârii ONU în ceea ce priveşte internaţionalizarea Zonei de Vizitare. În concluzie, urmărim ca ciudăţeniile extraterestre luate din Zonă să fie puse numai la dispoziţia Institutului Internaţional.
— Poate şi altcineva să intre în posesia acestor ciudăţenii?
— Da.
— Vă referiţi, probabil, la stalkeri?
— Nu ştiu ce sunt aceştia.
— Aşa se numesc la noi, în Marmont, tinerii temerari care îşi asumă riscul pătrunderii în Zonă pe cont propriu şi fură de acolo tot ce reuşesc să găsească.
— Înţeleg. Nu, asta nu e de competenţa noastră.

— Ce-ar mai fi! De asta se ocupă poliţia. Dar era interesant de ştiut cu ce vă ocupaţi în mod direct, doctore Pilmann.

— Sunt pierderi continue de materiale din Zonă, care ajung în mâinile unor persoane lipsite de responsabilitate şi spirit de organizare. Ne ocupăm de rezultatele acestor pierderi.

— Mulţumesc. Dar pe dumneavoastră, ca savant, nu vă atrage studierea minunilor extraterestre?

— Cum să vă spun... Se prea poate.

— Deci putem spera că marmontienii îl vor vedea, într-o minunată zi, pe faimosul lor concetăţean pe străzile oraşului natal.

— Nu este exclus.

CAPITOLUL I

REDRICK SCHUHART, 23 DE ANI, CELIBATAR, LABORANT AL FILIALEI INSTITUTULUI INTERNAŢIONAL DE CULTURĂ EXTRATERESTRĂ DIN MARMONT

STĂM ÎN DEPOZIT. Când vine seara, nu ne rămâne altceva mai bun de făcut decât să aruncăm salopetele de pe noi şi s-o ştergem până la birtul „Borj” ca să ne mai dregem cu o picătură, două de tărie. Acum stau, pur şi simplu, şi sprijin pereţii. Abia aştept să fumez – doar rezist de mai bine de două ore. El tot mai răscoleşte lucrurile: a umplut deja un seif, l-a încuiat şi sigilat, iar acum dă gata un altul; ia de pe transportor „biberoanele”, cercetându-le cu grijă pe toate feţele (printre altele trebuie spus că nu-i aşa uşor, fiecare cântărind în jur de şase kilograme şi jumătate), apoi le aşază delicat pe un raft.

Se luptă cu aceste biberoane de atâta timp şi, probabil, fără nici un folos pentru omenire. În locul lui, le-aş fi dat dracului de mult şi-aş fi făcut orice altă muncă pentru aceeaşi bani. Dacă stau să mă gândesc însă, „biberoanele” astea au într-adevăr ceva bizar. De câte ori nu mi-am rupt spinarea cărându-le şi, totuşi, după cum observ, nu pot să nu mă minunez de fiecare dată. Sunt de fapt două discuri de cupru de mărimea unor farfurioare groase de 5 mm, având distanţa între ele de 400 mm. Între discuri nu se află nimic. Absolut nimic. Pustiu. Poţi să-ţi treci şi mâna printre ele, ba chiar şi capul, dacă nu cumva ţi-ai pierdut minţile mirându-te; pustiu şi iară pustiu, doar aer. Desigur, între ele o fi existând ceva, vreo forţă, acolo, dacă stau să mă gândesc. Oricum, nimeni n-a reuşit până acum nici să le apropie, nici să le depărteze.

Deh, cititorule, e cam greu să explici asemenea chestii cuiva care nu le-a văzut; e greu tocmai prin simplitatea lor, mai ales atunci când ţi se arată şi poţi să le cercetezi convingându-te, în sfârşit, despre ce este vorba. E ca şi cum ai încerca să descrii în mod ştiinţific şi cu detalii bogate, să zicem, o cană sau, Doamne-fereşte, un păhărel: dai din mâini neştiind ce să explici amănunţit şi nu-ţi rămâne altceva de făcut decât să te răcoreşti înjurând sănătos.

În sfârşit, să presupunem că aţi înţeles despre ce este vorba şi chiar dacă ar mai fi ceva neclar, nu aveţi decât să luaţi „Expunerile” Institutului. Acolo, la fiecare reeditare, sunt şi fotografii ale acestor bidoane.

În general, Kirill s-a chinuit cu aceste „biberoane” mai bine de un an. Am lucrat cu el de la bun-început, numai că nici până acum nu prea înţeleg bine ce vrea de la ele. La drept-vorbind, însă, nici nu încerc să aflu. Mai întâi să înceapă el să înţeleagă, să se descurce singur, şi atunci am să încep poate şi eu să-l ascult. Până una-alta, mi-e clar un singur lucru: are neapărată nevoie de câteva biberoane, pe care să le meşterească, să le decapeze cu acizi, să le turtească la presă şi să le topească în cuptor. Şi abia atunci totul i se va părea clar, va fi plin de glorie şi de laude, şi chiar ştiinţa mondială se va cutremura de mulţumire. Dar, după cum înţeleg, mai e până acolo. Deocamdată n-a descoperit nimic, deşi, în ultima perioadă, s-a zbătut foarte mult. Singurul rezultat a fost acela că a prins o paloare nesănătoasă, cenuşie, a devenit tăcut, iar ochii au început să-i lăcrimeze mai des, ca la un câine bolnav (coadă-ntre picioare, urechi blegite).

Ia să fi încăput pe mâna mea oricine altcineva decât Kirill. L-aş fi dus prin toate barurile de noapte şi bordelurile din regiune (că doar le cunosc mai bine decât pe mine însumi) şi-ntr-o săptămână scoteam din el un om nou (urechi ciulite, coadă sus). Dar pentru Kirill medicamentul ăsta nu e valabil, aşa că nici măcar nu merită să te oboseşti propunându-i-l. Are altă fire.

Deci stau în depozit şi mă uit la el cum încă mai munceşte, deşi i se închid ochii de oboseală, când, deodată, mi s-a făcut milă de el, nici eu nu ştiu de ce. Atunci mă decid. Culmea este că încă nu mă hotărâsem să vorbesc, dar parcă m-a tras cineva de limbă.

— Ascultă, Kirill!

Ţinea ultimul „biberon” în echilibru, într-o asemenea poziţie încât aveai impresia că vrea să intre în el cu totul.

— Ascultă, Kirill! Dacă ai fi avut un biberon plin?

— Un „biberon” plin? repetă şi îşi arcui sprâncenele, de parcă i-aş fi spus nişte bazaconii.

— Ei da! i-am spus. Capcana ta hidromagnetică, cum îi zice... obiectul 77-B. Doar că mai are acolo, în interior, o umplutură cu

reflexe albăstrui.

Observ că începe să înţeleagă. Îşi ridică ochii spre mine şi-i mijeşte, încercând să-şi ascundă sclipirile de inteligenţă şi luciditate, aşa cum îi plăcea să se exprime uneori...

— Stai! spune. Plin? Tot ca ăsta, doar că-i plin?

— Păi, da.

— Unde?

Kirill al meu tresare: „Urechi ciulite, coadă sus”.

— Hai să fumăm!

Aruncă vioi „biberonul” în seif, trânteşte uşa, o încuie cu trei rotaţii şi jumătate ale unui minuscul disc şi pornim înapoi spre laborator.

Pentru un „biberon” gol, Ernest dădea patru sute de monezi, bani-gheaţă, iar pentru unul plin, ca un fiu de căţea ce sunt, i-aş fi băut până şi sângele lui spurcat. Dar, mă credeţi, nu mă credeţi, când i-am făcut acea propunere lui Kirill nu m-am gândit la bani, ci am făcut-o numai pentru că l-am văzut cum s-a înviorat şi s-a încordat ca o strună, de puteai să cânţi pe el. Acum nu reuşeam să-l mai domolesc. În drum spre laborator sărea câte patru trepte o dată, de nu mai avea omu’ timp să fumeze. În general îi cam spusesem totul: şi cum e, şi unde se află, şi care e drumul cel mai bun pe care poţi să te furişezi până la el. Scoate imediat harta, găseşte garajul, pe care-l arată cu degetul, se uită la mine şi... E clar. A înţeles totul despre mine, de parcă ar fi fost ceva de neînţeles în asta!

— Ia uită-te la el! zice şi chiar zâmbeşte. Eh, ce să-i faci, trebuie să plecăm. Hai chiar mâine-dimineaţă. La nouă voi cere permisul şi galoşul, iar la zece plecăm. Ce zici?

— Mergem. Şi cine va fi al treilea?

— De ce să fim trei?

— A, nu! Ce, crezi că organizăm un picnic cu domnişoare? Dar dacă ţi se întâmplă ceva? Aici e Zona. Trebuie să fie ordine.

Zâmbeşte uşor, dând din umeri resemnat.

— Cum vrei tu. Oricum le vezi mai bine.

Ce-ar fi să nu le văd! Sigur că a fost mărinimos, n-am ce zice, s-a străduit pentru mine: un al treilea e de prisos. Mai bine să plecăm numai noi doi. N-o să ne afle nici vântul, nici pământul.

Dar eu ştiam că cei de la Institut nu mergeau în Zonă doar câte doi. Exista următoarea regulă: doi făceau treaba şi un al

treilea privea, iar când era întrebat, povestea totul.

— Personal, l-aş fi luat pe Austin, continuă Kirill. Dar tu, bineînţeles, nu-l vrei. Sau nu ai nimic împotrivă?

— Ba da. Numai Austin nu. Pe Austin ai să-l iei altă dată.

Austin nu-i băiat rău, e laş şi curajos într-o proporţie normală, dar, după mine, e marcat deja de cele prin care a trecut. Lui Kirill nu pot să-i explic, dar eu aşa le văd: îşi închipuie omu' că ştie şi înţelege totul despre Zonă, adică nu-i mai lipseşte decât înmormântarea. Poftim, n-are decât să moară. Numai că... fără mine.

— Bine, spune Kirill. Dar Tender?

Tender. Ăsta e al doilea laborant al său. Om obişnuit, liniştit.

— Cam în vârstă, spun. Şi are şi copii.

— Lasă, c-a mai fost în Zonă.

— Fie şi-aşa. Să rămână Tender.

A rămas să studieze harta, iar eu am pornit în galop, direct spre „Borj", pentru că voiam să halesc ceva, iar gâtlejul mi se uscase.

În sfârşit, s-o lăsăm baltă. Deci apar eu dimineaţă la nouă, ca-ntotdeauna, şi prezint permisul la intrarea de serviciu, unde stă o prăjină de sergent pe care îl mardisem anul trecut, pentru că, beat fiind, se agăţase de Guta.

— Hai noroc! îmi spune. Bă, Roşcovane, te caută în tot Institutul...

Îl întrerup imediat, cavalereşte.

— Nu-ţi sunt Roşcovan şi nu te-nghesui să-mi fii prieten, huidumă suedeză!

— Doamne Dumnezeule, Roşcovane! exclamă mirat. Dar toată lumea îţi spune aşa.

Înainte de a merge în Zonă sunt întotdeauna cam nervos, iar pe deasupra, acum, mai sunt şi treaz, aşa că l-am apucat de harnaşament şi i-am aruncat în faţă câteva vorbe, care îi reaminteau în mod detaliat de arborele său genealogic şi de persoana sa. El a scuipat alături şi, înapoindu-mi permisul, mi-a spus cu un glas de-ţi pătrundea frigul în oase:

— Redrick Schuhart! Trebuie să vă prezentaţi de urgenţă la căpitanul Hertzog.

— Eh! Aşa mai merge, îi zic.

Încerc să par vesel, dar cad pe gânduri: „Asta ce-o mai fi? Ce

naiba mai vrea de la mine Hertzog în timpul serviciului? Dar, hai să mă duc să-mi arăt şi mutra”. Cabinetul lui se află la etajul trei, un cabinet excelent, dar cu gratii la ferestre. Poţi să juri că te afli la poliţie. Willy stă în fotoliul său, pufăie din lulea şi ciocăneşte ceva la maşina de scris, scriptologie de-a lui.

Într-un colţ, un sergenţel, unul nou, pe care nu-l cunosc, cotrobăie într-un dulap de fier. La noi în institut, sergenţei de-ăştia tot aşa corpolenţi şi rumeni în obraji sunt mai mulţi decât o divizie. Hm! Sânge-n lapte, oricum nu au voie în Zonă, iar de problemele lumii îi doare-n cot.

— Bună ziua, spun. M-aţi chemat?

Willy se uită la mine ca la un loc pustiu, dă la o parte maşina de scris, îmi pune în faţă o mapă voluminoasă şi începe s-o răsfoiască.

— Redrick Schuhart?

— În persoană, răspund, şi îmi vine să pufnesc în râs. Un râs nervos.

— De cât timp lucrezi la Institut?

— De doi ani, merg pe-al treilea.

— Componenţa familiei?

— Sunt singur. Orfan.

Se întoarce spre sergenţelul său şi-i ordonă sever:

— Sergent Lummer, mergi la arhivă şi adu-mi dosarul cu numărul 150.

Willy închide mapa şi mă întreabă sumbru:

— Te-ai apucat din nou de „cele vechi”?

— Care „cele vechi?

— Ştii şi singur care, iar am primit reclamaţii.

„Aşa va să zică”, gândesc.

— Dar de unde le-aţi primit?

Încruntându-se, se ridică şi scutură nervos pipa în scrumieră.

— Nu te priveşte. Te sfătuiesc în numele unei vechi prietenii; renunţă la afacerea asta pentru totdeauna sau zbori imediat din Institut... Şi definitiv. Mă-nţelegi? Dacă te prind şi a doua oară, nu mai scapi doar cu şase luni.

— Înţeleg, îi spun. Asta înţeleg.

Mă priveşte din nou cu ochi inexpresivi, pufăind din luleaua goală şi frunzărind dosarul. Asta însemna că sergentul Lummer

se întorsese cu dosarul numărul 150.

— Mulţumesc, Schuhart, spuse căpitanul Willy Hertzog, poreclit şi Mistreţul. Asta-i tot ce-am vrut să lămuresc. Eşti liber.

Aşa că am plecat spre vestiar, mi-am tras salopeta pe mine, mi-am aprins o ţigară, gândind: „De unde s-o fi ivit şi zvonul ăsta? Dacă-i din Institut, atunci totul nu-i decât o minciună. Aici nimeni nu poate şti ceva despre mine. Iar dacă e de la poliţie, ce-ar mai putea şti în afară de vechile mele afaceri? M-o fi turnat Sterviatnik, o canalie, care nu merită decât să fie înecat. Numai că acum nici Sterviatnik nu ştie nimic despre mine". M-am gândit ce m-am gândit, dar n-am descoperit nimic şi m-am hotărât s-o las baltă. Ultima oară am fost în Zonă acum trei luni, noaptea, şi aproape toată marfa „a făcut aripi". Nu m-au prins asupra faptului, iar acum numai dracu' poate să mă mai ia!

Dar, tocmai când coboram scările, mi-a trăsnit o idee. M-am întors în vestiar, m-am aşezat pe-o bancă şi am început din nou să fumez. Reieşea că astăzi nu mai aveam voie să mă duc în Zonă. Nici mâine şi nici poimâine. Deci, eram din nou luat în colimator de curcanii ăia râioşi. Nu m-au uitat, iar dacă m-au uitat, cineva a avut grijă să le reamintească. Oricum nu mai are importanţă cine a făcut-o. Nici un stalker nu s-ar apropia de Zonă, nici măcar pe departe, când ştie că e urmărit, doar dacă nu cumva a înnebunit. Deocamdată, aveam nevoie de cel mai întunecat colţişor unde să mă pot ascunde. Auzi la ei: Zonă! Păi, n-am mai fost acolo cu legitimaţia de nu ştiu câte luni. Ce v-o fi căşunat pe un biet laborant cinstit?".

M-am gândit la toate astea şi parcă m-am simţit mai uşurat că astăzi nu trebuia să mă duc în Zonă. Am să-ncerc să-i comunic toate astea lui Kirill, cât mai delicat. I-am spus-o însă direct:

— Nu mai merg în Zonă. Aveţi ceva dispoziţii?

Bineînţeles că la-nceput se holbează la mine. Apoi, parcă începe să-nţeleagă. Mă ia de cot şi mă conduce până la el în cabinet, mă aşază pe scaunul lui, iar el se cocoaţă alături, pe pervazul ferestrei. Tăcem şi fumăm. Apoi, mă întreabă cu grijă:

— S-a întâmplat ceva, Red?

Ce pot să-i spun?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Ieri, ce chestie, am pierdut la

pocker douăzeci de monede. Joacă tare Nunan ăsta.

— Stai. Ce-ţi veni? Te-ai răzgândit?

— Nu am voie, îi răspund printre dinţi. Nu am voie, mănţelegi? Chiar acum m-a chemat la el Hertzog.

Se întristează şi ochii îi lăcrimează din nou ca unui pudel bolnav. Tuşeşte spasmodic, aprinde o altă ţigară de la chiştocul vechi şi spune încet:

— Poţi să-mi povesteşti, Red. N-am să scot o vorbă.

— Las-o baltă. Nu despre tine e vorba.

— Deocamdată nu i-am spus nimic lui Tender. De permis i-am făcut rost, dar ce-i mai important, dacă merge sau nu merge, nu l-am întrebat.

Tac şi fumez. Hm! Să râzi şi să plângi, nu mai poate omu' să înţeleagă nimic.

— Ce ţi-a spus Hertzog?

— A, nimic deosebit. M-a turnat careva, asta-i tot.

Se uită la mine cam ciudat, sare de pe pervaz şi începe un du-te-vino în propriul cabinet. El aleargă, eu stau, scot fum şi-mi ţin gura ferecată. Îmi pare rău de el şi totodată mi-e necaz cât de tâmpit s-au potrivit lucrurile. Cum s-ar spune, s-a vindecat omul de melancolie. Dar cine-i vinovat? Desigur, eu. Dar deodată încetează să mai alerge, se opreşte chiar lângă mine şi, uitându-se undeva într-o parte, mă întreabă stingherit:

— Ascultă, Red. Şi cam cât ar putea să coste un biberon plin?

La început nu l-am înţeles. Întâi m-am gândit că şi-a propus să-l cumpere cine ştie de unde, numai că de unde să-l iei. Nu exista decât unul, iar pentru ăsta nu-i ajungeau banii: de unde să-i aibă el, un specialist internaţional, şi încă unul rus? Pe urmă însă m-a fulgerat o idee: da' ce crede el, mârşavul, că din cauza verzişorilor amân toată afacerea? Ah, porc de câine, drept cine mă iei? Am deschis gura să-i amintesc de toţi dumnezeii familiei, dar mi-am muşcat limba şi m-am abţinut. Pentru că, întradevăr, drept cine mă lua? Drept un stalker? Stalker şi sunt, adică unul care are nevoie de cât mai mulţi verzişori şi care toată viaţa se târguieşte numai pentru ei. Cum s-ar zice, ieri am pus momeala şi astăzi arunc undiţa, adică măresc preţul.

Îmi amorţise deja limba numai la gândul ăsta şi, colac peste pupăză, se mai şi uita drept la mine, fără să clipească. Dar am văzut în ochii lui doar înţelegere, nedesluşind încă dispreţul.

Aşa că am început să explic liniştit:

— La garaj nu s-a dus deocamdată nimeni, niciodată, cu permisul. Acolo nu există încă un traseu marcat, asta o ştii şi tu. Deci când o să ne întoarcem, Tender al tău va începe să se fălească cum ne-am repezit direct spre garaj, cum am luat tot ce ne trebuia, şi cum ne-am şi întors imediat, de parcă am fi mers până la vreun depozit oarecare. Fiecăruia o să-i fie atunci clar ce ştiam înainte de plecare şi de ce ne duceam acolo. Şi care dintre noi trei a turnat. Fără comentarii. Acum înţelegi de ce-mi miroase ceva?

Îmi termin discursul, ne uităm unul la altul drept în ochi şi tăcem.

Apoi, pe neaşteptate, pocneşte din palme şi, frecându-le cu însufleţire, îmi spune:

— Ei, ce să-i faci, dacă nu se poate, nu se poate. Eu te-nţeleg, Red, şi nu pot să te condamn. Merg şi singur. Cred că mă descurc. N-ar fi prima dată...

Aşterne harta pe pervaz, se propteşte în mâini şi se apleacă deasupra ei; parcă i se adună în ochi toată dârzenia.

Îl aud mormăind:

— O sută douăzeci de metri... chiar o sută douăzeci şi doi... Şi ce mai este acolo în garaj... Nu, nu-l iau pe Tender. Ce zici Red, crezi că, într-adevăr, nu merită să-l iau pe Tender? Totuşi, are doi copii.

— Nu te vor lăsa să mergi singur.

— Ba mă vor lăsa, mormăie el. Nu-mi plac însă autocamioanele alea. După treisprezece ani de la deschiderea cerului tot mai stau acolo şi sunt ca noi. La douăzeci de paşi – cisterne ruginite şi găurite ca nişte site, iar lângă ele autocamioane nou-nouţe, ca pe banda de montaj. Ah! Ce ţi-e şi cu Zona asta!

Îşi ridică fruntea şi se uită pe fereastră. Mă uit şi eu. Dincolo de geamul gros şi plumburiu de la fereastra noastră se observa, la o aruncătură de băţ, Zona-măicuţă văzută ca-n palmă de la etajul nouă.

Privind-o, pare a fi pământ ca orice pământ. Soarele răsare deasupra ei ca-n orice altă parte a Pământului şi parcă nimic nu s-a schimbat în toţi aceşti treisprezece ani. Tata, Dumnezeu să-l ierte, s-ar fi uitat şi n-ar îi observat nimic deosebit, poate doar

ar fi întrebat: „Da’ fabrica aia de ce nu fumegă, e grevă sau ce?...”

Conuri din rocă galbenă, caupere strălucind în soare, şine, iar pe şine o locomotivă mică cu platformă. Ce mai, peisaj industrial în toată regula! Numai oamenii lipsesc. Nici vii, nici morţi. Uite că se vede şi garaju’: un maţ lung şi cenuşiu, cu poarta desfăcută, iar pe o platformă de asfalt stau autocamioanele. Nu s-a întâmplat nimic cu ele de treisprezece ani. Însă, Doamne fereşte, să te strecori între două maşini, mai bine le ocoleşti... Acolo e o crăpătură în asfalt, doar dacă între timp n-au mai crescut niscaiva mărăcini.

O sută douăzeci şi doi de metri? De unde i-o fi numărat? A, probabil că-i socoteşte de la ultimul marcaj. Corect. De acolo nu poate să fie mai mult. Mda, totuşi au progresat „ochelariştii” ăştia! Au agăţat deja marcaje până la dealul de acolo, şi încă ce marcaje! Uite şi şănţuleţul unde s-a „îngropat” Slizniak, la numai doi metri de drumul lor. Şi doar îi spusese Ciolănosu’: „Ţine-te, tâmpitule, cât mai departe de şanţ, altfel nu mai rămâne nimic pentru înmormântare”. Şi, ca şi cum ar fi ştiut că aşa o să se întâmple, chiar nimic n-a mai rămas. Uite – aşa e cu Zona asta: te-ai întors cu ceva de acolo – minune; te-ai întors viu – succes; te-ai ales cu un glonţ de patrulă – noroc; iar restu’ – aşa-i viaţa.

Mă uit la Kirill şi observ că mă priveşte cam pieziş. I se schimbase atât de mult expresia feţei, încât, în acel moment, m-am răzgândit. „Ce mă interesează? Ia mai dă-i dracului! La urma-urmei, ce-o să-mi facă?”

Putea să nu-mi spună nimic, dar tot îmi zice:

— Laborant Schuhart, ţin să subliniez că am fost informat, în mod oficial, din surse autorizate, despre posibilitatea de a aduce o contribuţie însemnată la dezvoltarea ştiinţei în urma cercetării garajului. Există chiar şi o propunere în acest sens. Premiu garantat.

— Da’ de unde au mai apărut şi sursele astea oficiale? întreb şi afişez un zâmbet de om cretin.

— Sunt surse confidenţiale. Dar ţie pot să-ţi spun. (Deodată, încetează să mai zâmbească şi se încruntă.) Să zicem... de la doctorul Douglas.

— Aha, de la doctorul Douglas. Care Douglas?

— Sam Douglas, spune sec. A dispărut anul trecut.

Am simţit că mă trec nişte furnicături pe piele. Fir-ai tu să fii! Cine pomeneşte de asemenea lucruri înainte de plecarea în Zonă? Poţi să tai lemne pe capul „ochelariştilor” ăstora – nimic nu mişcă acolo. Am înfipt mucul de ţigară în scrumieră şi-am zis:

— Bine, lasă. Unde-i Tender al tău? Trebuie să-l mai aşteptăm mult?

Într-un cuvânt, n-am lungit vorba pe tema asta. Kirill a sunat la PPC şi a obţinut „galoşu’-zburător”, iar eu am luat harta şi m-am uitat ce-au mâzgălit ăia pe-acolo. Foarte bine desenat, ca la carte. Totul văzut de sus şi mult mărit prin fotografiere. Se zăreau chiar şi tăieturile de pe anvelopele aruncate lângă poarta garajului. Harta asta ar putea fi pentru noi fratele stalkerului... şi, totuşi, naiba s-o ia; noaptea când nu-ţi vezi nici propriile mâini nu e bună de nimic.

Îşi face apariţia, roşu la faţă şi gâfâind, Tender. Fata îi era bolnavă şi fugise până la doctor. Se scuză pentru întârziere, numai că şi noi i-am făcut un cadou: va merge în Zonă. La început uitase chiar să mai gâfâie, săracu’. „Cum adică în Zonă? întreabă. De ce eu?” Totuşi, auzind de premiul dublu şi de faptul că Redrick Schuhart merge şi el, îşi revine şi începe să respire din nou.

Am coborât în „budoar”. Kirill a şters-o după legitimaţii, pe care le-am arătat apoi sergentului care ne-a dat costumele speciale. Eh, ăsta-i într-adevăr un lucru folositor. Dacă l-ai fi vopsit din roşu în orice altă culoare mai convenabilă, orice stalker te-ar fi „garnisit” cu cinci sute de monede pentru un asemenea costum, fără măcar să clipească. M-am jurat de mult să mă „învârtesc” cumva şi să şterpelesc unul. La prima vedere, nimic deosebit; un costum subacvatic, parcă – cască de scafandru, cu un geam mare în faţă. De fapt, nu chiar subacvatic, mai degrabă ca al piloţilor de pe avioanele cu reacţie, sau şi mai bine, ca al cosmonauţilor. Uşor, comod, nu te strânge nicăieri, iar la arşiţă nici măcar nu transpiri. Cu un astfel de costum poţi să stai şi-n foc, şi-n gaze, nimic nu se strecoară. Se spune că nici glonţul nu-l pătrunde. Bineînţeles că şi focul, şi chiar vreo iperită, şi glonţul sunt pământeşti, omeneşti. În Zonă, însă, nu există nimic din toate astea şi deci

nu trebuia să te temi de ele. În general, ce să mai vorbim, poţi să mori cu costum special cu tot, fără nici o greutate. E-adevărat că fără costum ar fi murit poate şi mai mulţi. De exemplu, costumul ăsta te salvează sută la sută în „puful arzător” sau în cazul unui scuipat de „varza dracului”... În sfârşit.

Ne-am îmbrăcat costumele speciale, iar eu am mutat piuliţele dintr-un săculeţ în buzunarul de la pantaloni. Apoi am traversat curtea Institutului şi ne-am îndreptat spre ieşirea în Zonă. Aşa e obiceiul aici, să se vadă totul: adică, uite cum se duc eroii ştiinţei să-şi dea viaţa pe altar în numele omenirii, ştiinţei şi al Sfântului Duh, amin! Şi într-adevăr, s-au aşezat la toate geamurile până la etajul cincisprezece; mai lipsea o orchestră şi batiste fluturânde.

— Măreşte pasul, îi spun lui Tender. Suge-ţi burta, slăbănogule. Omenirea recunoscătoare nu te va uita.

A privit spre mine şi observ că nu-i arde de glumă. Are dreptate. Ce glume sunt astea? Dar când mergi în Zonă, ştii una din două: ori plângi, ori glumeşti, iar eu de când sunt n-am plâns. Mă uit la Kirill. Se stăpânea bine, numai buzele i se mişcau, de parcă s-ar fi rugat.

— Te rogi? îl întreb. Roagă-te, roagă-te. Cu cât eşti mai departe în Zonă, cu atât o să fii mai aproape de cer.

— Ce? întreabă el.

— Roagă-te, ţip. Stalkerii ajung în rai fără să stea la rând.

Surâse deodată şi mă bătu cu palma pe spate: adică, nu te teme, cu mine nu te prăpădeşti, şi dacă te prăpădeşti, atunci murim o singură dată, vezi bine. Pe legea mea, hazliu băiat.

Dăm legitimaţiile ultimului sergent, dar, în mod excepţional, de data asta, în locul lui e un locotenent pe care-l cunosc (tatăl lui vinde grilaje pentru morminte în Recksopol); „galoşu’-zburător” e deja aici, băieţii din PPC având grijă să-l pună la intrare. Toţi sunt aici: şi salvarea, şi pompierii, şi salvatorii noştri neînfricaţi – o grămadă de pierde-vară îmbuibaţi şi elicopterul lor. Să nu-i văd în faţa ochilor.

Ne urcăm în „galoş”. Kirill se aşază la conducere şi îmi spune:

— Hai, Red, comandă!

Deschid fermoarul, fără să mă grăbesc, şi scot de la piept

bidonaşul. Trag un gât zdravăn, înşurubez capacul şi-mi strecor înapoi la piept bidonaşul. Nu pot altfel. De fiecare dată când merg în Zonă, fără asta nu pot. Se uită amândoi la mine şi aşteaptă.

— Aşa. Vouă nu vă dau. Mergem pentru prima dată împreună şi nu ştiu ce efect are asupra voastră alcoolul. Vom avea următoarea regulă: tot ce spun trebuie îndeplinit imediat şi fără comentarii. Cum începe vreunu' să pună întrebări sau zăboveşte, îl ating pe unde s-o nimeri, iar scuzele mi le cer de pe-acum. Uite, de exemplu, îţi ordon domnule Tender să stai în mâini şi să mergi, iar dumneata, domnule Tender, va trebui, în acel moment, să-ţi ridici fundul tău gras şi să îndeplineşti tot ce ţi se cere. Nu execuţi, nu-ţi mai vezi fata bolnavă. E clar? Numai că o să am eu grijă s-o vezi din nou.

— Principalul e să nu uiţi să comanzi, Red, rosteşte printre dinţi Tender, în timp ce e tot roşu, deja transpirat, şi buzele-i freamătă. Merg chiar şi-n dinţi, nu numai în mâini. Nu-s începător. Am mai fost de două ori.

— De două ori astea ale matale să le ascunzi în buzunar, îi spun, iar de comandat n-am să uit, fii pe pace. Apropo, ştii să conduci „galoşu”?

— Ştie, spuse Kirill. Conduce bine.

— Dacă-i bine, bine să fie. Atunci, cu Dumnezeu şi gata de luptă. Uşor înainte, după marcaje, înălţimea trei metri. La marcajul 27 ne oprim.

Kirill a ridicat „galoşu” la trei metri şi a pornit încet înainte, iar eu am întors capul pe furiş şi am suflat uşor peste umărul stâng. Mă uit: neînfricaţii salvatori s-au urcat în elicopterul lor, pompierii s-au sculat în picioare în semn de respect, locotenentul de la intrare ne-a salutat, iar deasupra tuturor o pancardă uriaşă şi-a afişat urarea deja decolorată: „Bine aţi venit, domnilor vizitatori!” Tender era cât p-aci să facă cu mâna, dar m-am uitat la el în aşa fel încât ideea asta i-a zburat din cap cât ai clipi. Las' că-ţi arăt eu rămas bun.

În dreapta noastră rămâne Institutul, în stânga – cartierul Ciumat, iar noi mergem din marcaj în marcaj, drept pe mijlocul străzii. Eh, demult nu mai călcase nimeni pe strada asta. Asfaltul a crăpat tot, iarba a răsărit din crăpături, numai că asta era încă iarba noastră omenească. Pe trotuarul din partea

stângă, crescuseră deja spini negri, iar pe spinii ăştia se vedea clar cum şi-a însemnat Zona limitele: mărăcinii negri de lângă bordură parcă au fost tăiaţi cu coasa. Într-adevăr, vizitatorii ăştia au fost cu toţii nişte băieţi cumsecade. Nici chiar „puful arzător" nu iese din Zonă, deşi s-ar părea că vântul îl poate plimba în toate părţile.

Casele din cartierul Ciumat sunt cojite, moarte, deşi geamurile de la ferestre sunt aproape peste tot întregi, atâta doar că sunt murdare şi de-aceea parcă sunt oarbe, iar noaptea, când te strecori pe alături, se vede foarte bine cum înăuntru luceşte ceva de parcă ar arde spirt, cu limbi din acelea albăstrui. Este „piftia vrăjitorului" ce răsuflă din pivniţă. În general, oricum l-ai privi, cartierul e ca orice cartier, casa ca orice casă, care bineînţeles necesită nişte mici reparaţii, în general nimic deosebit, doar că nu se văd oamenii. Uite, de exemplu, în această casă de cărămidă a trăit profesorul nostru de literatură, poreclit Virgulă. Era un pisălog şi-un ghinionist; a doua nevastă îl părăsise înainte de Vizita propriu-zisă, iar fata lui a avut cataractă la ochi şi, după câte-mi amintesc, o tachinam până-i dădeau lacrimile. Când a început panica, a fugit din cartierul ăsta, împreună cu ceilalţi, doar cu ce avea pe el. Au alergat într-un suflet până la pod – cu totul şase kilometri. Pe urmă a fost mult timp bolnav de ciumă. I s-a cojit pielea şi i-au căzut unghiile. Aproape toţi din cartierul ăsta s-au îmbolnăvit şi de aceea cartierul se numeşte Ciumat. În celelalte trei cartiere oamenii au orbit. Tocmai de aceea cartierele se numesc Primul Orb, Al doilea Orb... N-au orbit de tot, ci numai aşa, de parcă aveau orbul găinilor. Printre altele, se spune că ar fi orbit nu datorită vreunei explozii oarecare, cu toate că o explozie tot a fost, ci datorită unei bubuituri foarte puternice. A început să tune atât de tare, încât au orbit pe loc. Doctorii au spus că aşa ceva nu e posibil, „încercaţi să vă aduceţi bine aminte". O ţineau însă una şi bună că au orbit din cauza unui tunet puternic. Şi culmea! Nimeni, în afară de ei, n-a auzit tunetul.

Da... Parcă nu s-ar fi întâmplat nimic aici. Uite cum stă, întreg, chioşcul ăla de sticlă. Sau cărucioru de copil din poartă – are chiar lenjerie în el, care parcă ar fi şi-acum curată. Antenele însă şi-au cam dat „arama pe faţă" – pe ele a crescut un fel de păr sub formă de claie, lăţos. „Ochelariştii" noştri au

prins de mult pică pe antene: sunt foarte interesaţi, după cum v-aţi dat seama, să cerceteze ce e cu claia aceea – nu mai găseşti nicăieri aşa ceva, decât în cartierul Ciumat şi numai pe antene, iar principalul e tocmai aici, de fapt alături, chiar sub geamuri. Anul trecut le-a venit o idee: au coborât cu elicopterul o ancoră fixată de un cablu de oţel, ca să agaţe una dintre clăi. Tocmai trăgeau, când, pe neaşteptate... fşşş! Ne uităm, şi, ce să vezi? Pe antene fum, pe ancoră fum, şi chiar cablul începuse să fumege, dar nu fumega pur şi simplu, ci cu un şuierat răutăcios, veninos, asemănător şarpelui cu clopoţei. Pilotul a înţeles ce se întâmplă, a aruncat cablul şi a şters-o imediat. Iată şi cablul acela, atârnat, ajungând până aproape de pământ, pe care a crescut deja o claie mică...

Şi uite aşa, uşurel, încetinel, am plutit până la capătul străzii, aproape de cotitură.

Kirill se uită la mine: cotim? Îi fac semn cu mâna: cât mai încet. Întoarce „galoşu'„ nostru şi plecăm cu viteză minimă deasupra ultimelor mărturii ale pământului omenesc. Trotuarul se apropie, suntem la câţiva paşi de el şi, iată, umbra „galoşului" cade deja pe spini... Gata. Zona. Simt un fior. De fiecare dată mă trece acelaşi fior şi nici până azi nu ştiu ce este: sau Zona mă întâmpină astfel, sau nervii stalkerului o iau razna. Şi tot de fiecare dată îmi spun: la întoarcere, voi întreba dacă şi celorlalţi li se întâmplă acelaşi lucru, dar întotdeauna uit.

S-o lăsăm baltă. Ne târâm încetişor deasupra fostelor grădini, motorul de sub picioare toarce rotund, liniştit. Ce-i pasă, lui cine-i deranjează? Şi deodată Tender al meu nu mai rezistă. N-ajungem bine la primul marcaj, că se-apucă să trăncănească. Aşa cum se-ntâmplă mai întotdeauna. Începătorii au obiceiul să trăncănească în Zonă: le clănţăne dinţii, inima se întrece pe sine, îşi pierd minţile, le e ruşine şi nu se pot stăpâni. După mine, este ca şi cum ai avea un guturai, care nu depinde de om. Îţi curge întruna nasul şi nu se mai opreşte. Şi despre câte nu trăncănesc! Ba sunt încântaţi de peisaj, ba se referă în general la cu totul altă problemă. Aşa şi cu Tender acum. Flecăreşte despre noul său costum şi nu se mai poate opri: cât a dat pe el, ce lână fină, cum i-a schimbat croitorul nasturii.

— Mai taci, îi spun.

Se uită la mine trist, plescăie şi... din nou: câtă mătase a

folosit pentru căptuşeală...

Sub noi apăruse deja terenul argilos, unde fusese cândva groapa de gunoi a oraşului. Simt că pe aici suflă vântuleţul. Numai că până acum nu fusese nici un vântuleţ, dar s-a pornit dintr-o dată chiar acum şi drăcuşorii de praf au început să alerge deja. Parcă aud ceva.

— Taci sau te omor, îi spun lui Tender.

Nu, nu mai poate să se oprească. Acum ne povesteşte despre întăritura costumului făcută din păr de cal. Ei, atunci, scuză-mă.

— Stai, îi spun lui Kirill.

A frânat imediat. Are reacţii bune. Bravo! L-am luat pe Tender de umăr, l-am întors spre mine şi, luându-mi avânt, i-am trăsnit o palmă. S-a lovit, săracu', cu nasul în geam, a închis ochii şi a tăcut. Şi cum a amuţit am şi auzit: trr... trr... trr... Kirill se uită la mine cu dinţii încleştaţi. Îi fac semn cu mâna – stai, pentru Dumnezeu, stai, nu te mai mişca. Doar şi el a auzit trosnetele alea, însă, ca toţi începătorii, a vrut să acţioneze, aşa dintr-o dată, să facă orice.

— Mers înapoi? şopteşte.

Am dat din cap cu înverşunare şi i-am băgat pumnul în faţa căştii, doar o tăcea. Şi deodată am uitat de toate. Pe deasupra grămezii de gunoi vechi, peste sticlele sparte şi diferite boarfe, a apărut un fel de vibrare, de tremur, ca şi aerul fierbinte de după-amiază deasupra acoperişurilor de tablă. A trecut peste o moviliţă şi a mers, a mers, tăindu-ne calea şi s-a oprit aproape de marcaj. A stat deasupra drumului cam o jumătate de secundă – sau poate numai atât mi s-a părut – şi s-a târât mai departe peste câmp, dincolo de tufe, de gardul putrezit, până acolo, deasupra cimitirului de maşini vechi.

Ia te uită şi la „ochelariştii" ăştia! Unde s-au gândit să marcheze drumul, într-o văgăună! Dar nici cu mine nu mi-e ruşine. Unde mi-au fost ochii când admiram harta lor?

— Hai, uşor înainte, îi spun lui Kirill.

— Dar ce-a fost asta?

— Păi de unde vrei să ştiu? A fost şi nu mai este, slavă Domnului. Hai, închide pliscu'... te rog. Acum nu mai eşti om, înţelegi? Acum eşti o maşină, levierul meu.

Şi imediat mi-am dat seama că m-a apucat şi pe mine „guturaiul vorbirii".

— Gata, spun. Nici o vorbă în plus.

Vântuleţul parcă se mai domolise şi nu se mai auzea nimic înfricoşător, doar motorul torcea liniştit, adormitor. Împrejur, soare, căldură, iar deasupra garajului ceaţă.

Totul pare normal, marcajele trec unele după altele. Tender tace, Kirill tace – începătorii se obişnuiesc. Nu-i nimic, băieţi, şi-n Zonă poţi să respiri, dacă te pricepi... Uite şi marcajul 27 – o bară de fier şi o sferă roşie cu numărul 17 pe ea. Kirill se uită la mine, eu dau afirmativ din cap şi „galoşu” nostru se opreşte.

Până aici a fost cum a fost, să vezi de-acum înainte. Pentru noi, lucrul cel mai important este acum calmul desăvârşit. N-avem unde să ne grăbim, nu e vânt, vizibilitatea e bună, totul e ca-n palmă... Uite şi şanţul unde s-a „îngropat” Slizniak – se vede ceva împestriţat acolo, poate or fi boarfele lui. A fost un tip parşiv, lacom, prost, murdar, odihnească-se în pace! Numai cei ca el pot avea aranjamente cu Sterviatnik. Acest Sterviatnik Barbridge simte de la o poştă oamenii ca Slizniak şi îi foloseşte... În general, Zona nu întreabă: eşti rău, eşti bun, şi tocmai de aceea îţi mulţumim Slizniak că ai fost un prostănac; nimeni nu-ţi mai ştie numele adevărat, în schimb le-ai arătat oamenilor deştepţi unde n-au voie să calce... Aşa. Cel mai bine ar fi, bineînţeles, să ajungem până la asfalt. Asfaltul e neted, se vede clar totul şi chiar o crăpătură în el se cunoaşte. Însă nu-mi plac muşuroaiele alea. Dacă mergi direct pe asfalt nimereşti chiar între ele. Stau, zâmbind parcă satisfăcute, abia te aşteaptă. Nu, n-am să mă duc între voi. A doua regulă a stalkerului: şi-n stânga, şi-n dreapta, totul trebuie să fie curat până la o sută de paşi. Dar uite că se poate trece peste moviliţa din stânga... E adevărat că nu ştiu ce este dincolo de ea. Pe hartă nu e însemnat nimic, dar cine mai crede în hărţi?

— Ascultă, Red, îmi şopteşte Kirill. Hai să sărim, ce zici? Douăzeci de metri în sus, coborâm imediat şi am şi ajuns lângă garaj, nu?

— Taci, măi prostule, îi spun. Nu mă deranja şi taci.

Auzi la el: în sus. Dar dacă acolo, la douăzeci de metri, te pocneşte? Nici măcar oasele nu le mai culegi. Dacă apare pe-aici, pe undeva, „chelia ţânţarului”, nu se mai pune problema să-ţi mai rămână ceva oase, nici măcar un loc umed nu mai găseşti. Vezi tu, arde de nerăbdare: hai să sărim... În general, e

clar cum o să ajungem până la moviliţă, iar acolo ne vom opri şi vom vedea. Am băgat mâna în buzunar şi am scos un pumn de piuliţe. I le-am arătat lui Kirill şi i-am spus:

— Îl mai ţii minte pe Tom Degeţel? Ai învăţat la şcoală? Acum totul va fi invers. Uită-te! Şi am aruncat prima piuliţă. N-am aruncat-o departe, ci cum s-a nimerit. La vreo zece metri. Piuliţa s-a dus normal. Ai văzut?

— Ei?

— Nu „ei”, am întrebat dacă ai văzut.

— Am văzut.

— Acum, cu cea mai mică viteză, duci „galoşu”‘ până la piuliţă. Te opreşti la doi paşi de ea. Ai înţeles?

— Am înţeles. Cauţi concentratorul de gravitaţie?

— Ce caut, aia trebuie. Stai să mai arunc una. Urmăreşte-o, vezi unde cade şi să nu-ţi dezlipeşti privirea de pe ea.

Am aruncat încă o piuliţă. Bineînţeles că s-a dus tot normal şi s-a oprit lângă prima.

— Haide, spun.

„Galoşu’„ porneşte. Faţa i se mai luminează şi pare liniştit: se vede că a înţeles. De fapt, toţi „ochelariştii” ăştia sunt la fel. Pentru ei important este să găsească denumirea. Până când nu reuşesc, ţi-e milă să te uiţi la ei, dar de cum izbutesc – de exemplu, concentratorul de gravitaţie – totul parcă devine mai clar şi dintr-o dată viaţa li se pare mai uşoară.

Am trecut de prima piuliţă, de a doua, de a treia. Tender oftează, stă picior peste picior, îşi schimbă poziţia şi cască de-i trosnesc fălcile, parc-ar scânci un câine. Lâncezeşte, săracu’. Nu-i nimic, o să-i folosească. Astăzi o să slăbească pe puţin cinci kilograme, mai mult decât cu oricare dietă... Am aruncat şi a patra piuliţă. Parcă nu prea s-a dus. Nu pot să-mi explic ce s-a întâmplat, dar simţind că ceva nu e în regulă, imediat l-am prins de mână pe Kirill.

— Stai. Nici un pas înainte...

Şi, luând a cincea piuliţă, am aruncat-o mai sus şi mai departe. Uite şi „chelia ţânţarului”. Piuliţa şi-a luat zborul normal, în continuare parcă s-a dus, de asemenea, normal, dar când a ajuns la jumătatea drumului şi-a schimbat direcţia, de parcă cineva ar fi smucit-o într-o parte, însă atât de tare, încât a intrat în lut şi a dispărut de sub ochii noştri.

— Ai văzut? şoptesc.

— Numai în filme, spune, şi se întinde aşa de tare în faţă de ziceai că acum-acum o să cadă din „galoş”. Mai aruncă una, ce zici?

Să râzi şi să plângi. Una. Dar oare îţi ajunge aici numai una? Eh, ştiinţă!... În sfârşit. Am aruncat încă opt piuliţe până am încercuit „chelia”. La drept-vorbind, ar fi ajuns şi şapte, dar una am aruncat-o special pentru el, exact în centru – lasă-l să se minuneze de concentratorul lui. Piuliţa a intrat în argilă ca un trăsnet, de parcă n-ar fi căzut o simplă bucăţică de fier, ci o greutate de aproape o sută de kilograme. A căzut ca trăsnită şi a lăsat numai o gaură mică în lut. Kirill aproape că a chiuit de plăcere.

— Hai, lasă, spun. Ne-am jucat un pic, şi gata. Aici să te uiţi. Am să arunc una de trecere şi să n-o scapi din ochi.

Ce s-o mai lungim. Am ocolit „chelia” şi ne-am ridicat deasupra moviliţei. Moviliţa asta... N-am mai văzut-o până acum. Ca să vezi... Deci ne-am oprit deasupra moviliţei, iar de aici până la asfalt doar să-ntinzi mâna, vreo douăzeci de metri, acolo. Locul era curat, se vedea fiecare fir de iarbă, fiecare crăpătură. Păi, ce-ar mai trebui? Să arunc piuliţa şi cu Dumnezeu înainte!

Nu pot s-o arunc.

Eu însumi nu înţeleg ce se petrece cu mine, dar nu m-am hotărât s-o arunc.

— Ce ai? spuse Kirill. Ce mai aşteptăm?

— Ai răbdare. Şi mai taci, pentru numele lui Dumnezeu!

„Acum mă gândesc, am să arunc piuliţa, o să pornim liniştiţi, totul o să meargă ca pe roate, de n-o să freamăte nici un fir de iarbă, iar într-o jumătate de minut vom ajunge la asfalt”. Dar dintr-o dată m-au trecut toate sudorile, de-am simţit că-mi transpiră şi ochii, şi deja ştiam că n-am să arunc piuliţa tocmai acolo. În stânga... poftim, chiar şi două. Chiar dacă drumul este mai lung şi văd un fel de pietricele nu prea plăcute, totuşi m-am decis să arunc piuliţa într-acolo, numai drept înainte nu, pentru nimic în lume. Şi am azvârlit piuliţa în stânga. Kirill n-a spus nimic, a întors „galoşu”, s-a apropiat de piuliţă şi abia atunci s-a uitat la mine. Probabil că nu arătam prea bine, pentru că şi-a întors repede privirea.

— Nu-i nimic, îi spun. Drumul ocolit ne duce mai repede.

Am aruncat ultima piuliţă pe asfalt.

Mai departe treaba a mers mai simplu. Am găsit şi crăpătură mea. Era curată, draga de ea, nu crescuse nimic urât pe-acolo şi nici culoarea nu i se schimbase. Mă uit la ea şi mă bucur. Ne-a condus până la poarta garajului mai bine decât orice marcaj.

I-am ordonat lui Kirill să coboare până la un metru şi jumătate, m-am culcat pe burtă şi am început să mă uit prin poarta deschisă. La început, fiind obişnuit cu soarele, totul era negru şi n-am văzut nimic. Apoi, ochii mi s-au deprins cu întunericul şi am observat că până acum nu se schimbase nimic în garaj. Camionul de-acolo stătea şi acum neatins, fără nici o gaură, nici o pată măcar. Pe platforma de ciment şi de jur-împrejur totul rămăsese ca la început – probabil că în groapă s-a adunat prea puţină „piftie”, iar aceasta nu a mai reuşit să se reverse. Nici măcar o dată. Cu toate acestea, un singur lucru nu mi-a plăcut. Acolo unde sunt canistrele străluceşte ceva ca argintul. Mai înainte nu era. În sfârşit, să strălucească cum o străluci, doar n-am să mă întorc acum din cauza asta. Doar nu străluceşte cine ştie ce, ci numai puţintel, foarte slab şi încetişor, ba chiar cu blândeţe... M-am ridicat şi m-am uitat în toate părţile. Autocamioanele de pe platformă par într-adevăr noi, ba mai mult decât atât: de când am fost aici ultima dată parcă sunt şi mai noi. În schimb, cisterna aceea a ruginit complet, săraca, şi cred că în curând o să se dezmembreze complet. Uite şi anvelopa trecută şi pe hartă ce zace răsturnată în faţa garajului.

Nu-mi place această anvelopă. Ceva nu e-n regulă cu umbra ei. Soarele ne bate în spate, iar umbra vine spre noi. Dar lasă, până la ea mai avem, e încă departe. În general, totul e bine, se poate lucra. Numai că ce străluceşte acolo ca argintul, sau mi se pare? Acum aş fi fumat, m-aş fi aşezat în linişte şi m-aş fi gândit. De ce străluceşte deasupra canistrelor, şi nu alături?... De ce anvelopa aruncă o asemenea umbră?... Sterviatnik Barbridge ne-a povestit ceva despre umbre: ceva neobişnuit, dar nu periculos... Cu umbrele astea se pot întâmpla multe, totuşi, ce naiba străluceşte acolo ca argintul? Parcă ar fi un păienjeniş în pădure. Ce fel de păianjen o fi împletit-o? Of, niciodată n-am văzut păianjeni sau gândaci în Zonă. Şi, colac peste pupăză,

„biberonul” nostru se află chiar la doi paşi de canistre. Trebuia să-l iau atunci şi n-aş fi avut nici o grijă acum. Dar, fiind plin, era prea greu. De ridicat puteam să-l ridic, dar ca să-l car cu spinarea, noaptea, în patru labe... Cine n-a cărat vreodată un „biberon”, lasă să-ncerce: este ca şi cum ai căra şaisprezece kilograme de apă fără găleţi. „Deci mergem, nu? Păi, sigur că trebuie să mergem... O duşcă era bună acum”... M-am întors spre Tender şi i-am zis:

— Acum am să merg împreună cu Kirill în garaj. Rămâi pe loc, pe post de şofer. Nu te apropii de tabloul de comandă fără ordinul meu, indiferent ce se întâmplă. Chiar dacă arde pământul sub tine. Dacă te sperii şi faci vreo boacănă, te găsesc şi pe lumea ailaltă.

Clătină din cap cu un aer serios: nu mă sperii, adică. Nasul îi seamănă cu o prună, că doar îl pocnisem zdravăn... Am lăsat încet la pământ cablurile de avarie, m-am uitat încă o dată la strălucirile din garaj, i-am făcut semn lui Kirill şi am început să cobor. Am ajuns pe asfalt şi aştept până coboară şi el pe alt cablu.

— Nu te grăbi, îi spun. Nu ridica praful.

Stăm pe asfalt, „galoşu’” se clatină, cablurile de sub picioare alunecă. Tender îşi scoate căpăţâna peste balustradă, se uită la noi, iar în ochi i se citeşte disperarea. Trebuia să mergem. Îi spun lui Kirill:

— Să mergi după mine, numai pe urmele pe care le las, cam la doi paşi în spate. Mă priveşti drept şi nu caşti gura în jur.

Şi-am pornit. M-am oprit în prag şi m-am uitat în jur. Totuşi este mult mai uşor să lucrezi ziua. Acum o săptămână eram culcat exact aici, pe acelaşi prag. Întuneric ca-ntr-o călimară. Din groapă, „piftia vrăjitorului” scotea limbi albăstrui, ca flacăra spirtului. Ce păcat, că nu luminează, ba chiar pare mai întuneric din cauza lor. Şi-acum, ce să mai zic! Ochii s-au obişnuit cu semiîntunericul, totul este ca-n palmă. Se vede praful chiar şi-n cele mai întunecoase colţuri. Şi, într-adevăr, firişoare de argint strălucesc acolo şi se întind de la canistre spre tavan. Seamănă foarte mult cu un păienjeniş. Poate că ar fi trebuit să-l ţin pe Kirill lângă mine. Să aştept până se obişnuiesc ochii cu semiîntunericul şi să-i atrag atenţia asupra păienjenişului, ba chiar să i-l arăt cu degetul, să-l bag cu nasu’ acolo. Dar m-am

deprins să lucrez singur, ochii mi s-au obişnuit repede şi am uitat pur şi simplu de Kirill.

Am păşit înăuntru şi m-am dus direct spre canistre. M-am aşezat pe vine lângă „biberon”; păienjenişul parcă nu s-ar fi lipit de el. Îl prind de un capăt şi îi zic lui Kirill:

— Pune mâna şi nu-l scăpa, că e greu...

Când am ridicat privirea, mi s-a oprit respiraţia. Aş fi vrut să strig: stai, opreşte-te! – dar n-am putut să rostesc nici un cuvânt. Nici n-am avut timp. Totul s-a petrecut prea repede.

Kirill păşeşte peste „biberon”, se întoarce cu spatele spre canistre şi intră în păienjeniş cu toată spinarea. Închid ochii. Totul moare în mine, nu mai aud nimic, în afară de zgomotul ruperii păienjenişului. Parcă s-ar fi rupt un păienjeniş obişnuit, cu un scârţâit slab, uscat, însă un pic mai tare. Stau pe vine, cu ochii închişi; nu-mi simt nici mâinile, nici picioarele, iar Kirill îmi zice:

— Ce-i cu tine? Îl luăm?

— Îl luăm.

Am ridicat biberonul şi ne-am dus spre ieşire într-o parte, pieziş. Of, ce greu e, prostu’! Chiar în doi dacă-l tragem şi tot e greu. Am ieşit la soare şi ne-am oprit lângă „galoş”. Tender şi-a întins labele spre noi.

— Hai! zice Kirill. Unu, doi...

— Nu, spun. Stai. Pune-l jos mai întâi.

Îl punem.

— Întoarce-te cu spatele!

Se întoarse fără să spună un cuvânt. Mă uit, dar nu se vede nimic pe spinare. Îl răsucesc pe toate părţile – nimic. Atunci mă-ntorc şi mă uit la canistre, în garaj. Nici acolo n-a mai rămas nimic.

— Ascultă, îi zic lui Kirill, în timp ce nu-mi dezlipesc privirea de pe canistre. Ai văzut păienjenişul?

— Ce păienjeniş? Unde?

— Lasă, zic. Poate avem noroc. Şi-n sinea mea gândesc: „Încă nu se ştie dacă o s-avem”.

— Hai, îi spun, ia-l!

Îl ridicăm în „galoş” şi-l punem în picioare, ca să nu se rostogolească. Mă uit cum stă, drăgălaşul de el, nou-nouţ, curăţel. Cuprul sclipeşte în soare, iar umplutura albastră dintre

discurile de cupru se unduieşte ca o ceaţă. Se vede acum că nu e un simplu „biberon”, ci mai degrabă un vas, un fel de borcan de sticlă plin cu un sirop de culoare albastră.

L-am admirat noi cât l-am admirat, ne-am urcat, în „galoş” şi, fără să stăm prea mult pe gânduri, am pornit, înapoi.

Fericiţi sunt savanţii ăştia. În primul rând, lucrează ziua, în al doilea rând, e greu doar să intri în Zonă, de-acolo te scoate „galoşu”‘. Are un cursograf care îl duce pe acelaşi drum pe unde a venit. Plutim înapoi şi repetăm toate manevrele. Ne mai oprim, din când în când, mai stăm puţin, şi apoi trecem pe deasupra tuturor piuliţelor. Dacă vrei, poţi să le şi aduni şi să le pui în sac. Bineînţeles că începătorilor mei li s-a ridicat moralul. Îşi sucesc capetele în dreapta şi-n stânga, frica le-a dispărut; le-a rămas doar curiozitatea şi bucuria că totul s-a terminat cu bine. S-au pornit să trăncănească. Tender a început chiar să gesticuleze, să ameninţe că imediat cum vom ajunge afară va mânca ceva şi hop! înapoi în Zonă ca să marcheze drumul până la garaj. Kirill m-a luat de mânecă şi a început să-mi explice despre concentratorul de gravitaţie, cu alte cuvinte, despre „chelia ţânţarului”.

Le-am tăiat însă elanul; e adevărat că nu dintr-o dată. Le-am povestit liniştit câţi proşti au fost care au murit la întoarcere. „Tăceţi, le spun. Mai bine uitaţi-vă în toate părţile, altfel o s-o păţiţi ca Lindon Bondocu’”. Spusele mele au avut efect. Nici măcar nu m-au mai întrebat ce s-a întâmplat cu Lindon Bondocu’.

Plutim în linişte, iar eu mă gândesc la un singur lucru: cum voi începe să deşurubez căpăcelul. Îmi imaginez deja cum voi trage prima duşcă, deşi în faţa ochilor îmi străluceşte din când în când un păienjeniş.

Pe scurt, am ieşit din Zonă şi ne-am băgat cu „galoş” cu tot în „păduchelniţă” sau, cum se spune ştiinţific, în hangarul sanitar. Ne-au spălat în trei ape fierbinţi şi trei leşii, ne-au radiat cu o porcărie nu ştiu de care şi ne-au tăvălit în tot felul de prafuri. Apoi iar ne-au spălat şi ne-au uscat, după care ne-au zis:

— Hai, băieţi! Daţi-i drumul. Sunteţi liberi.

Tender şi Kirill cară „biberonul”. Tot poporul s-a bulucit să vadă, de n-ai loc să mai ieşi. Şi ce curios! Toată lumea se uită, scoate strigăte de salut, de admiraţie, dar nu s-a găsit nici un

curajos care să-i ajute pe oamenii ăştia obosiţi. Dar la mine nu se uită nimeni. De altfel, acum nu mă mai interesează nimic.

Mi-am scos costumul special, l-am aruncat direct pe jos (las' că-l ridică ei) şi am plecat la duş. M-am închis în cabină. Am scos bidonaşul, am deşurubat căpăcelul, şi m-am prins de el ca o lipitoare. Stau pe băncuţă şi simt în genunchi un gol, în cap e gol, în suflet e gol şi înghit tăria ca pe apă. Trăiesc. M-a lăsat Zona. M-a lăsat scorpia. Otrava. Trăiesc. Începătorii nu pot să înţeleagă asta. Şi îmi curg lacrimile pe obraji, o fi de la tărie sau de la altceva, nu ştiu. Am supt tot ce era în bidonaş. Sunt ud, bidonaşul e uscat. Bineînţeles că doar o singură înghiţitură nu mi-a ajuns. Dar asta se rezolvă. Acum totul se poate rezolva. Trăiesc. Am aprins o ţigară şi stau. Simt că încep să-mi revin. Mi-am adus aminte de premiu. La noi în Institut asta se rezolvă prompt: poţi să merg chiar acum şi să iei plicu', ba mai mult decât atât, poate mi-l aduc ei chiar aici, sub duş.

Am început încet-încet să mă dezbrac. Mi-am scos ceasul de la mână şi când m-am uitat ce credeţi c-am văzut, domnii mei? Stătusem în Zonă peste cinci ore. Cinci ore! M-am înfiorat. Da, domnii mei, în Zonă nu există timp. Cinci ore… Şi totuşi, dacă ne gândim, ce-nseamnă cinci ore pentru un stalker? E caraghios, să tot râzi. Dar douăsprezece ore nu vreţi? Doar două zile şi două nopţi, vă place? Într-o noapte n-am mai avut timp să mă-ntorc şi am stat o zi întreagă în Zonă, cu nasu-n pământ. Deja nici nu te mai rogi lui Dumnezeu şi parcă începi să aiurezi, de nu mai ştii: eşti viu sau mort… iar a doua noapte, după ce ţi-ai terminat treaba, te apropii cu marfa de frontieră. Dincolo de ea te aşteaptă patrulele înarmate cu mitraliere – „broaştele râioase" –, care te urăsc din adâncul fiinţei lor şi nu le face deloc plăcere să te aresteze. De altfel, le e frică de tine ca de moarte pentru că eşti contaminat. Vor să te omoare şi au toate atuurile în mână (du-te după aia şi spune-le că te-au omorât ilegal!). Iar asta înseamnă din nou cu mutra-n pământ şi rugăciuni de la răsărit până la apus. Marfa stă alături şi nici nu ştii: zace pur şi simplu sau te omoară încetul cu încetul. Cam aşa a fost şi cu Isaac Ciolănosu', care s-a rătăcit într-o noapte, iar o dată cu răsăritul a văzut că stă între două râpe, de nu mai putea să meargă nici la stânga, nici la dreapta. Două ore au tras în el, dar nu l-au nimerit. Două ore s-a prefăcut că e mort, până

când, slavă Domnului, l-au crezut şi, în sfârşit, au plecat. L-am văzut după aceea şi mai să nu-l recunosc. Parcă nu mai era om... Mi-am şters lacrimile şi-am dat drumu' la apă. M-am spălat îndelung, cu apă fierbinte, cu apă rece şi iar cu fierbinte, până ce am terminat bucata de săpun, şi, m-am plictisit. Opresc duşul şi deodată aud nişte bătăi în uşă. Kirill ţipă vesel:

— Hei, măi stalker. Ieşi de-acolo! Miroase a verzişori!

Verzişori... Asta-i bine. Deschid uşa şi-l văd pe Kirill numai în chiloţi, vesel, fără pic de melancolie. Îmi întinde plicu'.

— Ţine, de la omenirea recunoscătoare.

— Mă doare-n cot de omenirea ta. Cât e aici?

— În mod excepţional şi pentru o comportare eroică, în condiţii periculoase – două salarii.

Da. Aşa se mai poate trăi. Dacă cei din Institut mi-ar fi dat câte două salarii pentru fiecare „biberon”, de mult l-aş fi trimis undeva pe Ernest.

— Ei, cum e? Eşti mulţumit? mă întrebă Kirill, cu gura până la urechi, radiind de bucurie.

— Oarecum. Dar tu?

Nu spune nimic. Mă ia pe după gât şi mă îmbrăţişează, trăgându-mă spre pieptul lui transpirat. Mă strânge puternic, apoi mă îndepărtează şi se ascunde în cabina de alături.

— Hei! strig la el. Ce face Tender al tău? Zace-n pat?

— Da' de unde! Pe Tender l-au înconjurat corespondenţii şi dacă l-ai vedea câtă importanţă îşi dă... Le explică aşa de competent!

— Cum zici că le explică?

— Competent.

— Bine, sir. Altă dată am să iau şi dicţionaru' cu mine, sir.

Dar parcă mă curentează ceva.

— Stai puţin, Kirill, ia vino-ncoa'.

— Păi, sunt deja gol.

— Lasă, nu-i nimic, doar nu-s babă!

Kirill iese, îl iau de umeri şi-l întorc cu spatele la mine. Nu, mi s-a părut. Spinarea e curată. Se văd numai dârele de transpiraţie uscată.

Îi dau un şut, intru în cabina mea şi mă încui. Nervii, naiba să-i ia. Acolo mi s-a părut, aici mi se pare...

La dracu' cu tot! Da' las' că azi mă-mbăt criţă. Ce l-aş mai

jupui pe Richard! Să vezi cum joacă, puşlamaua. Nu-l baţi cu nici o carte. Am încercat şi să trişez, şi să descânt cărţile pe sub masă, şi altele.

— Kirill! strig. Vii azi la „Borj”?

— Nu la „Borj”, ci la „Borş”. De câte ori să-ţi repet?

— Ia mai lasă-mă! Scrie „Borj”? Ce mai vrei? Nu te mai amesteca la noi cu ordinile tale. Deci, vii sau nu? „Ah, ce l-aş mai jupui pe Richard”...

— Oh, Red! Nu ştiu. Sufletul tău simplu nici nu poate să înţeleagă ce chestie am adus noi de-acolo.

— Da’ tu înţelegi?

— Nu. Ăsta-i adevărul. Dar acum e clar la ce au folosit „biberoanele” astea. Dacă una dintre ideile mele se potriveşte... scriu un articol şi ţi-l dedic: „Lui Redrick Schuhart, stalker de onoare, cu mulţumire şi respect”.

— Şi-atunci mă bagă la zdup pentru vreo doi ani.

— În schimb, intri în ştiinţă. Chestiei aceleia o să-i zic „borcanul Schuhart”. Ce zici, sună bine?

Cât timp am trăncănit, m-am îmbrăcat, am băgat bidonaşul gol în buzunar şi am plecat, numărând verzişorii.

— Rămâi cu bine, suflet complicat...

Nu răspunde. Apa curge cu zgomot mare. Mă uit pe coridor şi-l zăresc pe domnul Tender în persoană, roşu şi umflat ca un curcan. În jurul lui e multă lume: colegii şi corespondenţii de presă. Văd chiar şi-o pereche de şoferi, naiba ştie cum s-or fi rătăcit pe-acolo (pesemne că abia au mâncat, pentru că se scobesc de zor în dinţi). Tender bolboroseşte întruna: „Tehnica aceasta pe care o avem la dispoziţie dă garanţia succesului şi securităţii în proporţie de aproape sută la sută...” Tocmai acum mă observă şi imediat păleşte. Zâmbeşte totuşi şi-mi face semn cu mâna.

„Ei, mă gândesc, cred c-ar trebui să-mi iau tălpăşiţa”. N-am mai avut timp. Se aud deja tropăituri în spatele meu.

— Domnule Schuhart! Domnule Schuhart! Două cuvinte despre garaj!

— N-am ce comenta, le răspund şi încep să fug.

Pe dracu’, parcă poţi scăpa de ei: unu’ cu un microfon din dreapta, celălalt cu aparatul de fotografiat din stânga.

— Aţi văzut ceva neobişnuit în garaj? Numai două cuvinte!

— N-am ce comenta, le spun şi încerc să mă aşez cu ceafa în obiectiv. Un garaj ca toate garajele...

— Mulţumesc. Ce părere aveţi despre turbo-platforme?

— Minunată, zic şi încerc să fug în W.C.

— Ce credeţi despre ţelul Vizitei?

— Întrebaţi savanţii, răspund şi... ţuşti, după uşă, de unde le spun: „Vi-l recomand foarte insistent pe domnul Tender. Întrebaţi-l de ce are nasul ca sfecla. Este foarte modest şi nu vorbeşte despre asta, deşi a fost cea mai captivantă aventură a noastră”.

Cum au mai galopat pe coridor, ca nişte cai, zău aşa! Am aşteptat un minut. Linişte. Am scos capu’: nimeni... Am plecat fluierând, am coborât la poartă, i-am arătat prăjinei legitimaţia şi-am văzut că mă salută. Deci, sunt eroul zilei.

— Pe loc repaus, sergent! Sunt mulţumit de dumneata, sergent.

A rânjit de parcă i-aş fi spus cine ştie ce chestie. Dumnezeu ştie cu ce l-oi fi măgulit.

— Bă, Roşcovane, bravo! Mă mândresc cu asemenea cunoştinţă.

— Ce zici, îi spun, o să cam ai ce povesti fetiţelor tale suedeze.

— Mai e vorbă?

Nu, nu-i băiat rău. Totuşi, vorbind cinstit, nu-mi plac oamenii aşa de înalţi şi rumeni în obraji. Fetele sunt moarte după ei şi de ce oare? mă-ntreb. Doar nu e totul să fii înalt... Şi cum merg pe stradă, mă gândesc: unde-i secretul?

Soarele străluceşte, iar in jur totul e pustiu. Trec de locul de parcare şi văd mai încolo un cordon de pază: două maşini de patrulă ce stau în toată splendoarea lor, late, galbene, cu reflectoare şi automate (v-aţi zbârlit, „broaşte râioase”!), iar pe lângă astea, bineînţeles, căştile. Au ocupat toată strada, de n-ai loc să treci. Merg, şi-n timp ce mă apropii las ochii în jos: „Mai bine să nu-i privesc”. Mai ales ziua, pentru că sunt acolo vreo două-trei persoane pe care mi-e frică să nu le recunosc. Dacă reuşesc asta, iese cu scandal mare. Pe legea mea, au avut noroc când m-a convins Kirill să vin la Institut. Le-am căutat atunci pe canaliile astea, şi dacă le găseam le băteam în cuie fără ca măcar să clipesc ...

Intru prin mulţime cu umăru-nainte şi, tocmai când trecusem de toţi, aud deodată: „Măi stalker!” Dar asta nu mă priveşte, merg înainte şi pescuiesc din pachet o ţigară. Mă ajunge cineva din spate şi mă trage de mânecă. Iau mâna asta de pe mine şi, întorcându-mă numai pe jumătate, îl întreb foarte politicos:

— Ce dracu’ te agăţi de mine, mister?

— Stai, măi stalker. Doar două întrebări.

Ridic privirea şi-l văd pe căpitanul Quarterblood, cunoştinţă veche. Era galben la faţă şi parcă se uscase de tot.

— A! Să trăieşti, căpitane! Ce vă mai face ficatu’?

— Hai, stalker, lasă vorbăria, zice supărat, şi mă străpunge cu privirea. Mai bine spune-mi, de ce nu te opreşti când te strigă cineva?

Şi deja au apărut două căşti albastre în spatele lui, cu labele pe tocul pistolului. Ochii nu li se văd. În schimb li se observă mestecatul fălcilor. De unde mai adună şi specimenele astea? Cred că îi culege pentru reproducere, pentru perpetuarea speciei. De obicei, ziua nu mi-e frică de patrule, dar „broaştele râioase” mă pot percheziţiona oricând şi asta nu-mi convine în momentul de faţă.

— Oare pe mine m-aţi strigat, căpitane? Parcă era vorba de-un stalker...

— Şi tu, bineînţeles, nu mai eşti stalker.

— Cum datorită dumneavoastră am făcut pârnaie, nu mă mai ocup de-aşa ceva. Am jurat. Îţi mulţumesc, căpitane, că mi-ai deschis ochii. Dacă nu erai matale...

— Dar ce căutai lângă Zonă?

— Cum adică ce? Doar lucrez acolo. De doi ani.

Şi ca să pun capăt acestei convorbiri neplăcute, scot legitimaţia şi i-o arăt căpitanului Quarterblood. Acesta ia „cărticica” şi se uită la fiecare pagină. Miroase pur şi simplu fiecare ştampilă, mai că nu le linge. Îmi dă legitimaţia înapoi, bucuros, ochii îi strălucesc şi pare că se îmbujorează.

— Iartă-mă, Schuhart. Nu m-am aşteptat. Văd că sfaturile mele nu s-au dus în vânt, şi asta-i foarte bine. Vrei să mă crezi sau nu, dar încă de atunci mi-am dat seama că trebuie să iasă ceva bun din tine. Nici nu-mi închipuiam că aşa un băiat...

Şi dă-i, şi dă-i. „Eh, mă gândeam, am mai vindecat încă un melancolic, o pacoste pe capul meu”. Dar, bineînţeles, îl ascult

şi-mi las ochii în jos, ruşinat. Aprob cu sfială, mai dau şi din mâini, ba chiar scormonesc pământul cu picioru'. Gorilele căpitanului au ascultat cât au ascultat şi pe urmă, scârbindu-se, au plecat unde-i mai vesel, iar căpitanul a ajuns deja la perspective: învăţătura, cică, e lumină, ignoranţa e beznă... lui Dumnezeu, vezi bine, îi place munca cinstită... Cu alte cuvinte, vorbea despre lucrurile acelea nedigerabile cu care popa ne asasina în fiecare duminică la închisoare. Şi vreau să beau, şi nu mai am răbdare! Da' lasă, măi Red, frăţioare, c-o să rezişti. Trebuie să suporţi! N-o să mai poată continua în ritmul ăsta, şi uite că deja a început să sufle mai greu... Şi, spre bucuria mea, una dintre maşinile patrulei începe să claxoneze. Căpitanul Quarterblood întoarce capul, oftând cu necaz, şi îmi întinde mâna cu regret:

— Am fost bucuros să te cunosc, măi Schuhart, om cinstit. Cu mare plăcere aş bea un păhărel cu tine în cinstea acestei cunoştinţe. E adevărat că doctorii mi-au interzis tăria. Cu toate astea, o bere tot aş bea. Dar vezi tu... datoria! O să ne mai întâlnim.

„Ferească Dumnezeu!", mă gândesc. Dar îi strâng mâna, mă-nroşesc şi iar scormonesc pământul. Fac totul aşa cum vrea. Pe urmă pleacă, în sfârşit, iar eu o zbughesc ca din puşcă direct la „Borj".

La „Borj" nu e nimeni la ora asta. Ernest stă după tejghea, freacă paharele şi le studiază la lumină. E surprinzător totuşi: oricând ai veni, întotdeauna barmanii şterg paharele, de parcă de asta depinde salvarea sufletelor lor. Uite-aşa ar putea să stea chiar şi-o zi întreagă: ia paharul, mijeşte ochii, îl studiază atent la lumină, suflă şi hai! Freacă, freacă, freacă... Se uită din nou, de data asta prin fundul paharului, şi dă-i, şi dă-i...

— Bună Ernie, zic. Nu-l mai chinui atâta, că-i faci gaură!

Se uită la mine prin pahar, mormăie ceva, parcă din burtă, şi, fără o vorbă, îmi pune tărie cam de patru degete. Mă urc pe taburet, înghit, închid ochii, scutur capul şi iar trag o duşcă. Frigiderul zumzăie, iar din tonomat se aud scârţâituri slabe. Ernest suflă în paharul următor. Ce bine e! Totul s-a liniştit. Termin băutura şi pun paharu' pe tejghea. Ernest îmi pune imediat încă patru degete de licoare.

— Ei, cum e? E mai bine acum? mormăie. Te-ai dezgheţat,

măi stalker?

— Mai bine freacă acolo. Ştii doar că unul tot aşa a frecat şi-a frecat, până când a venit şi duhul rău. Însă pe urmă a trăit ca un paşă.

— Şi cine era ăla? întreabă Ernie, neîncrezător.

— A fost pe-aici un barman. Mai înaintea ta.

— Şi ce-i cu asta?

— Nimic. De ce crezi că a fost Vizita? A frecat şi iar a frecat... Cine crezi că ne-a vizitat?

— Mare palavragiu mai eşti! îmi spune Ernie, şi prin asta înţeleg că mă aprobă.

Se duce la bucătărie şi se întoarce cu o farfurie. Îmi aduce cârnaţi prăjiţi. Pune farfuria în faţa mea, îmi întinde ketchup-ul şi iar ia paharu'-n primire. Ernest îşi cunoaşte meseria. Are ochiul versat: imediat vede când vine stalkerul din Zonă şi ştie că e rost de marfă. Şi mai ştie Ernie ceva: ce-i trebuie stalkerului după ce a venit din Zonă. Omul nostru, binefăcătorul Ernie!

Termin cârnaţii, aprind ţigara şi încep să socotesc cât câştigă Ernie de la „fraţii" noştri. Nu cunosc preţurile în Europa, dar am auzit că, de exemplu, „biberonul" ar merge spre două mii şi jumătate, iar Ernie ne dă numai patru sute. Bateriile costă acolo aproape o sută şi noi nu primim mai mult de douăzeci. Probabil că restul tot cam aşa este. E adevărat că transportul mărfii în Europa costă bani. Dă-i lu' unu, dă-i lu' altu' – şeful transporturilor doar de la ei mănâncă... În general, dacă stau să mă gândesc mai bine, Ernie nu câştigă prea mult. Vreo cincisprezece – douăzeci la sută – nu mai mult. Dar dacă-l prind, are asiguraţi zece ani de muncă silnică... Şi aici gândurile mele cuvioase sunt întrerupte de apariţia unui tip politicos. Nici nu auzisem când a intrat. Apare lângă cotul meu drept şi întreabă:

— Îmi daţi voie?

— Vă rog... Care-i necazu'?

Micuţ, slăbuţ, cu năsucu' ascuţit şi cu papion la gât. Mutra mi-e cunoscută. L-am mai văzut undeva, dar unde anume nu mai ştiu. S-a urcat alături pe taburet şi îi zice lui Ernest:

— Burbon, te rog. Şi imediat spre mine: „Iertaţi-mă, dar am impresia că vă cunosc. Nu cumva lucraţi la Institutul

Internaţional?”

— Ba da. Dar dumneavoastră?

Scoate vioi dintr-un buzunărel o carte de vizită şi-o pune în faţa mea. Citesc: „Aloise MacNaught, agent la Biroul Emigrări”. Bineînţeles că îl cunosc. Se leagă de oameni ca să plece din oraşul nostru. Cineva doreşte foarte mult ca toţi locuitorii oraşului să plece. Şi-aşa au rămas în Marmont numai jumătate. Vor să cureţe complet locul. Împing cartea de vizită cu vârful unghiei şi îi zic:

— Nu, mulţumesc. Nu mă interesează. Vreau să mor în patrie.

— De ce? întreabă vioi. Iertaţi-mi indiscreţia, dar ce vă leagă de aceste locuri?

Îi răspund direct:

— Păi, cum ce mă leagă? Amintirile dulci ale copilăriei. Prima sărutare în parcul oraşului, măicuţa şi tăticuţu’. Prima beţie, chiar în acest bar, şi dragostea inimii mele, poliţia... (Scot din buzunar o batistă murdară şi-o pun la ochi.) Nu, îi zic. Pentru nimic în lume...

Se uită la mine, ia un pic de burbon şi spune gânditor:

— Nu pot să vă înţeleg pe voi, marmontienii. Staţi pe-un vulcan. În fiecare moment poate să se extindă o epidemie, sau poate ceva mai rău. Îi înţeleg pe bătrâni. Le vine greu să plece din locurile natale. Dar dumneavoastră... Câţi ani aveţi? Probabil că nu mai mult de douăzeci şi doi – douăzeci şi trei. Vreau să înţelegeţi că biroul nostru este o organizaţie de binefacere! Nu avem nici un profit. Dorim, pur şi simplu, ca oamenii să părăsească locul ăsta diavolesc. Le dăm posibilitatea să trăiască o viaţă adevărată. Noi le oferim banii şi le asigurăm loc de muncă. Iar tinerilor, ca dumneavoastră, le creăm condiţii ca să înveţe... Nu, zău că nu înţeleg!

— Da’ ce? Nimeni nu vrea să plece?

— Ei nu, nu chiar nimeni... Unii vor, mai ales familiştii, dar tineretul şi bătrânii... Ce aveţi în oraşul ăsta? O văgăună, în fundul provinciei.

Şi atunci îi zic:

— Domnule Aloise MacNaught! Aveţi dreptate... Ducem o viaţă grea. Orăşelul nostru e o văgăună. Întotdeauna a fost o „gaură”. Numai că acum este o „gaură” spre viitor. Prin această

gaură vom aduce în lumea dumitale parşivă asemenea lucruri, încât totul o să se schimbe. Viaţa o să fie alta, mai bună, şi fiecare va avea tot ce-i trebuie. Uite aşa-i cu „gaura” asta! Pe aici curg informaţiile, iar când o să le cunoaştem bine, o să-i facem pe toţi bogaţi şi or să zboare spre stele. Şi vor ajunge unde doresc. Aşa-i la noi în văgăuna asta...

Aici m-am oprit pentru că am observat cum Ernie căsca ochii la mine şi parcă m-am ruşinat. În general, nu suport să repet cuvinte străine, chiar dacă sunt de acord cu ele şi-mi plac. Mai ales că le scot ca din topor. Când vorbeşte Kirill, îl asculţi cu gura căscată, dar când m-apuc să vorbesc şi eu despre acelaşi lucru, parcă nu mai iese la fel. Poate fiindcă Kirill nu a pus niciodată „marfa” sub tejgheaua lui Ernest. În sfârşit...

Ernie se dezmeticeşte repede şi îmi toarnă mai mult de şase-degete, adică: „Vino-ţi în fire, măi băiete. Ce-i cu tine astăzi?”, iar domnul MacNaught, cu nasul lui ascuţit, gustă din burbon.

— Da, e adevărat... Baterii veşnice, „panaceul albastru”... Dar dumneavoastră credeţi că aşa o să fie într-adevăr?

— Nu-i treaba matale ce cred cu adevărat. Asta am spus-o pentru oraş. Cât despre mine, hai să-ţi zic: „Ce n-am văzut la voi în Europa?”

— Dar de ce neapărat în Europa?

— Lasă, că peste tot e la fel, iar în Antarctica mai e şi frig.

E curios faptul că ceea ce spuneam credeam din toată inima. Şi-n momentele astea, Zona noastră blestemată îmi devine mai dragă de o sută de ori. Şi încă nu m-am pilit.

— Dar dumneata ce zici? îl întreabă Nas-Ascuţit pe Ernest.

— Eu am de lucru, zice, Ernie cu greutate. Sunt un mucos, un pierde-vară. Toţi banii i-am băgat în afacerea asta. La mine vine şi comandantul... Generalul. De ce să plec de-aici?

Domnul Aloise MacNaught începe să exemplifice cu cifre, dar nu-l mai ascultăm. Tragem bine din pahar şi, scoţând din buzunar un pumn de mărunţiş, dăm tonomatul la maximum. E acolo un cântec. „Să nu te-ntorci, dacă nu eşti sigur”. După ce mă-ntorc din Zonă mă influenţează în bine... Tonomatul urlă şi zdrăngăneşte. Îmi iau paharul şi plec într-un colţ să discut socoteli mai vechi c-un amic, „pirat cu cârlig de fier”. Timpul zboară ca pasărea... Tocmai îmi beam şi ultimul bănuţ, când intră Richard Nunan şi Cremă-de-ghete. Bună pereche. Cremă-

de-ghete, un uriaş negru ca cizma de ofiţer, cu părul creţ, mâini până la genunchi, iar Dick – micuţ, rotofei şi roz, aproape că luceşte.

— Hei! ţipă Dick când mă vede. Uite-l şi pe Red! Vino la noi, Red!

— Aşa e, urlă Cremă-de-ghete. În tot oraşul nu sunt decât doi oameni adevăraţi. Red şi cu mine! Restul sunt blestemaţi, sunt copiii Satanei. Red! Şi tu eşti sluga Satanei, dar totuşi eşti om...

Mă apropii de ei cu paharu-n mână. Cremă-de-ghete mă ia de scurtă, mă aşază la masă şi zice:

— Stai, măi Roşcovane! Stai jos, slugă a Satanei. Îmi place de tine, măi Roşcatule. Hai să plângem păcatele omeneşti cu lacrimi amare.

— Să plângem, îi zic. Să-nghiţim lacrimile păcatului.

— Şi va veni ziua... anunţă Cremă-de-ghete. Deja calul palid e-nfrânat, iar călăreţul pune piciorul în scară. Degeaba se vor ruga cei care s-au vândut Satanei pentru că se vor salva numai cei care au fost împotriva lui. Vouă, copii ai omenirii, care vă jucaţi cu jucăriile Satanei, vouă, celor ispitiţi de bogăţiile Satanei, vă spun: orbilor! Dezmeticiţi-vă până nu e prea târziu şi călcaţi în picioare jucăriile diavolului! (Aici tace de parcă ar fi uitat ce urmează.) Da' nu-mi dă nimeni să beau? continuă el, cu voce schimbată. Da' unde mă aflu?... Ştii, măi Roşcovane, că iar m-au azvârlit din serviciu? „Eşti agitator roşu", mi-au zis. Le explic: „Veniţi-vă în fire, sunteţi orbi şi veţi cădea în prăpastie, iar în căderea voastră o să trageţi după voi alţi orbi". Încep să râdă. Atunci mă duc la şef şi îi trag un pumn în mutră, după care plec. Acum o să mă bage la zdup. Şi pentru ce?

Dick se apropie şi pune pe masă o sticlă.

— Azi plătesc eu, îi strig lui Ernest.

Dick se uită cam ciudat la mine.

— Totul e legal, zic. Bem premiul meu.

— Aţi fost în Zonă? întreabă Dick. Aţi adus ceva?

— Un „biberon" plin şi pantalonii la fel. Pui în pahare sau nu?

— Mama lui de „biberon", scrâşneşte amarnic Cremă-de-ghete. Pentru orice „biberon" să-ţi rişti viaţa? Ai rămas viu, dar ai adus în lume încă un lucru diavolesc. Şi cum poţi să ştii, Roşcovane, câte nenorociri şi păcate...

— Vezi să nu te usuci, măi Cremă-de-ghete, i-o plasez sever. Mai bea şi fii vesel că m-am întors viu. Sănătate, măi băieţi!

A fost grozav pentru sănătate. Cremă-de-ghete s-a descleiat complet. Stă şi plânge şi îi curge din ochi ca de la robinet. N-are nimic, îl cunosc eu. Asta-i numai o etapă, atunci când plânge şi propovăduieşte că Zona este ispita diavolului, că nu ai voie să scoţi nimic din ea, iar ce s-a scos să se arunce înapoi; vom trăi ca şi cum Zona n-ar exista. Să-i dăm diavolului ce-i al diavolului.

Dar îl iubesc pe Cremă-de-ghete şi în general îmi plac oamenii aiuriţi. Când are bani, cumpără marfă de la oricine fără să se târguiască. Cât i se cere, atâta dă. Pe urmă, noaptea, cară înapoi în Zonă toată marfa şi o îngroapă. Doamne, ce mai plânge!

— Dar ce-i ăsta, „biberonul” plin? mă întreabă Dick. Pe ăla simplu îl ştiu, dar pe cel plin… Aud pentru prima dată.

I-am explicat. A dat din cap şi a plescăit.

— Mda, foarte interesant. Asta-i ceva nou. Cu cine ai fost?… Cu Kirill? Cu rusu’ ăla?

— Da. Cu Kirill şi Tender. Ştii care… laborantul nostru.

— Probabil că te-ai cam chinuit cu ei…

— Ba deloc. Băieţii s-au ţinut foarte bine. Mai ales Kirill. Ce mai, stalker înnăscut. Dac-ar avea mai multă experienţă şi nu s-ar grăbi copilăreşte, aş merge în Zonă cu el în fiecare zi.

— Şi-n fiecare noapte, nu? mă-ntreabă Dick, râzând prosteşte, ca unul pilit.

— Auzi? Lasă asta. Când glumim, glumim.

— Ştiu. Când glumim, glumim, iar pentru asta poţi să iei şi una peste bot. Consideră că-ţi datorez două labe…

— Hmm... Cui? Ce două labe? se trezeşte, Cremă-de-ghete. Care eşti bă, pe-aici?

L-am apucat de mâini şi abia l-am aşezat la loc. Dick i-a strecurat în gură o ţigară şi i-a aprins-o. L-am liniştit, între timp s-a mai strâns ceva lume. La tejghea nu mai e loc, multe mese s-au şi ocupat. Ernest a chemat şi fetele, care aleargă de colo-colo: unii vor bere, alţii cocktail sau tărie curată. Mă uit şi observ că în ultimul timp au apărut în oraş mulţi necunoscuţi, majoritatea mucoşi, purtând fulare pestriţe până la pământ. I-am zis asta şi lui Dick, care m-a aprobat:

— Păi, cum crezi? Doar începe să se construiască masiv.

Institutul ridică trei clădiri noi, iar Zona vor s-o împrejmuiască cu un zid, de la cimitir până la ferma veche. S-au dus vremurile bune pentru stalker.

— Dar când a avut stalkerul vremuri bune? Mă gândesc: Ia uită-te ce noutăţi! Înseamnă că de-acum înainte nu voi mai putea „ciupi” nimic. Poate că-i mai bine aşa, tentaţii mai puţine. Am să merg în Zonă ziua, ca un domn. Banii nu vor mai fi aceiaşi, dar, în schimb, va fi mai multă siguranţă („galoşu”‘, costumul special, una-alta), patrula nu te mai deranjează. De trăit o să trăiesc şi cu un salariu, iar la băutură am să mă duc numai de premieri.

Şi, stând aşa, mă cuprinde o tristeţe groaznică. Fiecare bănuţ va trebui să-l socotesc: asta pot să-mi permit, asta nu pot. Pentru fiecare cârpă a Gutei va trebui să am răbdare şi să pun ban peste ban… la bar să nu merg, mai bine să mă duc la film… Totul este cenuşiu, mohorât. Fiecare zi va fi la fel, fiecare seară, fiecare noapte.

Stau aşa, gândindu-mă, până când Dick îmi mormăie la ureche:

— Ieri, la hotel, am intrat în bar ca să-mi beau păhăruţu’ înainte de culcare şi-am văzut nişte nou-veniţi. De la prima vedere nu mi-au plăcut. Vine unul din ei spre mine, se aşază şi începe să mă ia pe departe. Şi-mi dă de-nţeles că mă cunoaşte, ştie cine sunt şi unde lucrez. Ar plăti gras anumite servicii…

— A, copoi d-ăia, zic. (Nu prea mi-a trezit interesul. Doar văzusem destui copoi.) Lasă că despre serviciile astea am auzit câte-n lună şi-n stele.

— Nu, dragul meu. Nu sunt copoi. Ascultă-mă cu atenţie, îl interesa câte ceva din Zonă, şi mai ales lucruri serioase. N-avea nevoie de baterii, „bâza”, „stropii negri” sau de alte bijuterii. Nu mi-a spus direct ce vrea, ci numai mi-a sugerat.

— Şi ce vrea?

— „Piftia vrăjitorului”, după cum am înţeles.

Se uită la mine cam ciudat.

— Oho? Îi trebuie „piftia vrăjitorului”? Dar de „lampa morţii”, întâmplător, n-are nevoie?

— Şi eu l-am întrebat la fel.

— Şi?

— Închipuieşte-ţi că-i trebuie.

— Da? Atunci lasă-l să-şi facă singur rost de toate astea. Doar e un lucru de nimic. Subsolurile sunt pline de „piftia vrăjitorului”. Iei găleata şi o scoţi. Însă înmormântarea să şi-o plătească singur.

Dick tace, se uită la mine încruntat şi nici măcar nu zâmbeşte. Ce-o fi însemnând asta? Vrea să mă angajeze, sau ce? Şi dintr-o dată înţeleg.

— Stai puţin, zic. Cine zici că a fost? „Piftia” este interzisă pentru cercetare chiar şi-n Institut ...

— E adevărat, zice Dick fără grabă, tot uitându-se la mine. Cercetarea ei reprezintă un pericol potenţial pentru omenire. Acum ai înţeles cine a fost?

Eu tot nu înţelegeam nimic.

— Păi, cine să fie? Poate, vizitatorii?

Râde, mă bate pe mână şi zice:

— Hai mai bine să bem, suflet bun şi simplu ce eşti!

— Hai, zic eu, dar deja m-am enervat. V-aţi găsit sufletul simplu, deştepţilor! Bă, Cremă-de-ghete! Ajunge cu dormitu’! Hai să bem.

Nici o şansă. Şi-a pus mutra neagră pe masa de aceeaşi culoare şi-a adormit buştean, iar mâinile i-au ajuns până la podea. Am băut cu Dick şi fără Cremă-de-ghete.

— Aşa e. Oi fi un suflet simplu sau complicat, dar despre tipu’ ăsta m-aş duce şi aş vorbi acolo unde trebuie. Nici eu nu prea ador poliţia, dar zău că m-aş duce şi l-aş reclama.

— Îhî. Şi-acolo la poliţie or să te-ntrebe: „Dar de ce tipu’ ăsta a venit tocmai la tine?” Ce zici?

Am dat din cap.

— Mi-e totuna. Măi, porc gras, în oraşul ăsta eşti de-abia de trei ani şi-n Zonă n-ai fost niciodată. „Piftia vrăjitorului” ai văzut-o numai în filme. Dar dacă ai fi văzut-o în realitate, şi mai ales ce face când prinde un om, ai fi făcut pe tine. Dragul meu, e un coşmar. Iar din Zonă n-ai voie s-o scoţi... Ştii şi tu că stalkerii sunt oameni duri... Vor cât mai multă „varză”. Cu afacerea asta, însă, nici Slizniak din groapă n-ar fi de acord. Nici măcar Sterviatnik Barbridge... Mi-e frică doar să mă gândesc pentru ce şi cui îi trebuie „piftia”.

— Da. Totul e aşa cum zici, însă înţelege şi tu că n-aş vrea ca o frumoasă dimineaţă să mă găsească în pat, sinucis. Nu sunt

stalker, dar şi eu sunt un om dur, un businessman. Nu ştiu dacă mă-nţelegi, dar îmi place să trăiesc. Aşa m-am obişnuit.

Ernest strigă de după tejghea.

— Domnule Nunan! La telefon!

— Drace! zice Dick cu răutate. Probabil, iar o reclamaţie. Ăştia mă găsesc oriunde. Scuză-mă, Red.

Se ridică şi merge la telefon, iar eu rămân cu sticla şi cu Cremă-de-ghete ca şi inexistent acum. Ce să-i faci! Va trebui să mă lupt singur cu sticla. Dracu' s-o ia de Zonă! Nicăieri nu scapi de ea. Unde mergi, cu cine vorbeşti – Zona, Zona, Zona... Ce frumos vorbeşte Kirill. E băiat bun, nimeni nu spune că e prost, ba, din contră, toţi zic că e deştept. Despre viaţă, însă, nu ştie nici pe dracu'. Nu-şi poate imagina câtă mârşăvie este pe lângă Zonă. Poftim! Cineva are nevoie de „piftia vrăjitorului”... O fi Cremă-de-ghete beţivan şi nebun religios, dar câteodată te gândeşti dacă nu are cumva dreptate: oare nu-i mai bine să-i lăsăm diavolului ce-i al diavolului?

Pe locul lui Dick se aşază un mucos cu fular pestriţ.

— Domnu' Schuhart? întreabă.

— Ce e?

— Mă cheamă Kreon. Sunt din Malta.

— Şi cum mai e pe la voi, în Malta?

— Nu e rău, dar vreau altceva. M-a trimis Ernest.

„Aşa, gândesc. Deci Ernest e totuşi o canalie. N-are nici un pic de milă. Uită-te la băieţelul ăsta măsliniu, curăţel şi frumuşel. Probabil că nu s-a bărbierit niciodată şi nici măcar n-a sărutat vreo fată. Lui Ernest îi e totuna. Important e să trimită cât mai mulţi în Zonă. Unul din trei dacă se întoarce cu marfă şi tot scoate *varza*...”

— Şi cum o mai duce bătrânul Ernest? întreb, după o scurtă tăcere.

Se întoarce spre tejghea şi zice:

— După părerea mea, n-o duce rău. Aş face schimb cu el.

— Eu n-aş face. Vrei să bei?

— Mulţumesc, nu beau.

— Atunci, poate o ţigară?

— Mă scuzaţi, dar nici fumător nu sunt.

— Prietene, atunci pentru ce-ţi trebuie bani?

Se îmbujorează, îşi ia un aer serios şi-mi zice şoptit:

— Poate mă priveşte numai pe mine, domnule Schuhart...

— Aşa e, aşa e, şi-mi torn din nou de patru degete.

Şi trebuie să spun că în cap mi se porneşte un zgomot surd, iar în corp mi se întinde o moleşeală plăcută: m-a lăsat Zona.

— Acu’ sunt beat, îi zic, şi petrec, după cum vezi. Am fost în Zonă, m-am întors viu şi cu bani. Nu se-ntâmplă prea des să te-ntorci viu, iar cu bani rar de tot. Aşa că hai să lăsăm vorbele mari...

Se ridică şi îşi cere scuze. Văd că se-ntoarce Dick. Stă lângă scaun şi după faţa lui văd că s-a întâmplat ceva.

— Ei? îl întreb. Iar ţi s-au înecat corăbiile?

— Iar.

Se aşază, îşi toarnă, îmi pune şi mie şi văd că nu sunt de vină reclamaţiile. Reclamaţiile nu-l deranjează, sunt lucruri de nimic.

— Hai să bem, zice. Şi, fără să mai aştepte, înghite toată porţia şi imediat îşi pune alta. Ştii, zice, Kirill Panov a murit.

Fiind beat, nu l-am înţeles la început. A murit cineva şi cu asta, basta.

— Eh! Atunci să bem pentru sufletul lui...

Holbează ochii la mine şi atunci simt cum înăuntru parcă se rupe totul. Ţin minte că m-am ridicat, m-am sprijinit de masă şi m-am uitat la el.

— Kirill?

Şi-n faţa mea apare păienjenişul de argint şi iar aud cum se rupe cu un zgomot slab. Iar prin zgomotul ăsta sinistru vocea lui Dick ajunge la mine ca din camera cealaltă.

— Infarct. L-au găsit gol, sub duş. Nimeni nu înţelege nimic. Întreabă de tine, dar le-am spus că eşti în regulă...

— Da’ ce să nu înţeleagă? Zona...

— Stai, îmi zice Dick. Stai jos şi bea.

— Zona, repet, şi nu pot să mă mai opresc: Zona... Zona...

Nu mai văd nimic în jur decât păienjeniş argintiu. Tot barul este împăienjenit, iar oamenii se mişcă de colo colo. Păienjenişul se rupe cu un zgomot slab atunci când este atins. În mijlocul barului stă maltezul, cu faţa mirată, copilărească, şi nu mai înţelege nimic.

— Măi băieţaş, îi zic duios. De câţi bani ai nevoie? O mie îţi ajung? Ia-i, ia-i. (Îi arunc banii şi încep să ţip.) Du-te la Ernest şi spune-i că-i o canalie. Nu-ţi fie frică. Spune-i laşului ăluia!

Spune-i şi şterge-o la gară. Cumpără-ţi bilet pentru Malta. Nu mai întârzia nici o clipă.

Nu mai ştiu ce-am strigat. Îmi amintesc că stăteam în faţa tejghelei, Ernest îmi punea în faţă o băutură răcoritoare şi mă întreba:

— Astăzi parcă ai bani?

— Da. Am.

— Poate îmi dai datoria? Mâine trebuie să plătesc impozitul.

Şi-n momentul acela am văzut că ţineam în pumn o grămăjoară de bani. M-am uitat la „varză” şi-am bolborosit:

— Ia uită-te. Nu i-a luat Kreon Maltezu’! Va să zică e mândru...

— Ce-i cu tine? mă întreabă prietenul Ernie. Te-ai cam îmbătat.

— Nu. Sunt în regulă, proaspăt ca de sub duş.

— Du-te acasă, zice prietenul Ernie. Ai băut cam mult.

— Kirill a murit.

— Care Kirill? Chelosu’?

— Ba tu eşti chelos! Dintr-o mie ca tine nu scot un singur Kirill. Eşti negustor, mă, putoare! Negustorul morţii. Ne-ai cumpărat pe toţi... Vrei să fac praf toată prăvălia asta?

Am ridicat mâna, dar m-au prins şi m-au tras nu ştiu unde. Nu mai înţelegeam nimic şi nici nu vroiam asta. Urlam, loveam cu picioarele şi cu pumnii. Când mi-am revenit, stăteam în WC, ud, cu faţa lovită. Mă uit în oglindă şi nu mă recunosc. Şi, colac peste pupăză, ceea ce nu mi s-a întâmplat niciodată, îmi zvâcneşte obrazul. Din sală se aude zgomot mare: se sparge sticlărie, iar ţipetele fetelor nu reuşesc să acopere urletul lui Cremă-de-ghete:

— Pocăiţi-vă, paraziţilor! Unde-i Roşcatu’? Unde l-aţi ascuns, fir-aţi ai dracului?!

Se aude sirena poliţiei. Şi de cum am auzit-o, parcă mi s-a limpezit totul în creier, ca-ntr-un cristal. Ţin minte totul, ştiu totul, înţeleg totul. Şi-n suflet nu mai am loc decât pentru o răutate de gheaţă. „Aşa care va să zică? gândesc. Atunci să vă pregătesc o seară plăcută... Las’ că vă arăt eu ce-nseamnă un stalker”.

Am scos din buzunarul pentru ceas o „bâză” nou-nouţă, nefolosită, am strâns-o între degete de două ori, am deschis uşa

de la sală şi am strecurat „bâza” în scuipătoare. Am deschis apoi fereastra şi, hop, afară. Aş fi vrut să văd cum o să fie, dar nu suport „bâza”. Îmi curge sânge din nas din cauza ei.

Am străbătut curtea în fugă, auzind cum începe să lucreze „bâza” din plin. Pe urmă începu să urle careva în „bombă”, dar în aşa hal încât, deşi departe, tot am simţit cum mi se sfâşie urechile. Mi-am închipuit cam cum s-a tulburat toată lumea acolo. Unii au căzut în melancolie, alţii au devenit violenţi, iar pe alţii i-a cuprins frica, de nu mai ştiu pe unde să se ascundă. Groaznic lucru, „bâza” asta. O să mai treacă ceva timp până când o să se strângă din nou lume în „bomba” lui Ernest. Bineînţeles că o să ghicească cine a făcut asta, însă nu-mi pasă. Gata! Nu mai există stalkerul Red! Mi-ajunge. Nu mai vreau să caut moartea împreună cu alţi proşti pe pare trebuie să-i învăţ meserie. A greşit, Kirill, prietenul meu drag. Iartă-mă, dar nu ai dreptate. Cremă-de-ghete are. Oamenii nu au ce căuta aici. Zona nu are nimic bun în ea.

Sar gardul şi mă duc acasă. Îmi muşc buzele, vreau să plâng şi nu pot. Ce-o să facem, Kirill? Cum am să trăiesc fără tine? Mi-ai arătat viitorul, lumea nouă, o lume schimbată... şi acum ce-o să fie? O să plângă cineva după tine, acolo, în Rusia îndepărtată, iar eu nici măcar nu mai pot să plâng şi numai eu sunt de vină! Cum am putut, animalul de mine, să-l duc în garaj, când ochii nu i se obişnuiseră cu întunericul? Şi cum mi-am adus aminte de toate astea, mi s-a oprit ceva în gât şi mi-a venit să urlu ca lupii. Probabil că am făcut-o pentru că oamenii au început să fugă din calea mea în toate părţile. Când m-am liniştit, observ că apare Guta.

Îmi vine în întâmpinare frumoasa mea fetiţă, cu picioruşele ei drăgălaşe, cu fustiţa deasupra genunchilor şi toată lumea cască gura la ea. Dar ea merge drept înainte, nu se uită la nimeni, şi înţeleg imediat, nu ştiu de ce, că mă caută pe mine.

— Bună, Guta! Unde te duci?

Se uită la mine şi într-o secundă observă totul: mutra mea bătută, geaca udă şi pumnii zgâriaţi. Nu-mi spuse nimic de asta, ci doar atât:

— Bună, Red! Pe tine te caut.

— Ştiu, zic. Hai la mine.

Tace, întoarce capul şi se uită într-o parte. Ah, ce trăsături

are, ce gât mândru! Pe urmă zice:

— Nu ştiu, Red. Poate n-o să mai vrei să te întâlneşti cu mine.

Mi se strânge inima: ce-o mai fi asta? Dar îi spun liniştit:

— Nu prea înţeleg, Guta. Astăzi am băut puţin şi poate de-aia nu înţeleg... De ce să nu vreau să mă mai întâlnesc cu tine?

O iau de braţ şi mergem, fără grabă, la mine acasă. Toţi cei care căscaseră ochii la ea până acum îşi întorc privirile. Pe strada asta am stat toată viaţa, iar pe Red Roşcovanul îl cunosc toţi prea bine. Şi pe cel care nu mă cunoaşte îl fac eu să mă cunoască repede.

— Mama zice să fac chiuretaj, dar eu nu vreau, zice Guta.

Am făcut câţiva paşi până ce am înţeles, iar Guta a continuat:

— Nu vreau nici un chiuretaj. Vreau un copil de la tine, iar tu faci cum vrei. Nu te ţin. Poţi să te duci oriunde vezi cu ochii.

O ascult, dar se enervează şi tot ascultând-o îmi pierd minţile. Nu mai pot să înţeleg nimic, iar în cap mi se învârteşte o prostie: unul pleacă, altul vine.

— Mama îmi spune: „Vai de mine, un copil de stalker! Vrei să naşti un monstru? E un pungaş, n-o să aveţi familie niciodată! Azi e liber, mâine e în închisoare”. Însă mie mi-e tot una şi sunt gata să fac orice. Pot şi singură: să nasc, să-l cresc, să-l fac om. Chiar fără tine, numai că la mine să nu mai vii. Să nu-mi calci pragul...

— Guta, zic, fetiţa mea! Stai puţin... şi nu mai pot, mă apucă un râs nervos, ca de idiot... Rândunica mea, zic, da’ de ce mă goneşti?

Şi râd ca ultimul prost, iar ea se opreşte din mers, îşi pune capul pe pieptul meu şi plânge.

— Şi cum o să fie acum, Red? zice ea printre lacrimi. Ce-o să fie cu noi?

CAPITOLUL II

REDRICK SCHUHART, 28 DE ANI, CĂSĂTORIT, FĂRĂ OCUPAŢIE STABILĂ

REDRICK SCHUHART stătea după o piatră de mormânt şi, ţinând într-o parte o ramură de scoruş, se uita spre drum. Luminile reflectoarelor de pe maşinile de patrulare se prelingeau prin cimitir şi, din când în când, îl orbeau, obligându-l în acele momente să-şi mijească ochii şi să-şi ţină respiraţia.

Trecuseră deja două ore, iar pe drum nici o schimbare.

Maşina stătea tot acolo, duduind, cu motorul mergând în gol. Dârele luminoase cădeau peste mormintele părăsite, peste crucile ruginite şi aplecate, nimereau monumentele ruinate şi năpădite de tufişurile de scoruş, apoi lunecau de-a lungul coamei zidului, sus, la trei metri, oprindu-se, în cele din urmă, puţin mai la stânga, unde se termina zidul. Patrulele se temeau de Zonă. Nici măcar nu ieşiseră din maşină. Chiar şi aici lângă cimitir le era frică să tragă cu mitraliera. Uneori, Redrick auzea voci înfundate şi observa cum din maşină zbura câte un muc de ţigară, care, izbindu-se de şosea, arunca mici jerbe de scântei roşcate. Afară totul mustea de apă, pentru că plouase nu de mult, şi Redrick, deşi purta o canadiană groasă, simţea cum îl pătrunde frigul şi umezeala.

Lăsă din mână ramura şi, întorcând capul, ascultă atent. Undeva, la dreapta, nu prea aproape, dar nici prea departe, tot aici în cimitir, mai era cineva. Se auzea cum este răscolit pământul şi cum foşnesc frunzele, iar după câteva clipe ceva greu şi tare căzu cu un zgomot înăbuşit. Redrick începu să se târască încet înapoi, fără să-şi întoarcă măcar capul, lipindu-se de iarba udă. Deasupra capului lunecau neîntrerupt luminile proiectoarelor. Redrick încremeni, urmărind mişcarea lor tăcută şi parcă, între cruci, pe un mormânt, stătea nemişcat un om îmbrăcat în negru. Stătea fără să se ascundă, sprijinindu-se cu spatele de un obelisc de marmură. Se întoarse spre Redrick cu faţa lui albă şi parcă avea în loc de ochi două scobituri întunecate. Adevărul este că Redrick nu văzuse şi nici nu putea să observe toate aceste amănunte într-o fracţiune de secundă, dar îşi închipui că aşa ar trebui să arate. Se târî din nou câţiva

paşi, pipăi bidonaşul de la piept, după care îl scoase. Un timp, stătu culcat strângând lângă obraz metalul călduţ, apoi se târî mai departe, continuând să ţină bidonaşul în mână, fără să se mai uite sau să asculte împrejur.

În gardul cimitirului era o gaură şi lângă ea, pe un balonzaid plumbuit, stătea lungit Barbridge. Continua să stea pe spate şi trăgea cu ambele mâini de gulerul puloverului. Scăpa din când în când un geamăt, tuşind încetişor, chinuitor. Redrick se aşeză lângă el şi deşurubă căpăcelul bidonaşului. Strecură cu grijă mâna sub capul lui Barbridge, simţind cu toată palma chelia fierbinte şi parcă lipicioasă din cauza transpiraţiei, apoi potrivi gâtul bidonaşului între buzele bătrânului. Deşi era întuneric, Redrick desluşi, la o licărire slabă a reflectoarelor, ochii larg deschişi şi sticloşi ai lui Barbridge, barba aspră şi neagră ce-i acoperea obrajii. A înghiţit de câteva ori cu lăcomie, apoi s-a grăbit neliniştit să pipăie sacul cu „marfă”.

— Te-ai întors... Bun băiat... Roşcatule... Nu l-ai lăsat pe bătrân... să crape... zise el cu respiraţia tăiată.

Redrick îşi dădu şi el capul pe spate, trăgând o înghiţitură zdravănă.

— Stau „broaştele râioase”. Ca nişte lipitori.

— Asta... nu degeaba, spuse Barbridge sacadat, ca dintr-o suflare. A ciripit careva şi acum ne aşteaptă.

— Se poate. Să-ţi mai dau un gât?

— Nu. Deocamdată ajunge. Să nu mă laşi singur. Dacă nu mă părăseşti, nu mor. Şi-atunci n-o să-ţi pară rău. Nu-i aşa, Roşcatule, că nu mă laşi?

Redrick nu răspunse. Se uită în direcţia şoselei, la străfulgerările albăstrui ale reflectoarelor. Obeliscul de marmură se vedea de aici, dar nu era clar dacă individul stătea tot acolo sau dispăruse.

— Ascultă-mă, Roşcovane. Nu trăncănesc ca să n-adorm. N-o să-ţi pară rău. Ştii de ce bătrânul Barbridge trăieşte şi acum? Hm? Bob Gorilla a mierlit-o. Faraonul Bunker a dispărut. Ca şi cum n-a fost. Ce stalker era! Slizniak la fel a dispărut. Norman Ochelaristul, Kallogen, Pete Bubosu’. Toţi. Numai eu am rămas. De ce? Asta ştii?

— Pentru că ai fost întotdeauna o canalie, îi răspunse Redrick fără să-şi dezlipească privirea de pe şosea. Un

Sterviatnik.

— Canalie... Mda, asta-i adevărat. Altfel nici nu se poate. Doar toţi au fost aşa. Faraonul, Slizniak. Dar am rămas numai eu. Ştii de ce?

— Ştiu, răspunse Redrick, mai mult ca să scape de el.

— Minţi. Nu ştii. Ai auzit de Globul de Aur?

— Am auzit.

— Crezi că-s poveşti?

— Mai bine taci, îl sfătui Redrick. Te oboseşti degeaba.

— Nu-i nimic. Mă scoţi tu. Doar am mers împreună de atâtea ori. Cum o să mă laşi tocmai acum? Te ştiu încă de când erai mic. Până şi pe taică-tu îl cunoşteam.

Redrick tăcea. Vroia să fumeze şi scoase o ţigară, deşertă tutunul din ea în palmă şi începu să-l prizeze[1]. Nu-l ajută însă.

— Trebuie să mă scoţi. Din cauza ta m-am „ars”. Numai tu n-ai vrut să-l luăm pe Maltez.

Maltezul dorise foarte mult să meargă cu ei. Toată seara le cântase în strună, le propusese o sumă mare de bani, ba chiar se jurase că va face rost de costume speciale. Barbridge stătea lângă Maltez şi, punându-şi drept paravan palma grea şi noduroasă, îi făcuse complice cu ochiu' lui Redrick: adică, n-or să piardă nimic dacă o să fie de acord. Poate tocmai din cauza asta spusese Redrick nu.

— Pentru că eşti zgârcit, zise Redrick. Nu e vina mea. Şi mai bine taci.

Un timp, Barbridge nu făcu altceva decât să geamă încetişor. Trase din nou cu degetele de guler, apoi îşi dădu capul pe spate.

— Ia toată marfa, numai să nu mă laşi aici.

Redrick îşi privi ceasul. Până la răsărit mai era puţin, iar patrula tot nu pleca. Reflectoarele continuau să lumineze tufişurile, iar undeva, pe acolo, foarte aproape de patrulă, stătea ascuns Land Roverul. Puteau să-l descopere în orice clipă.

— Globul de Aur, spuse Barbridge. Eu l-am găsit. Pe urmă au fost numai minciuni despre el. Chiar şi eu minţeam: adică poate îndeplini orice dorinţă. Nu chiar orice. Dacă ar fi fost aşa, nu mai eram aici. Aş fi trăit în Europa. M-aş fi scăldat în bani.

Redrick se uită la el, în jos. În lumina bleu, tremurătoare, a

---

[1] **PRIZÁ[1],** *prizez,* vb. I. Tranz. A trage, a aspira un praf, o substanţă pe nas (de exemplu tutun). – Din fr. **priser.**

reflectoarelor, faţa lui Barbridge părea a unui cadavru. Doar ochii sticloşi şi bulbucaţi se holbau ficşi la el.

— N-am primit tinereţea veşnică, bolborosea el. Bani – nici pe dracu. Sănătate însă am avut. Copiii sunt buni, iar eu trăiesc... Nici măcar nu poţi să-ţi închipui pe unde am fost. Şi totuşi trăiesc. (Îşi linse buzele.) L-am rugat un singur lucru: să trăiesc... şi sănătate... şi pentru copii.

— Ia mai închide pliscu'. Ce, eşti muiere? Dacă pot, te scot. Mi-e milă de Dina ta – o s-ajungă să facă trotuarul...

— Dina... hârâi Barbridge. Fetiţa mea, frumoasa lu' tăticu... Sunt răsfăţaţi[2], Roşcovane. Nu ştiu ce-i ăla un refuz şi asta o să-i piardă... Arthur, Archie al meu. Tu îl ştii, Roşcovane. Unde ai mai văzut asemenea băiat?

— Ţi-am mai spus că dacă pot, te scot.

— Nu, se încăpăţână Barbridge. Trebuie să mă scoţi orice ar fi... Globul de Aur. Dacă vrei, îţi spun unde e.

— Ei, hai spune.

Barbridge gemu şi se răsuci din nou.

— Picioarele mele. (Hârâi.) Pipăie-le şi zi-mi cum sunt.

Redrick întinse mâna şi îi pipăi picioarele de la genunchi în jos.

— Oasele, şuieră Barbridge. Oasele mai sunt?

— Sunt, sunt, minţi Redrick. Nu te mai foi atâta.

În realitate, se simţea numai rotula, iar până la talpă, piciorul parcă era de cauciuc. Puteai să-l legi şi să-i faci noduri.

— Minţi. De ce minţi? Crezi că nu ştiu, că n-am mai văzut niciodată?

— Genunchii sunt întregi.

— Minţi probabil, zise Barbridge cu tristeţe. Lasă, nu-i nimic. Să mă scoţi de aici, şi-o să-ţi dau totul: Globul de Aur. Am să-ţi desenez o hartă, am să-ţi arăt toate capcanele. Îţi spun totul...

Continuă să vorbească, să promită câte-n lună şi-n stele, dar Redrick nu-l mai asculta deja. Se uita în direcţia şoselei. Luminile reflectoarelor nu mai fugeau pe tufişuri. Se opriră

---

[2] **RĂSFĂŢÁT, -Ă,** *răsfăţaţi, -te,* adj. **1.** Dezmierdat, alintat în mod exagerat; capricios, cu toane; (depr.) răzgâiat. ♦ (Rar) Graţios, cochet. **2.** Care huzureşte, îmbuibat. – V. **răsfăţa.**

RĂZGÂIÁT, -Ă, *răzgâiaţi, -te*, adj. Exagerat de alintat; **prost crescut**; răsfăţat. ♦ Fig. (Rar) Desfătat, satisfăcut. [Pr.: *-gâ-iat*. – Var.: **Râzgâiát, -ă** adj.] – V. **răzgâia**.

brusc, încrucişându-se pe acel obelisc de marmură, şi în ceaţa lor intens albastră, Redrick văzu clar un individ îmbrăcat în negru ce se târa printre cruci. Silueta neagră se îndrepta direct spre reflectoare. Redrick observă cum acesta se loveşte de o cruce mare, se dă înapoi, din nou se izbeşte de o cruce şi abia după aceea le ocoleşte. Se ducea totuşi înainte, întinzând în faţă mâinile lungi, cu degetele răşchirate. Apoi dispăru dintr-o dată, ca şi cum l-ar fi înghiţit pământul. După câteva secunde, apăru din nou, mai la dreapta şi un pic mai departe, înaintând cu o încăpăţânare neomenească, de parcă ar fi fost un mecanism întors şi care abia pornise.

La un moment dat, reflectoarele se stinseră. Ambreiajul scrâşni, motorul începu să huruie sălbatic, iar printre tufişuri licăriră intermitent luminile de semnalizare, cele roşii şi albastre. Maşina patrulei se urni din loc, demară nebuneşte şi ţâşni ca din puşcă spre oraş, dispărând după zid. Redrick înghiţi spasmodic şi îşi trase fermoarul de la canadiană.

— Or fi plecat? îngăimă Barbridge înfrigurat. Hai, mă Roşcatule, hai mai repede! Se răsuci, începu să pipăie în jurul său şi luând sacul cu marfă încercă să se ridice. Hai, ce mai stai?

Redrick tot se mai uita în direcţia şoselei. Era întuneric şi nu se vedea nimic. Pe undeva, pe-acolo, însă, era ăla care mergea ca o păpuşă mecanică. Călca prost, cădea, lovindu-se de cruci, şi se-ncurca printre tufişuri.

— Bine! Hai să mergem!

Îl ridică pe Barbridge. Bătrânul îl prinse cu mâna stângă de gât, ca-ntr-un cleşte. Neavând puterea să se mai ridice, Redrick începu să-l tragă mergând în patru labe. Îl trecu prin gaura din gard, apucându-se cu mâinile de iarba udă.

— Haide odată! hârâia Barbridge. N-avea grijă că ţin eu marfa, iar de scăpat… Hai!

Poteca era cunoscută şi pe iarba udă se aluneca foarte uşor. Ramurile de scoruş îl loveau în plină faţă, iar bătrânul ăsta gras era atât de greu încât jurai că-i mort. Sacul cu marfă se agăţa tot timpul de câte ceva şi se lovea, zdrăngănind, şi-n plus le era frică să nu se întâlnească cu ăla, care poate mai umbla pe-aici, prin beznă.

Când ieşiră pe şosea era încă întuneric, dar nu mai era mult

până la răsărit. În pădurice, de partea cealaltă a şoselei, păsările începură să ciripească somnoroase şi încă nehotărâte. Pe deasupra caselor negre şi a felinarelor galbene, rare, din cartierele îndepărtate, întunericul nopţii începu a căpăta o nuanţă de violet închis. Bătea un vântuleţ umed şi rece, care te făcea să te scuturi înfrigurat. Redrick îl lăsă pe Barbridge la marginea drumului şi se uită împrejur: un păianjen mare şi negru tocmai fugea peste drum. Red găsi repede Land Roverul, aruncă de pe caroserie ramurile care îl mascau, se aşeză la volan şi, încet, fără să aprindă luminile, ieşi pe asfalt. Barbridge stătea pe jos, cu o mână ţinând sacul cu marfă, iar cu cealaltă pipăindu-şi picioarele.

— Repede, şuieră el. Hai mai repede! Genunchii... încă îi mai am... măcar genunchii să-i salvez.

Redrick îl ridică şi, scrâşnind din dinţi de încordare, îl aruncă în Land Rover. Barbridge se prăbuşi pe scaunul din spate şi icni. Sacul însă nu-l scăpă din mână. Redrick ridică de la pământ impermeabilul plumbuit şi îl aruncă deasupra lui Barbridge. Acesta în zgârcenia lui, izbutise nu numai să care toată marfa, dar nici măcar balonzaidul greu nu-l lăsase în Zonă.

Redrick scoase lanterna şi, mergând când înainte, când înapoi, căuta urme la marginea drumului. Nu găsi nimic. Ieşind pe şosea, Land Roverul trecu peste iarba deasă şi înaltă, care trebuia să se ridice la loc după câteva ore. În jurul locului unde stătuse maşina patrulei, zăceau grămezi de mucuri. Redrick îşi aminti că de mult vroia să fumeze. Îşi scoase liniştit ţigara şi-o aprinse, deşi chiar acum ar fi vrut să sară în maşină şi să gonească, să gonească, să gonească cât mai departe de-aici. Dar nu avea încă voie s-o şteargă. Totul trebuia făcut încet şi calculat.

— Ce-i cu tine? se auzi din maşină vocea plângăreaţă a lui Barbridge. Apă n-ai vărsat, năvodul e uscat. Ce mai stai? Haide, ascunde o dată marfa aia!

— Taci. Nu mă mai deranja, spuse Redrick şi mai trase un fum. O să cotim spre marginea sudică.

— Cum adică spre margine? Ce-ai înnebunit? Îmi paradeşti genunchii, scârbă! Genunchii mei!

Redrick trase ultimul fum şi stinse mucul în cutia de

chibrituri.

— Hai, Sterviatnik, nu mai fă curent. Nu se poate direct prin oraş. Sunt trei posturi şi măcar la unul tot ne opresc.

— Şi ce dacă?

— O să-ţi vadă copitele şi atunci s-a terminat cu noi.

— Da’ ce-au copitele mele? Am fost să prindem peşte cu dinamita şi mi-am rupt picioarele. Asta-i tot.

— Şi dacă le pipăie careva.

— Le pipăie pe dracu’... Am să urlu în aşa hal c-or să uite să mai pipăie.

Dar Redrick se hotărâse deja. Ridică scaunul spre volan şi, în lumina lanternei, deschise un capac mascat.

— Punem marfa aici.

Rezervorul de benzină, de sub scaun era fals. Redrick luă sacul şi îl băgă înăuntru, auzind cum sună şi se rostogoleşte ceva.

— N-am voie să risc, mormăi. Nu am dreptul.

Aranjă la loc capacul, aruncă deasupra nişte cârpe şi un pic de gunoi şi puse scaunul la loc. Barbridge icnea, ofta, insista pe un ton plângăreţ ca să meargă totul mai repede şi iar începu să promită Globul de Aur, în timp ce se foia mereu pe scaun, uitându-se cu grijă în întunericul care se dilua continuu. Redrick însă nu-i mai dădea atenţie. Tăie sacul de plastic plin cu apă şi peşti, vărsă apa deasupra năvodului aruncat pe platforma din spate, iar peştele care se zbătea îl puse într-un sac impermeabil. Sacul de plastic îl împături şi îl puse în buzunarul canadienei. Acum totul era în regulă: pescarii se întorceau fără să fi avut prea mare noroc. Se aşeză la volan şi porni maşina.

Până la cotitură, au mers fără să aprindă luminile. La stânga se întindea zidul solid, înalt de trei metri, care înconjura Zona, iar în dreapta erau tufişurile şi păduricea, nu prea rară, în care răsăreau din când în când vilişoare părăsite, cu ferestrele bătute în scânduri şi cu pereţii cojiţi. Redrick distingea foarte bine toate astea, obişnuindu-se cu întunericul ce se destrăma. De altfel, ştia ce va urma şi, de aceea, când înaintea lor apăru silueta încovoiată ce înainta ritmic, nici măcar nu micşoră viteza, aplecându-se doar deasupra volanului. Individul mergea chiar pe mijlocul şoselei, cum, de altfel, făceau toţi ceilalţi. Se-ndrepta spre oraş. Redrick îl ocoli, virând spre stânga şi îl

depăşi, apăsând mai tare pe accelerator.

— Maică precistă! bolborosi în spate Barbridge. Roşcatule, l-ai văzut?

— Da.

— Doamne-Dumnezeule. Numai asta ne lipsea, mormăi Barbridge, şi deodată începu să se roage cu glas tare.

— Închide gura! ţipă Redrick.

Cotitura trebuia să fie pe undeva pe aici şi Redrick micşoră viteza, cercetând linia căsuţelor şi a gardurilor strâmbe care se întindeau pe partea dreaptă. Căsuţa veche a transformatorului... Stâlpul de telegraf cu rezemătoare... Un podulet putrezit peste un şanţ. Redrick viră brusc. Maşina sări peste un dâmb, scuturându-se puternic.

— Pe unde dracu' o iei? urlă, nebuneşte, Barbridge.

Redrick se întoarse pentru o secundă şi-l lovi brusc, pe moş drept în faţă, simţind cu dosul palmei obrazul ţepos. Barbridge icni şi tăcu. Maşina se scutura şi roţile alunecau în noroiul proaspăt. Redrick aprinse farurile. În lumina albă şi săltăreaţă ce dansa deasupra drumului vechi se vedea iarba abundentă, acoperită de băltoace imense, răsăreau garduri putrezite şi dărâmate. Barbridge se plângea, suspina şi-şi sufla nasul. Nu mai promitea nimic, se jelea şi ameninţa, dar nu prea tare şi cam nedesluşit. Redrick auzea numai cuvinte separate. Ceva despre picioare, despre genunchi, despre frumosul Archie... Pe urmă, amuţi.

Drumul se întindea de-a lungul marginii de vest a oraşului. Cândva, aici fuseseră vile, grădini, livezi şi reşedinţele de vară ale bogătanilor din oraş şi ale celor din conducerea uzinei. Locuri vesele, verzi, lacuri micuţe, maluri cu nisip curat, pădurici luminoase de mesteacăn, bălţi unde creşteau crapii. Mirosurile urâte şi norii de fum de la uzină nu ajungeau până aici şi nici canalizarea oraşului, de altfel. Acum însă locurile erau părăsite şi în tot acest timp au văzut o singură casă locuită, cu o fereastră luminată şi perdeluţele trase. În curte, pe sfori, atârnau rufele ude de ploaie. Un câine uriaş, care aproape se îneca de ură, ţâşni dintr-o parte şi un timp fugi după maşină, în rafalele de noroi, care zburau de pe roţi.

Redrick trecu încet pe un podulet vechi şi strâmb şi, când văzu în faţă intersecţia cu şoseaua de vest, opri maşina şi stinse

motorul. Pe urmă, ieşi din maşină băgând înfrigurat mâinile în buzunarele ude ale combinezonului şi merse înainte, fără a se mai uita la Barbridge. Se crăpase de ziuă. În jur, totul era ud, liniştit, somnoros. Ajunse până la şosea şi scoase capul cu grijă dintr-un tufiş. Postul de poliţie se vedea foarte bine de aici: o căsuţă mică pe roţi, trei gemuleţe luminate, iar maşina patrulei stătea pustie la marginea drumului. Un timp, Redrick stătu şi se uită. La post nu era nici o mişcare; probabil că cei din patrulă îngheţaseră şi obosiseră în cursul nopţii, iar acum se încălzeau în căsuţă şi moţăiau cu ţigările lipite de buza de jos. „Broaşte râioase”, murmură Redrick. Pipăi în buzunar boxul, băgând degetele prin orificii, strânse în pumn metalul rece şi ghemuindu-se înfrigurat, fără a-şi scoate mâinile din buzunar, plecă înapoi. Land Roverul stătea aplecat într-o parte printre tufişuri. Locul era părăsit, lăsat în paragină şi probabil că nimeni nu mai trecuse pe-aici de vreo zece ani. Când Redrick veni spre maşină, Barbridge se ridică un pic şi se uită atent la el, deschizând gura. Acum arăta şi mai bătrân ca de obicei, plin de riduri, chelos, faţa neîngrijită, plină de păr ţepos, dinţii putreziţi... Un timp se uitară tăcuţi unul la altul şi, dintr-o dată, Barbridge mormăi.

— Îţi dau harta... Toate capcanele, toate... Ai să-l găseşti singur şi n-o să-ţi pară rău.

Redrick îl ascultă nemişcat, desfăcu degetele, lăsând să alunece boxul în buzunar şi spuse:

— Bine. Treaba ta e să stai leşinat. Ai înţeles? Să gemi şi să nu-i laşi să te pipăie.

Se aşeză la volan, porni motorul şi puse maşina în mişcare.

Totul a fost în regulă. Nimeni n-a ieşit din căsuţă atunci când Land Roverul a trecut încet, respectând indicatoarele, mărind apoi treptat viteza, până când a ţâşnit spre oraş prin marginea de vest. Era şase dimineaţa, străzile erau pustii, iar asfaltul ud şi negru. Semafoarele automate, singuratice şi deocamdată inutile, clipeau la intersecţii. Au trecut pe lângă o brutărie cu geamuri înalte, puternic luminate şi Redrick simţi un val de miros cald şi foarte ispititor.

— Vreau să halesc, spuse Redrick şi se întinse, împingându-se cu mâinile în volan, încercând astfel să-şi destindă muşchii obosiţi de atâta încordare.

— Ce? sări, speriat, Barbridge.

— Vreau să halesc... Unde să te duc? Acasă, sau direct la Măcelar?

— La Măcelar, la Măcelar. Hai mai repede! începu să mormăie grăbit Barbridge, aplecându-se în faţă. Redrick simţea în ceafă răsuflarea lui fierbinte. Direct la el! Mi-e dator încă şapte sute de monezi. Hai, goneşte, goneşte o dată! Ce te târâi ca păduchii pe umezeală? Şi începu să înjure obosit, lipsit de putere, dar cu răutate, cu vorbe murdare, negre, stropind cu salivă şi înecându-se în crize de tuse.

Redrick nu-i mai răspundea. Nu avea nici timp, nici putere pentru a linişti un Sterviatnik dezlănţuit. Trebuia să termine cât mai repede cu toate astea. Măcar o oră, chiar o jumătate de oră să doarmă înainte de întâlnirea de la Metropol. Coti pe strada 16, străbătu două cartiere şi opri maşina în faţa unei vile gri cu două etaje.

Îi deschise însuşi Măcelaru', probabil că tocmai atunci se sculase şi voia să facă baie. Era îmbrăcat într-un halat impunător, cu ciucuri de aur, iar într-o mână ţinea paharul cu proteza dentară. Părul îi era răvăşit, iar sub ochii tulburi îi atârnau săculeţi vineţii.

— A! exclamă el. Roşcatu'. Şe mai jici?

— Pune-ţi dinţii şi hai să intrăm.

— Îhî, aprobă Măcelaru', şi îl invită în hol printr-o mişcare a capului. Se deplasă apoi cu o repeziciune uimitoare, târşâind papucii persani, şi dispăru în baie.

— Cine? strigă el de acolo.

— Barbridge.

— Ce-i cu el?

— Picioarele.

În baie începu să curgă apa, se auzeau pufăituri şi plescăituri, apoi căzu ceva care se rostogoli pe jos, pe faianţă. Redrick se aşeză obosit în fotoliu, scoase o ţigară şi o aprinse uitându-se în jur. „Da, despre hol n-am ce zice". Măcelaru' nu se zgârcea la bani. A fost un chirurg cu mare experienţă şi foarte la modă, steaua medicinii din oraş, ba chiar din stat. Bineînţeles că nu din cauza banilor făcea afaceri cu stalkerii. Îşi avea şi el partea lui din Zonă: plata în natură, cu diferite mărfuri pe care le folosea în medicina lui; plata în acumulare de noi cunoştinţe, studiind, pe stalkerii mutilaţi de Zonă, boli necunoscute până

acum, monstruozităţi şi defecte ale organismului uman, plata pentru faima primului doctor de pe planetă, specialist în bolile extraterestre ale omului. Dar şi banii îi lua tot cu plăcere.

— Ce-au picioarele? întrebă el, apărând din baie cu un prosop uriaş pe umăr. Cu marginea prosopului îşi ştergea atent degetele, lungi, nervoase.

— S-a bălăcit în „piftie”.

Măcelaru’ fluieră de uimire.

— Deci s-a terminat, cu Barbridge. Păcat. Era un stalker faimos.

— Nu-i nimic, zise Redrick, tolănindu-se în fotoliu. Îi faci nişte proteze. O să zburde[3] prin Zonă şi cu proteze.

— Mda, mormăi Măcelaru’. Faţa lui luase o mină preocupată. Stai puţin să mă-mbrac.

Până s-a îmbrăcat, până a sunat undeva, probabil la clinica lui ca să pregătească totul pentru operaţie, Redrick stătu nemişcat în fotoliu şi fuma. Numai o singură dată se clinti, când scoase bidonaşul. Bău cu înghiţituri mici pentru că rămăsese numai un pic, pe fund. Încerca să nu se gândească la nimic. Pur şi simplu aştepta.

Pe urmă, ieşiră împreună la maşină. Redrick se aşeză la volan, iar alături se trânti Măcelaru’, care imediat se întoarse şi începu să pipăie peste spătar picioarele lui Barbridge. Acesta, gârbovit, mai liniştit acum, bolborosea ceva smiorcăindu-se. Probabil că se jura că-l îngroapă în aur. Îşi amintea din nou de copii, de nevasta moartă şi îl implora să-i salveze măcar genunchii. Când au ajuns la clinică, Măcelaru’ înjură, negăsind asistenţii la intrare. Sări din maşina care nici nu se oprise încă şi dispăru în clinică. Redrick aprinse ţigara din nou, iar Barbridge zise dintr-o dată, clar şi răspicat, de parcă s-ar fi liniştit de tot:

— Ai vrut să mă omori. Şi-am să ţin minte asta.

— Şi totuşi nu te-am omorât, zise Redrick, indiferent.

— Da. Nu m-ai omorât. Bardridge tăcu un timp, după care zise: Nici asta n-am să uit.

---

[3] **ZBURDÁ,** *zburd*, vb. I. Intranz. A sălta, a alerga sprinten încoace şi încolo; a se zbengui, a se zbânţui, a se juca cu voioşie; a se ţine de nebunii, a se arăta lipsit de seriozitate. ◊ Expr. *A-i zburda* (cuiva) *inima* = a fi foarte vesel; a avea chef de petreceri. – Et. nec.

— Să nu uiţi, să nu uiţi, spuse Redrick. Bineînţeles că tu m-ai fi omorât. Se întoarse şi se uită la Barbridge. Moşu' se schimonosea, mişcând tăcut buzele uscate. Pur şi simplu m-ai fi lăsat... M-ai fi părăsit în Zonă şi... nu te-am văzut, nu te-am auzit. Ca şi cu Ochelaristu'.

— Ochelaristu' a murit singur, protestă mâhnit Barbridge. N-am nici o vină. S-a blocat singur.

— Eşti un nemernic, spuse Redrick, rece, întorcând capul cu dispreţ. Un Sterviatnik.

Pe uşă năvăliră asistenţii adormiţi, răvăşiţi de somn, îndreptându-se în fugă spre maşină şi desfăcând targa.

Redrick, trăgând din ţigară, privea îndemânarea cu care îl scoteau pe Barbridge, cum l-au pus apoi pe targă şi cum l-au dus spre intrare. Barbridge stătea nemişcat cu mâinile pe piept şi se uita la cer. Tălpile lui imense, mâncate sălbatic de „piftie”, erau răsucite groaznic. A fost ultimul dintre stalkerii vechi, din rândul acelora care au început să vâneze bogăţiile extraterestre, imediat după Vizită. Atunci Zona nu se numea încă Zonă, nu erau nici institutele, nici zidul, nici forţele poliţiste ONU. Oraşul era paralizat de groază şi lumea întreagă chicotea auzind de noile minciuni gazetăreşti. Redrick avea pe atunci zece ani, iar Barbridge era un bărbat puternic şi agil. Îi plăcea să bea pe socoteala altora, să se bată şi să înghesuie în colţ câte-o fată căscată. Copiii lui nu-l interesau deloc. Era un ticălos mărunt, ordinar. Când se pilea, o bătea pe nevastă-sa cu o plăcere respingătoare, zgomotos, ca să ştie toţi. Şi-a tot bătut-o până când, într-o zi, n-a mai avut pe cine.

Redrick întoarse Land Roverul şi, ignorând semafoarele, începu să gonească spre casă, claxonând puternic pietonii rari şi tăind colţurile pentru a scurta drumul.

Se opri în faţa garajului şi, când ieşi din maşină, îl văzu pe administrator. Acesta venea spre el din direcţia părculeţului şi, ca întotdeauna, era prost dispus. Faţa şifonată cu ochii umflaţi, exprima un dezgust profund, de parcă n-ar fi mers pe pământ, ci pe bălegar moale.

— Bună-dimineaţa, îl salută Redrick, politicos.

Administratorul se opri la doi paşi şi îi arătă cu degetul mare peste umăr:

— A cui e chestia aia? bâigui el.

Se vedea că erau primele cuvinte pe care le rostea astăzi.

— Despre ce e vorba?

— Leagănul ăla... Dumneata l-ai pus?

— Eu.

— Pentru ce?

Redrick nu răspunse şi se îndreptă spre uşa garajului unde începu să descuie lacătul. Administratorul se apropie până ajunse lângă el, în spate.

— V-am întrebat pentru ce-aţi pus leagănul. Cine v-a rugat?

— Fetiţa, îi răspunse Redrick liniştit, deschizând poarta.

— Nu vorbeam de fetiţă, ridică vocea administratorul. Fetiţa e o altă problemă. V-am întrebat cine v-a dat voie? Cine v-a permis să vă faceţi de cap în părculeţ?

Redrick se întoarse spre el şi, un timp, stătu nemişcat privindu-l drept la rădăcina nasului, albă şi brăzdată de vinişoare roşietice. Administratorul se dădu un pas înapoi şi zise, cu un ton mai jos:

— Nici balconul nu l-aţi vopsit. De câte ori eu...

— Degeaba te străduieşti. Tot nu plec de aici.

Se întoarse în maşină şi porni motorul. Puse mâinile pe volan şi îl strânse puternic, observând, în treacăt, cum i s-au albit încheieturile degetelor. Atunci scoase capul pe geam şi, fără nici o reţinere, îi strigă:

— Şi dacă totuşi va trebui să plec, atunci roagă-te lui Dumnezeu, ticălosule!

Băgă maşina în garaj, aprinse lumina şi închise poarta. Scoase sacul din rezervorul de benzină fals, îl puse într-un coş vechi, iar deasupra aşternu năvodul, încă umed, cu frunze şi ierburi încâlcite în el. Peste năvod puse peştele pe care Barbridge îl cumpărase cu o seară înainte dintr-o prăvălie de la periferie. Cercetă încă o dată maşina din toate părţile, aşa cum obişnuia. În dreapta ei, pe o apărătoare de roată, se lipise un muc de ţigară strivit. Redrick îl luă. Ţigara era suedeză. Se gândi puţin şi-o puse în cutia de chibrituri, unde mai erau trei mucuri.

Pe scară nu se întâlni cu nimeni. Se opri lângă uşă, care se deschise înainte ca el să scoată cheia. Intră într-o parte, ţinând coşul greu sub braţ, simţind căldura şi mirosurile cunoscute, ale casei sale. Guta i se agăţă de gât şi se lipi cu faţa de pieptul său,

totul în tăcere. Simţea chiar prin combinezon şi prin cămaşa groasă, călduroasă, cum i se zbătea nebuneşte inima. O lăsă în pace. Aşteptă răbdător până când Guta îşi reveni, deşi simţea, în clipele acelea, cât era de obosit şi lipsit de puteri.

— Ei, hai, zise ea cu voce joasă şi puţin răguşită.

Se desprinse de el, aprinse lumina în hol şi, fără să se uite, se duse la bucătărie.

— Acum e gata cafeaua, se auzi de-acolo.

— Am adus peşte, zise plin de viaţă, voios, deşi cam forţat. Prăjeşte-l pe tot. Mi-e o foame de mă ia cu leşin.

Când se înapoie cu faţa ascunsă în părul despletit, el puse coşul jos, o ajută să scoată plasa cu peşti şi, împreună, o duseră la bucătărie şi puseră peştele în chiuveta.

— Du-te şi spală-te, spuse ea. Până te speli, totul o să fie gata.

— Ce face Maimuţica? întrebă, stând jos şi scoţându-şi cizmele.

— Nu i-a tăcut gura toată seara. Abia am reuşit s-o culc. Tot timpul: unde-i tata, unde-i tata? Arată-i dacă poţi.

Se mişca prin bucătărie, îndemânatică, robustă şi bine făcută. Apa fierbea deja în cratiţa de pe aragaz iar solzii zburau în toate părţile de sub cuţit. Uleiul sfârâia în tigaia cea mare şi începuse să miroasă îmbietor a cafea proaspătă.

Redrick se sculă şi, mergând desculţ, se întoarse în hol, luă coşul şi îl duse în cămară. Pe urmă, băgă capul în dormitor. Maimuţica dormea liniştită, pătura căzuse pe podea, iar cămăşuţă i se ridicase: un animal micuţ, ce răsufla agitat. Nu rezistă tentaţiei şi-o mângâie pe spatele acoperit de o blăniţă caldă, aurie. Şi pentru a nu ştiu câtă oară, se miră cât de lungă şi mătăsoasă era blana.

Simţea o dorinţă nestăvilită s-o ia în braţe, dar îi era frică să n-o trezească şi, pe lângă asta, era murdar ca dracu', plin de Zonă şi de moarte. Se întoarse în bucătărie, se aşeză la masă şi zise:

— Pune-mi o ceşcuţă de cafea şi pe urmă o să mă duc să mă spăl.

Pe masă era presa de seară. „Ziarul Marmontului", revista „Atletul", „Playboy"-ul – se strânsese deja un vraf de reviste. Într-o copertă groasă, stăteau „Expunerile Institutului

Internaţional de Cultură Extraterestră”, numărul 56. Redrick luă cana cu cafea aburindă şi trase spre el „Expunerile”. Mâzgăleli, tot felul de semne ciudate, desene tehnice... În fotografii, lucruri cunoscute, văzute în perspectivă din diferite poziţii. Descoperi încă un articol postmortem al lui Kirill: „Despre capacitatea neobişnuită a capcanelor magnetice de tipul 77-B”. Numele „Panov” era încadrat într-un chenar negru, iar jos, cu litere mici, scria: „Doctorul Kirill A. Panov. U.R.S.S. Dispărut tragic în timpul experimentelor din aprilie 19..”. Redrick aruncă revista şi luă o gură de cafea, bineînţeles frigându-se. Apoi întrebă:

— A fost careva?

— Cremă-de-ghete, răspunse Guta, ezitând puţin. Stătea lângă aragaz şi se uita la el. Era beat mort şi atunci l-am dat afară.

— Şi Maimuţica ce-a făcut?

— Bineînţeles că n-a vrut să-l lase şi a început să plângă. I-am spus însă că nenea Cremă-de-ghete nu se simte bine şi ea, înţelegând, a întrebat: „Nenea Cremă-de-ghete iar a tras la măsea?”.

Redrick surâse şi din nou luă o gură de cafea. Pe urmă, întrebă:

— Vecinii ce mai zic?

Şi din nou Guta ezită un pic, înainte de a răspunde:

— Ca de obicei.

— Bine, nu-mi mai povesti.

— Eh! exclamă ea, dând din mână cu dispreţ. Astă-noapte, a bătut la uşă babornița aia de jos. Ochii erau uite-aşa şi avea spume la gură: „Ce tăiem în baie la mijlocul nopţii?”...

— E clar, zise Redrick printre dinţi. Auzi, poate că-i mai bine să plecăm de-aici. Cumpărăm o casă la marginea oraşului unde nu locuieşte nimeni. O casă de-alea, părăsite.

— Şi Maimuţica?

— O, Doamne! Oare nu facem noi totul ca să-i fie cât mai bine?

Guta dădu din cap.

— Îi plac copiii. Şi ei o iubesc. Nu sunt ei de vină că...

— Da. Bineînţeles că nu sunt ei de vină.

— Păi, ce să-ţi mai spun? A sunat unu’ care nu s-a prezentat.

I-am spus că eşti la pescuit.

Redrick puse cana pe masă şi se ridică.

— Bine. Mă duc totuşi să mă spăl. Mai am încă o groază de treburi.

Se încuie în baie, aruncă îmbrăcămintea într-un cazan de rufe, iar boxul, piuliţele, ţigările şi alte mărunţişuri le puse pe o policioară. Se învârti mult timp sub duş, sub o apă fierbinte, care parcă era clocotită. Oftând şi gemând, îşi frecă corpul cu o mănuşă din burete aspru până când pielea deveni roşie. Pe urmă închise apa, se aşeză pe marginea băii şi îşi aprinse o ţigară. Apa huruia prin ţevi... Guta făcea zgomot cu vasele în bucătărie, de unde venea miros de peşte prăjit. Pe urmă, Guta bătu la uşă şi îi aduse lenjerie curată.

— Hai mai repede. Se răceşte peştele.

Îşi reveni complet şi începu din nou să comande. Zâmbind, Redrick se îmbrăcă şi se întoarse la bucătărie numai în chiloţi şi maieu.

— Uite-acum pot să şi mănânc, zise, aşezându-se pe scaun.

— Boarfele le-ai pus în cazan?

— Îhî, răspunse cu gura plină. Bun peştele.

— Ai pus apă peste ele?

— Nu... Sunt vinovat, sir. Promit că nu mai fac, sir. Da’ mai lasă-le, că ai destul timp. Mai stai puţin!

O prinse de mână şi încercă s-o pună pe genunchi, dar ea se feri uşor şi se aşeză alături.

— Va să zică îţi neglijezi bărbatul, zise Redrick, îndopându-se din nou. Deci mă dispreţuieşti.

— Ce fel de bărbat oi fi acuma, nu ştiu! Un sac gol, nu bărbat. Stai să te umplu mai întâi.

— Şi dacă?... Mai sunt minuni pe lumea asta.

— Lasă, că n-am văzut minuni d-astea de la tine. Poate vrei să bei ceva?

Redrick se juca absent cu furculiţa.

— Nu. Cred că nu. (Se uită la ceas şi se ridică.) O să plec acum, aşa că pregăteşte-mi costumul cel mai bun. Ştii tu: categoria extra. O cămăşuţă, cravată...

Se îndreptă spre cămară, lipăind cu picioarele goale şi curate pe pardoseala răcoroasă. Intră şi se încuie. Îşi puse şorţul de cauciuc, mănuşile de cauciuc lungi până la cot, şi

începu să scoată pe masă tot ce era în sac. Două „biberoane”, o cutie cu „ace de siguranţă”, nouă „baterii”, trei „brăţări” şi încă un cerc, tot ca o „brăţară”, dar dintr-un metal alb şi uşor, având un diametru mai mare cu vreo treizeci de milimetri. Şaisprezece bucăţi de „stropi negri” în pachetul de polietilenă. Doi „bureţi” cât pumnul, foarte bine păstraţi. Trei „bâze”. Un borcan cu „lut sifonat”... În sac mai rămăsese un container de porţelan greu, bine împachetat în vată de sticlă, dar Redrick nu puse mâna pe el. Scoase ţigările şi îşi aprinse una, uitându-se la toată marfa de pe masă.

Pe urmă trase un sertar, scoase o foaie de hârtie, un ciot de creion şi o numărătoare cu bile. Ţinând ţigara în colţul gurii şi clipind din ochi din cauza fumului, scria cifră după cifră, înşirându-le pe trei coloane. Făcu totalul primelor două coloane. Sumele erau destul de impunătoare. Stinse mucul de ţigară în scrumieră, deschise cu precauţie cutia şi răsturnă „acele de siguranţă” pe hârtie. În lumina electrică, acele păreau albăstrui şi numai câteodată aruncau jerbe de culoare spectrală: roşu, galben, verde. Luă unul dintre ele şi, cu grijă, ca să nu se înţepe, îl puse între degetul mare şi arătător. Pe urmă, stinse lumina şi mai aşteptă puţin ca să se obişnuiască cu întunericul. Acul „tăcea”. Îl puse la o parte, pipăi altul şi îl prinse intre degete. Nimic. Apăsă mai tare, riscând să se înţepe, şi acul începu să „vorbească”. Izbucniră jerbe slab roşietice, ce străbăteau rapid acul şi care se răriră dintr-o dată, schimbându-se în verde. Câteva secunde, Redrick admiră acest joc straniu de artificii, care, aşa cum aflase din „Expuneri”, trebuia să însemne ceva. Poate ceva foarte important. Pe urmă, punându-i separat pe primul, luă altul...

În total au fost şaptezeci şi trei de „ace de siguranţă”, din care „vorbeau” douăsprezece. De altfel, şi celelalte trebuiau să „vorbească”, dar pentru asta forţa degetelor nu era suficientă. Era nevoie de o maşină specială, mare cât masa. Redrick aprinse din nou lumina şi adăugă încă două cifre la cele scrise. Şi numai după aceea se hotărî.

Băgă mâinile în sac şi, ţinându-şi respiraţia, scoase şi puse pe masă un pachet moale. Îl privi un timp, îngândurat, frecându-şi bărbia cu dosul palmei. Pe urmă, luă creionul îl învârti între degetele înmănuşate şi iar îl aruncă. Scoase o ţigară şi, privind

mereu pachetul, o fumă toată.

— Ce dracu’, zise tare. Luă pachetul cu hotărâre şi îl băgă înapoi în sac. Şi cu asta, gata! Ajunge!

Răsturnă imediat „acele” înapoi în cutie şi se ridică. Era timpul să plece. Probabil că i-ar fi prins bine o jumătate de oră de somn ca să-şi limpezească gândurile, dar, pe de altă parte, mult mai folositor era să ajungă la întâlnire mai devreme şi să vadă cum şi ce. Aruncă mănuşile, atârnă şorţul şi, fără să stingă lumina, ieşi din cămară.

Costumul era deja pus pe pat şi Redrick începu să se îmbrace. Tocmai îşi făcea nodul la cravată în faţa oglinzii, când în spate scârţâi uşor parchetul şi auzi o răsuflare precipitată. Luă imediat o mină serioasă, ca să nu pufnească în râs.

— Bau! se auzi lângă el o voce subţire şi cineva îl prinse de picior.

— Ah! ţipă Redrick, leşinând pe pat.

Maimuţica, râzând şi chicotind, se urcă imediat pe el. Îl călca, îl trăgea de păr şi îi înşira noutăţile:

— Vecinul Willi a rupt piciorul păpuşii, la etajul trei a apărut un pisoi alb cu ochii roşii, probabil că nu a fost cuminte şi s-a dus în Zonă. Seara am mâncat griş cu lapte şi cu dulceaţă, nenea Cremă-de-ghete iar a tras la măsea, s-a îmbolnăvit şi a plâns. Da’ de ce peştele nu se îneacă în apă? De ce mama n-a dormit noaptea? De ce sunt cinci degete, mâinile numai două şi nasul singur?

Redrick îmbrăţişă încet o vietate caldă, care se urca pe el şi îl privea cu ochii mari, negri şi lipsiţi de albul pupilelor. Se lipise de faţa lui cu obrăjorul moale, acoperit de un pufuşor auriu. Redrick repeta întruna.

— Maimuţico... Ah! Maimuţico!

Deodată sună telefonul chiar lângă urechea lui. Întinse mâna şi ridică receptorul.

— Da.

În receptor tăcere.

— Alo? Alo?

Nimeni nu răspunse. Pe urmă, se auzi un zgomot ca şi cum la celălalt capăt al firului s-ar fi închis telefonul. Apoi se auzi tonul. Redrick se ridică, o lăsă pe Maimuţică jos, deja n-o mai asculta, îşi puse pantalonii şi haina. Maimuţica vorbea fără întrerupere,

în timp ce el zâmbea absent, astfel că, în scurtă vreme, auzi: „Tata şi-a muşcat limba şi a înghiţit-o”. Pe urmă, îl lăsă în pace.

Se întoarse în cămară, puse într-o servietă tot ce era pe masă, fugi în baie după box, din nou se întoarse în cămară, luă servieta într-o mână şi coşul cu sacul în cealaltă, ieşi şi încuie meticulos uşa cămării, după care strigă la Guta: „Am plecat!”.

— Când te întorci? întrebă Guta, ieşind din bucătărie. Se pieptănase deja, se fardase şi nu mai avea pe ea halatul, ci o rochie de casă, care-i plăcea lui cel mai mult, de-un albastru strălucitor şi cu decolteul larg.

— Te voi suna.

Se uită la ea, se apropie şi, aplecându-se, o sărută pe decolteu.

— Hai, du-te o dată, a zis încet Guta.

— Da’ eu? Şi pe mine? ciripi Maimuţica, strecurându-se între ei.

Trebui să se aplece şi mai mult. Guta se uită la el nemişcată.

— Fleacuri, spuse el. Nu te-ngrijora. O să te sun.

Pe scară, cu un etaj mai jos, Redrick văzu un individ corpolent, într-o pijama vărgată. Cotrobăia la yala uşii sale. Din adâncurile întunecoase ale apartamentului său, răzbătea un miros de acreală caldă. Redrick se opri şi îl salută:

— Bună-ziua.

Grăsanul se uită cu teamă la el, peste umăru-i puternic şi mormăi ceva.

— Soţia dumneavoastră a fost la noi azi-noapte, spuse Redrick. Zicea că tăiem ceva. E o neînţelegere.

— Nu-mi pasă, bombăni omul în pijama.

— Nevastă-mea a spălat rufe aseară, continuă Redrick. Dacă v-a deranjat, vă rugăm să ne scuzaţi.

— Da’ eu n-am zis nimic. Vă rog...

— Atunci mă bucur foarte mult.

Coborî, iar când ajunse în garaj, puse coşul împreună cu sacul într-un colţ, îl acoperi cu o bancă veche şi după ce se mai uită o dată peste tot ieşi în stradă.

Nu era mult de mers: două cartiere până la piaţă, apoi printr-un parc şi încă un cartier până la Bulevardul Central. În faţa Metropolului strălucea, ca-ntotdeauna, un şir multicolor de maşini, iar „boys” în scurte de culoarea zmeurei cărau

geamantane. Nişte tipi solizi, ce păreau a fi străini, se strânseseră în grupuleţe de câte doi sau trei, discutau şi fumau stând pe scara de marmură. Redrick se hotărî să nu intre acolo deocamdată. Se aşeză sub o umbrelă în faţa unei cafenele mici de vizavi, comandă o cafea şi îşi aprinse o ţigară. La doi paşi de el stăteau la o măsuţă trei inşi din poliţia internaţională, îmbrăcaţi în civil. Erau grăbiţi şi mâncau în tăcere cârnaţi prăjiţi „à la Marmont". Între timp băuseră bere neagră din halbe înalte, de sticlă. Alături, la vreo zece paşi, un sergent mânca posomorât cartofi prăjiţi. Casca albastră zăcea răsturnată pe jos; alături, stătea atârnată de spătarul scaunului centura cu tocul pistolului. În afară de ei, la cafenea nu mai era nimeni. Ospătăriţa, o femeie în vârstă, o necunoscută, stătea deoparte şi, din când în când, căsca, ducându-şi mâna delicat la buzele rujate. Era nouă fără douăzeci.

Redrick observă că din hotel iese Richard Nunan, care-şi punea din mers pălăria moale. Cobora sprinten pe scară, micuţ, rotofei şi roz, iar pe faţă i se citea bunăstarea. Era proaspăt, plin de viaţă şi părea convins că nu-l aşteptau nici un fel de neplăceri. Ferindu-şi faţa cu palma, se uită la Nunan cum se aşază la volan, preocupat şi grijuliu, cum mută ceva de pe scaunul din faţă în spate, cum se apleacă şi-şi aranjează oglinda retrovizoare. Pe urmă, Peugeotul scoase un norişor de fum albăstrui, claxonă un african îmbrăcat în burnus şi ieşi voios pe stradă. Judecând după toate, Nunan mergea la Institut şi asta însemna că va trebui să ocolească fântâna şi să treacă pe lângă cafenea. Era prea târziu ca să se mai ridice şi să plece. Atunci, Redrick îşi ascunse faţa în palmă şi se aplecă deasupra ceştii. Inutil însă. Peugeotul claxonă puternic, scrâşni din roţi şi se auzi vocea însufleţită a lui Nunan.

— Hei, Schuhart! Red!

Înjurând în gând, Redrick îşi săltă capul. Nunan se îndrepta spre el, strălucind de amabilitate şi întinzând mâna din mers.

— Ce faci aici, aşa de devreme? întrebă el, apropiindu-se. Mulţumesc, mămico, îi aruncă el ospătăriţei. N-am nevoie de nimic. Şi din nou spre Redrick: Nu te-am mai văzut de-o sută de ani! Pe unde te-ai mai ascuns? Cu ce te mai ocupi?

— Eh... şi tu, zise, fără plăcere, Redrick. Cu mărunţişuri.

Se uită cum Nunan, atent, dar hotărât, se aşeză alături pe un

scaun şi dădu la o parte, cu mânuţele lui pufoase, paharul cu şerveţele şi farfuria pe care fuseseră sandviciurile. Asculta cum Nunan pălăvrăgea prietenos.

— Te-ai cam ofilit. Ce, nu dormi destul? Ştii, şi eu m-am cam încurcat în ultimul timp cu noua automatizare, dar de dormit... nu, frăţioare. Somnul e de bază la mine. N-are decât să se aleagă praful de automatizarea lor. (Deodată, se uită în jur.) Pardon, poate aştepţi pe cineva? Nu te deranjez?

— Noo... spuse Redrick indolent. Am avut puţin timp liber şi m-am gândit să beau măcar o cafea...

— N-am să te reţin prea mult, zise Dick, şi se uită la ceas. Ascultă, Red. Lasă mărunţişurile tale şi întoarce-te la Institut. Doar ştii că te primesc în orice moment. Dacă vrei, poţi să lucrezi iar cu un rus. A venit unu' de curând.

Redrick dădu din cap.

— Nu. Încă nu s-a născut un al doilea Kirill. Şi, de altfel, n-am ce face în Institutul vostru. La voi e numai automatică, acum în Zonă merg numai roboţi, şi premiile, după cum înţeleg, tot ei le primesc, iar salariul de laborant nu-mi ajunge nici pentru ţigări.

— Lasă, că totul se poate aranja, îi replică Nunan.

— Da' mie nu-mi place când s-aranjează ceva pentru mine. De când mă ştiu, m-am aranjat singur şi-am să mă descurc mai departe tot singur.

— Ai devenit mândru, zise Nunan dezaprobator.

— Nu sunt mândru deloc. Însă nu-mi place să socotesc fiecare bănuţ, asta e.

— Poate că ai dreptate, zise Nunan cam absent. Se uită indiferent la servieta lui Redrick şi urmări cu degetele o monogramă de argint cu litere slavone. Aşa e, omul are nevoie de cât mai mulţi bani încât să nu se mai gândească la ei... Kirill ţi-a făcut-o cadou? întrebă el, arătând spre servietă.

— Am moştenit-o... În ultima vreme nu prea te-am văzut în „Borj”.

— Poate pe tine nu te mai vede omul, protestă Nunan. Mănânc acolo aproape în fiecare zi. Aici, în „Metropol”, pentru fiecare chifteluţă îţi ia şi pielea... Ascultă, zise dintr-o dată. Cum stai cu banii acum?

— Ce, vrei să te-mprumut? întrebă Redrick.

— Nu, invers.
— Să mă împrumuţi, va să zică...
— Am ceva de lucru.
— O, Doamne exclamă Redrick. Şi tu?
— Da' cine mai are? întrebă imediat Nunan.
— Sunt mulţi ca tine. Rechinii.
Nunan parcă abia acum îl înţelese şi râse.
— Nu. Nu pentru specialitatea ta principală.
— Da' pentru care?
Nunan se uită din nou la ceas.
— Uite ce e, zise ridicându-se. Vino astăzi în „Borj”, pe la prânz, în jur de două. O să discutăm mai pe-ndelete.
— La două nu cred c-am să reuşesc.
— Atunci seara, pe la vreo şase. De acord?
— Să vedem, zise Redrick, şi se uită şi el la ceas. Era nouă fără cinci.
Nunan îi făcu cu mâna şi se „rostogoli” spre Peugeotul său. Redrick îl conduse cu privirea, chemă ospătăriţa şi îi ceru un pachet de „Lucky Strike”, îl plăti şi, luând servieta, traversă strada fără grabă, spre hotel. Soarele deja încălzea destul de tare şi strada se umpluse de zăpuşeală umedă. Redrick simţi sub pleoape o usturime. Strânse din ochi cu putere, amintindu-şi cu necaz că nu reuşise să doarmă nici măcar o oră înainte de o afacere atât de importantă. Şi atunci se întâmplă.
Aşa ceva nu-l mai încercase niciodată în afara Zonei. Chiar şi-n Zonă numai de două, trei ori. Parcă picase, dintr-o dată în altă lume. Milioane de mirosuri se prăbuşiră peste el: aspre, dulci, metalice, moi, periculoase, alarmante, uriaşe cât casa, micuţe ca nişte fire de praf, grosolane ca nişte bolovani, fine şi complicate ca mecanismul unui ceas. Aerul deveni tare şi în el apărură suprafeţe, muchii, colţuri. Parcă totul s-ar fi umplut cu imense bile zgrunţuroase, cu piramide alunecoase, cristale gigantice şi colţuroase şi prin astea trebuia să meargă ca-ntr-un vis, ca printr-o prăvălie întunecoasă, plină cu mobilă veche şi monstruoasă... Dură numai o clipă. Deschise ochii şi totul dispăru. Nu fusese altă lume – însă aceeaşi lume cunoscută parcă s-ar fi întors spre el cu o faţă neştiută, se arătase pentru o clipă şi din nou se închise ermetic înainte ca el să înţeleagă ceva...

Îl curentă un claxonat puternic, nervos şi, dezmeticindu-se, Redrick mări pasul, pe urmă fugi şi se opri abia lângă peretele „Metropolului”. Inima i se zbătea nebuneşte. Puse servieta pe asfalt, desfăcu rapid pachetul de ţigări şi îşi aprinse una. Trăgea tare din ea, odihnindu-se ca după o bătaie. Un policeman se opri alături şi îl întrebă grijuliu:

— Pot să vă ajut, mister?

— N-nu, scoase din el Redrick, tuşind. E zăpuşeală.

— Poate vreţi să vă conduc?

Redrick se aplecă şi ridică servieta.

— Gata. Totul e-n regulă, prietene. Mulţumesc.

Se îndreptă repede spre intrare, urcă treptele şi intră în hol. Aici era răcoare, întunecos, mohorât, cu ecouri largi. Ar fi trebuit să se-arunce într-unul din fotoliile imense de piele, ca să-şi tragă sufletul, dar şi-aşa întârziase. Reuşi numai să termine ţigara, uitându-se în jur cu ochii întredeschişi, cercetând lumea care forfotea în holul imens. Ciolănosu’ era deja aici şi răsfoia cam nervos nişte reviste. Redrick aruncă mucul într-o scrumieră şi intră în lift.

Împreună cu el, se buluciră un grăsun cu suflu astmatic, o damă puternic parfumată, cu un băieţel ce mânca nervos ciocolată, şi o bătrână imensă, cam prost „bărbierită”. Pe Redrick îl înghesuiră într-un colţ. Închise ochii ca să nu vadă faţa băieţelului, căruia îi curgea pe bărbie salivă amestecată cu ciocolată. Nu vroia s-o vadă pe mămica lui, cu pieptul plat, pe care atârna un colier din „stropi negri” mari, montaţi în argint. Îi era silă de ochii bulbucaţi şi sclerozaţi ai grăsanului şi de negii înspăimântători de pe faţa buhăită a bătrânei. Umflatul încercă să aprindă o ţigară, dar imediat babornıţa îl puse la punct şi continuă s-o facă până la etajul cinci, unde se prăvăli afară. Imediat, umflatu’ îşi aprinse ţigara cu o bucurie nedisimulată, de parcă acum şi-ar fi câştigat libertăţile sale civile. Începu însă să tuşească, să hârâie, să se înece, scoţându-şi buzele ca o cămilă şi înghiontindu-l pe Redrick…

Redrick ieşi din lift la etajul opt şi păşi pe covorul moale, întins de-a lungul coridorului luminat intim de becuri mascate. Mirosea a tutun scump, a parfum parizian, a piele naturală şi lucioasă de portmonee doldora cu bani, a dame scumpe cu cinci

sute de monezi pentru o noapte şi a portţigarete[4] din aur masiv. Toate aceste nimicuri, mucegaiuri respingătoare, se înmulţiseră datorită Zonei, supseseră, dar înfulecaseră de la ea, îmbuibându-se neîncetat. Zonei însă nu-i păsa de nimic şi mai ales o durea-n cot dacă ăştia se vor sătura până-n gât sau nu. Nu se sinchisea dacă tot ce era în ea va ajunge afară şi se va răspândi în toată lumea. Redrick, fără să bată, deschise uşa cu numărul 874.

Răguşitu' stătea pe o masă lângă geam şi învârtea un trabuc. Era în pijama, avea părul rar şi umed, dar pieptănat cu grijă, iar faţa umflată, nesănătoasă, era bine bărbierită.

— Aha, exclamă, fără să ridice privirea. Punctualitatea este politeţea regilor. Bună ziua, băieţelul meu.

Termină de tăiat trabucul, îl luă cu ambele mâini şi, ducându-l la mustaţă, îşi plimbă nasul de-a lungul lui înainte şi înapoi.

— Dar unde-i bunul şi bătrânul Barbridge? continuă Răguşitu', ridicându-şi privirea. Avea ochii limpezi şi albaştri, îngereşti.

Redrick îşi puse servieta pe canapea, se aşeză şi îşi scoase ţigările.

— Barbridge nu vine.

— Bunul şi bătrânul Barbridge, zise Răguşitu', luând trabucul cu două degete şi ducându-l cu grijă la gură. Bătrânul Barbridge nu stă prea bine cu nervii.

Se uită în continuare la Redrick cu ochii limpezi şi albaştri, fără să clipească. De altfel nu clipea niciodată. Uşa se întredeschise şi în cameră se strecură Ciolănosu'.

— Cine a fost individul cu care ai vorbit? întrebă din prag.

— Bună ziua, îi răspunse Redrick.

Ciolănosu' îşi înfipse mâinile în buzunare, se apropie, păşind larg cu picioarele lui imense, răşchirate, şi se opri în faţa lui Redrick.

— Ţi-am mai spus de o sută de ori, îl mustră el. Nici un contact înainte de întâlnire. Iar tu ce faci?

— Ţi-am spus bună ziua. Iar tu ce faci?

---

[4] **PORTŢIGARÉT,** *portţigarete,* s.n. **1.** Tabacheră. **2.** Tub mic de chihlimbar, de lemn, de celuloid etc. în care se fixează ţigara pentru a fi fumată. (Ban. şi Transilv.) sipcă. *(Fumează cu ~.)* – Din fr. **porte-cigarettes.**

Răguşitu’ râse, iar Ciolănosu’ zise nervos:

— Bună ziua, bună ziua... Se opri ca să-l sfredelească pe Redrick cu o privire plină de reproş şi se aruncă alături pe canapea. Nu e bine ce faci, îi zise. Înţelegi? Nu e voie!

— Atunci să fixaţi întâlnirea unde n-am cunoscuţi, îi reproşă Redrick.

— Băieţelul are dreptate, remarcă Răguşitu’. E greşeala noastră... Deci cine era tipu’?

— Richard Nunan. Reprezintă nişte firme care aduc utilaje pentru Institut. Locuieşte aici la hotel.

— Vezi cât e de simplu, spuse Răguşitu’, uitându-se la Ciolănosu’. Apoi luă o brichetă formidabilă, reprezentând statuia Libertăţii, o privi cu îndoială şi o puse înapoi.

— Da’ Barbridge unde e? întrebă Ciolănosu’ deja prietenos.

— S-a dat la fund, îl informă Redrick.

Cei doi schimbară repede priviri între ei.

— Odihnească-se în pace, spuse Răguşitu’ atent. Sau... poate e arestat?

Un timp Redrick tăcu, trăgând încet din ţigară. Pe urmă, aruncă mucul pe jos şi zise:

— Nu vă temeţi. E „curat”. Zace-n spital.

— Şi asta numeşti „curat”? sări Ciolănosu’ nervos şi se duse spre geam. Care spital?

— Nu-i purta de grijă. E acolo unde trebuie. Hai la treabă, că mi-e somn.

— La care spital? întrebă iritat Ciolănosu’.

— Stai că-ţi zic acum. Ne punem o dată pe treabă sau nu?

— Ne punem, ne punem, băieţelul meu.

Cu o uşurinţă neaşteptată, Răguşitu’ sări jos, împinse repede măsuţa spre Redrick şi, dintr-o singură mişcare, mătură tot ce era pe ea, aruncând pe covor un vraf de reviste şi ziare. Se aşeză vizavi, punându-şi mâinile păroase pe genunchi.

— Aştept propuneri.

Redrick deschise servieta, scoase lista cu preţuri şi o puse pe măsuţă în faţa Răguşitului. Acesta se uită şi împinse hârtia într-o parte, cu unghia. Ciolănosu’ era în spate şi se uita la listă peste umărul Răguşitului.

— Ăsta-i preţul.

— Văd, zise Răguşitu’. Hai, arată-ne, arată-ne!

— Banii, ripostă Redrick.

— Ce fel de „inel”? întrebă Ciolănosu’, neîncrezător, înfigând degetu-n listă peste umărul Răguşitului.

Redrick tăcea. Ţinea servieta deschisă pe genunchi şi se uita nemişcat în ochii de-un albastru îngeresc. Răguşitu’ zâmbi, în sfârşit.

— Oare de ce te iubesc aşa de mult, băieţelul meu? gânguri el. Şi se mai zice că nu există dragoste la prima vedere! (Oftă teatral.) Phill, prietene, cum se zice pe-aici, cântăreşte-i „varza”, răsfoieşte-i verzişorii... Şi dă-mi o dată chibritul! Vezi doar... Scutură trabucul pe care încă îl mai ţinea între degete.

Phill Ciolănosu’ mormăi ceva neînţeles, îi aruncă cutia cu chibrituri şi intră în camera de alături, deschizând o uşă mascată de nişte draperii. Se auzeau cam nedesluşit discuţii nervoase, parcă ceva despre o mâţă-n sac, şi în rest numai mormăieli neinteligibile. Răguşitu’ îşi aprinse, în sfârşit, trabucul şi începu să se uite fix la Redrick, cu un zâmbet absent aşternut pe buzele subţiri şi palide. Redrick îşi rezemă bărbia de servietă, se uită, la rândul lui, drept în ochii albaştri şi încercă să nu clipească, deşi pleoapele îi ardeau ca focul, iar ochii îi lăcrimau. Pe urmă, Ciolănosu’ se înapoie, aruncă pe măsuţă două pachete sigilate de bancnote şi, bosumflându-se, se aşeză alături de Redrick. Acesta se întinse alene după bani. Răguşitu’ îl opri cu un gest, rupse sigiliile de la fiecare pachet, le mototoli şi le băgă în buzunarul pijamalei.

— Acum, te rog, zise el.

Redrick luă banii şi, fără să-i numere, îi băgă în buzunarele hainei. Pe urmă, începu să scoată marfa. O făcea încet, dându-le posibilitatea să vadă fiecare lucru şi să verifice după listă. În cameră era linişte şi numai Răguşitu’ sufla greu. De după draperii se auzea un zgomot slab de parcă cineva ar fi amestecat cu o linguriţă într-un pahar.

Când Redrick închise servieta şi o încuie, Răguşitu’ ridică privirea şi îl întrebă.

— Şi cu principalul cum rămâne?

— Nicicum, răspunse Redrick. Tăcu un timp şi adăugă: deocamdată.

— Îmi place acest „deocamdată”, spuse duios Răguşitu’. Ţie nu, Phill?

— Le cam încurci, măi Schuhart, zise scârbit Phill Ciolănosu'. Şi de ce le încurci, nu ştiu.

— Asta-i specialitatea mea. Afacerile dubioase. Şi e o specialitate grea.

— Bine, zise Răguşitu'. Unde-i aparatul de fotografiat?

— Drace, mormăi Redrick, frecându-şi obrazul şi simţind cum începe să roşească. Sunt vinovat. Am uitat complet de el.

— Acolo? Răguşitu' făcu o mişcare nedefinită cu ţigara.

— Nu-mi aduc aminte. Probabil că acolo. Redrick închise ochii şi se lăsă pe spate. Nu, nu-mi aduc aminte deloc.

— Păcat, zise Răguşitu'. Dar măcar ai văzut chestia aia?

— Nu. Tocmai, asta e. N-am ajuns până la caupere[5]. Barbridge s-a bălăcit într-o „piftie" şi a trebuit să ne întoarcem imediat. Fiţi sigur că dacă o vedeam n-o uitam.

— Ascultă, Hugh, şopti dintr-o dată speriat Ciolănosu'. Ce-i asta?

Stătea încordat şi se vedea cum în jurul degetului arătător de la mâna dreaptă se învârtea singur „inelul" acela metalic, alb. Ciolănosu' holba ochii la el.

— Nu se mai opreşte! aproape că ţipă Ciolănosu', mutându-şi privirea de la inel la Răguşitu' şi înapoi.

— Cum adică nu se mai opreşte? întrebă precaut Răguşitu' şi se retrase un pic.

— L-am pus pe deget şi l-am învârtit o dată, aşa, pur şi simplu... Şi de un minut întreg nu se mai opreşte.

Ciolănosu' se sculă brusc şi ţinând degetul în faţă fugi după draperii. Inelul, iradiind argintiu, se învârtea în faţa lui ca o elice.

— Ce ne-ai adus? întrebă Răguşitu'.

— Dracu ştie. Nici n-am crezut că... Dacă ştiam v-aş fi jupuit mai tare.

Răguşitu' se uită un moment la el, pe urmă se sculă şi dispăru după draperii. Imediat au început să murmure nişte voci. Redrick scoase o ţigară, o aprinse şi, ridicând de jos o revistă, începu s-o răsfoiască absent. În revistă erau o mulţime de muieri cu fundu' tare, dar nu ştia de ce, acum îi era silă să le

[5] **CÁUPER,** *caupere*, s.n. Instalaţie pentru preîncălzirea aerului din furnale prin arderea gazelor combustibile rezultate ca produs secundar la elaborarea fontei. [Pr.: *cau-*] – Din engl. **cauper.**

vadă. Aruncă revista şi se uită prin cameră, căutând ceva de băut. Pe urmă, scoase din buzunar un teanc de bani şi îi numără. Totul era în regulă, dar ca să nu adoarmă îl controlă şi pe celălalt. Şi-n timp ce-l punea în buzunar, se înapoie şi Răguşitu'.

— Ai noroc, băieţelul meu, îl anunţă pe Redrick, aşezându-se în faţa lui. Ştii ce-i un *perpetuum mobile*[6]?

— Nu. N-am învăţat despre aşa ceva.

— Nici nu e nevoie, spuse Răguşitu', scoţând încă un pachet de bancnote. Iată preţul primului exemplar, rosti el desigilându-l. Pentru fiecare „inel" în plus o să primeşti câte două asemenea pachete. O să ţii minte, băieţelul meu? Câte două. Cu o condiţie însă. În afară de noi doi, nimeni n-o să afle nimic, niciodată. Ne-am înţeles?

Redrick băgă banii în buzunar şi se ridică.

— Am plecat. Când şi unde, data viitoare?

Răguşitu' se ridică şi el.

— O să te sun. Aştepţi la telefon în fiecare vineri, între nouă şi nouă-jumătate, dimineaţa. O să primeşti salutări din partea lui Phill şi Hugh şi o să ţi se fixeze o întâlnire.

Redrick dădu din cap şi se duse spre uşă. Răguşitu' îl conduse, punându-i mâna pe umăr.

— Aş fi vrut să mă-nţelegi, continuă el. Până acum, totul a fost bine, foarte frumos ş.a.m.d., iar „inelul" este chiar minunat. Înainte de toate însă, avem nevoie de două lucruri: fotografiile şi containerul plin. Adu-ne aparatul de fotografiat, dar cu filmul făcut, şi containerul de porţelan plin şi n-o să mai trebuiască să mergi în Zonă niciodată.

Redrick îşi scutură umărul, aruncând mâna de pe el, deschise uşa şi ieşi. Mergea din nou pe covorul moale, fără să se întoarcă măcar şi simţea tot timpul în ceafă privirea pătrunzătoare a ochilor de un albastru îngeresc. Nu mai aştepta

---

[6] **PERPÉTUUM MÓBILE** subst. **1.** Sistem mecanic, termic, electric etc. imaginar, care ar fi capabil să funcţioneze neîncetat, efectuând lucru mecanic sau producând energie, fără să primească energie din exterior sau consumând numai din energia termică a unui singur corp, fără a se afla în contact şi cu un alt corp mai rece decât primul. **2.** Denumire dată unor piese muzicale instrumentale de virtuozitate cu ritm rapid, alcătuite din note scurte şi de valoare egală, a căror succesiune repetată lasă impresia unei mişcări continue. – Loc. lat.

liftul şi coborî opt etaje pe jos.

Ieşind din „Metropol”, luă un taxi şi se duse la capătul celălalt al oraşului. Şoferul era un necunoscut, proaspăt angajat, un individ cu faţa plină de coşuri şi cu nasul mare. Era unul dintre cei care năvăleau în Marmont, mai ales în ultimii ani, care căutau aventuri zdrobitoare ce puteau să le aducă bogăţii şi nestemate, faimă mondială.

Aşa cum năvăleau, aşa şi rămâneau: şoferi de taxi, chelneri, muncitori în construcţii, gorile de restaurant, nişte hrăpăreţi chinuiţi de dorinţe nedefinite, nemulţumiţi de tot ce aveau, profund dezamăgiţi şi convinşi că au fost păcăliţi. Jumătate din ei se chinuiau o lună-două, apoi se întorceau acasă, blestemând şi povestind decepţiile lor aproape tuturora. Îi numărai pe degete pe cei care ajungeau stalkeri, dar aceştia mureau foarte repede, nemaiavând timp să înţeleagă ceva. Unii reuşeau să intre la Institut, cei mai răsăriţi şi citiţi putând să ocupe postul de preparator. Restul, îşi petreceau serile în bombe, se băteau din cauza neînţelegerilor în concepţii, din cauza fetelor sau, pur şi simplu, din beţie. Organizau din când în când manifestări cerând cine ştie ce, tot felul de demonstraţii de protest, de greve – stând pe jos, în picioare sau chiar culcându-se. Pur şi simplu, exasperaseră poliţia oraşului, prefectura şi pe localnici. Însă, după un timp, se linişteau, se potoleau şi vroiau să ştie tot mai puţin de ce se află aici.

Şoferul mirosea a băutură, ochii îi erau înroşiţi ca ai unui iepure şi era foarte agitat. Începu imediat să-i povestească lui Redrick cum azi-dimineaţă a apărut pe strada lor un mort din cimitir. A venit la vechea lui casă, care fusese părăsită de mulţi ani. Plecaseră toţi de-acolo: văduva bătrânului şi fata, cu soţul şi nepoţii. Vecinii spuneau că individul murise acum vreo treizeci de ani, încă înainte de Vizită, şi acum, poftim! A apărut. A tot umblat pe lângă casă şi apoi a început să...

— Stop, zise Redrick. Opreşte aici.

Se cotrobăi prin buzunare, nu găsi mărunţiş şi trebui să schimbe o bancnotă nouă. Pe urmă, aşteptă la poartă până plecă taxiul. Vila lui Sterviatnik nu era urâtă. Două etaje, alături un pavilion de sticlă pentru partidele de biliard. O grădină îngrijită, o seră şi un chioşc alb, ascuns printre meri. Totul era îngrădit de un gard din fier forjat, vopsit în verde deschis. Redrick sună

de câteva ori şi poarta se deschise încet, scârţâind. Păşi încet, fără grabă, pe o alee presărată cu pietriş fin, de-a lungul căreia se aflau tufe de trandafiri. La intrarea în vilă, îl aştepta deja pe scară Popândăul, gârbovit, negru-roşcat, arzând de nerăbdare să fie folositor. Se răsuci într-o parte, pipăi cu un picior treapta de jos, tremurând tot, se propti în el şi începu să tragă şi al doilea picior, în timp ce dădea mereu cu mâna sănătoasă spre Redrick: Acum, acum...

— Hei, Roşcovane, se auzi din grădină vocea unei femei.

Redrick întoarse capul şi zări prin frunziş, alături de acoperişul alb şi dantelat al chioşcului, nişte umeri goi, bronzaţi, o gură de-un roşu aprins şi o mână care îi făcea semne.

Îl salută pe Popândău cu o mişcare scurtă din cap, se întoarse din drum şi se îndreptă spre chioşc, direct prin tufele de trandafiri, călcând pe iarba verde, mătăsoasă.

Într-o poieniţă era aruncată o saltea imensă, roşie, pe care stătea lungită Dina Barbridge. Avea un pahar în mână şi purta un costum de baie aproape invizibil. Alături de saltea, stătea aruncată o carte cu coperte fistichii, iar în umbra unui tufiş era pusă o frapieră strălucitoare, din care răsărea gâtul subţire şi lung al unei sticle.

— Hai noroc, Roşcovanule, zise Dina Barbridge, salutându-l cu paharul. Dar unde-i papa? Iar a dat de bucluc?

Redrick se apropie şi, ţinând la spate servieta, o privi de sus. Da. Sterviatnik ceruse într-adevăr în Zonă nişte copii de minune. Dina era robustă, avea pielea ca de atlaz, fără nici un cusur, fără o cută măcar. O sută cincizeci de livre de carne delicioasă: trupul unei tinere de douăzeci de ani. În plus de asta, avea ochii ca de smarald, ce sclipeau tainic, o gură mare, umedă, cu dinţii albi şi strălucitori, părul pana-corbului. Tot corpul îi lucea în soare: umeri, pântece, coapse, doar cu o mică umbră între sânii aproape goi. Stătea şi o privea sincer, deschis, fără nici o reţinere, iar ea se uita la el de jos, zâmbind înţelegătoare. Pe urmă, duse paharul la gură şi înghiţi de câteva ori:

— Vrei? întrebă ea, lingându-şi buzele şi, aşteptând atât cât trebuia ca dublul înţeles să ajungă la el. Îi întinse paharul.

Redrick întoarse capul, căutând, un loc unde să stea. Găsi un

şezlong în umbră, se aruncă în el şi îşi întinse picioarele.

— Barbridge e-n spital. Îi taie picioarele.

Tot zâmbind, se uita la el numai cu un ochi, celălalt fiind acoperit de cascada de păr negru ce i se revărsa pe umăr. Zâmbetul îi îngheţă însă imediat – un rânjet de zahăr pe faţa bronzată. Pe urmă clătină paharul absentă, parcă ascultând clinchetul gheţii ce se lovea de pereţi şi întrebă:

— Amândouă picioarele?

— Da. Amândouă. Poate de la genunchi, dar s-ar putea şi mai de sus.

Ea puse paharul jos şi îşi dădu părul la o parte. Nu mai zâmbea.

— Păcat. Şi, va să zică tu...

Numai Dinei Barbridge i-ar fi putut povesti cum se întâmplase totul. Probabil că ar fi putut chiar să-i spună cum se întorsese la maşină, ţinând boxul în pumn, cum îl implorase Barbridge şi îi promisese Globul de Aur. Şi n-o făcuse pentru el, ci pentru copii, pentru ea şi pentru Archie. Dar nu-i spuse. Băgă mâna în buzunar, scoase un pachet de bancnote şi, fără să spună un cuvânt, îl aruncă pe salteaua roşie, direct la picioarele lungi şi goale ale Dinei. Banii se desfăcură într-un evantai larg, din care Dina luă câţiva. Absentă, începu să se uite lung la ei, de parcă ar fi văzut pentru prima dată aşa ceva.

— Deci ăsta-i ultimul salariu, zise ea.

Redrick se întinse de la şezlong până la frapieră şi, scoţând sticla, se uită la etichetă. De pe sticla neagră se prelingeau picături de apă şi atunci Redrick o ţinu într-o parte ca să nu-i ude pantalonii. Nu-i plăcea whiskyul scump, dar acum era bun şi ăsta. Vru să bea chiar din sticlă, dar îl opriră nişte sunete de protest din spate. Întoarse capul şi văzu că, în poieniţă, intră grăbit Popândău’, clătinându-se pe picioarele strâmbe. Ţinea în faţă, cu ambele mâini, un pahar înalt cu o băutură transparentă. Se chinuia mult, transpiraţia îi curgea pe faţa neagră-roşcată şi ochii însângeraţi aproape îi ieşiseră din orbite. Văzând că Redrick se uită la el, întinse paharul cu disperare şi parcă mugi sau scânci, deschizând larg gura ştirbă.

— Aştept, aştept, zise Redrick şi băgă sticla înapoi în frapieră.

Popândău’ ajunse în sfârşit, îi dădu paharul lui Redrick şi, cu

o familiaritate timidă, îl bătu uşor pe umăr cu mâna sa paralizată.

— Mulţumesc, Dickson, spuse serios Redrick. Exact ce-mi lipsea acum. Ca-ntotdeauna eşti la înălţime, Dickson.

Şi, în timp ce Popândău’ dădea din cap bucuros şi se bătea cu mâna sănătoasă pe picior, Redrick ridică solemn paharul spre el, îl salută şi bău jumătate dintr-o înghiţitură. Pe urmă, se uită la Dina.

— Vrei, întrebă, arătându-i paharul.

Nu-i răspunse. Împăturea o bancnotă pe jumătate, apoi încă o dată şi încă o dată.

— Lasă, că n-o să mori, îi zise. Papa are...

Ea îl întrerupse.

— Va să zică, l-ai scos. L-ai cărat în spinare ca prostu’ prin toată Zona... Papă-lapte ce eşti! Ai scăpat aşa un prilej...

Redrick, uitând de pahar, o privea perplex. Ea se ridică şi se apropie, călcând banii împrăştiaţi. Se opri în faţa lui, înfigându-şi pumnişorii strânşi în şoldurile alunecoase, unduitoare, acoperindu-i tot universul cu corpul ei minunat ce mirosea a parfum şi a transpiraţie dulce.

— Uite-aşa ar face cu voi în jurul degetului, idioţilor... Uite-aşa... pe oasele voastre, capete seci. Aşteaptă, aşteaptă mult şi bine. Chiar şi-n beţe o să umble pe tărtăcuţele voastre. O să vă arate încă ce înseamnă mila şi dragostea de frate! ţipa Dina. Harta şi capcanele, aşa-i? Dobitocule! După mutra ta pistruiată văd că ţi-a promis. Aşteaptă, că-ţi dă el hartă. Iartă, Doamne, sufletul tâmpit al roşcovanului Redrick Prostu’...

Atunci Redrick se ridică, fără grabă, şi îi trase o palmă cu putere. Tăcu brusc, căzând ca secerată pe iarbă şi îşi îngropă faţa în palme:

— Imbecilule... Roşcovane... mormăia neinteligibil. Să pierzi un aşa prilej... Aşa un prilej...

Redrick, privind-o, termină de băut din pahar şi fără să se întoarcă i-l pasă Popândăului. Nu mai avea ce să discute aici. Într-adevăr, Zona îi dăduse lui Sterviatnik nişte copii excepţionali, iubitori şi respectuoşi. Ieşi pe stradă şi reuşind să prindă un taxi, îi spuse şoferului să-l ducă la „Borj”.

Trebuia să termine cât mai repede toate treburile şi apoi să doarmă în neştire. Pica de somn, în faţa ochilor totul plutea, iar,

până la urmă, cedând, aţipi şi se lăsă cu tot corpul pe servietă. Se trezi numai atunci când şoferul îl scutură de umăr.

— Am ajuns, mister.

— Unde suntem? întrebă buimac. Doar ţi-am spus să mă duci la bancă.

— Nu, mister. Aţi vrut să mergeţi la „Borj”! Uite şi „Borjul”.

— Bine, bine, cedă Redrick. Oi fi visat ceva.

Plăti şi coborî cu greu, abia târându-şi picioarele amorţite. Asfaltul se încălzise deja şi se făcuse foarte cald. Redrick simţea că transpirase tot, gura îi era cleioasă şi parcă puţea, ochii îi lăcrimau. Înainte de a intra, se uită în jur. Strada era pustie la ora asta, ca de obicei. Prăvăliile de peste drum nu se deschiseseră încă şi chiar „Borjul” era practic închis acum. Dar Ernest era la post. Ştergea paharele, uitându-se mohorât la trei tipi ce stăteau la un pahar de vin, la o măsuţă din colţ. Pe celelalte măsuţe, stăteau aruncate scaunele întoarse, iar un negru pe care nu-l cunoştea, în sacou alb, ştergea pe jos. Un alt negru se încovoia sub greutatea unor lăzi cu bere pe care le căra în spatele tejghelei. Redrick veni la tejghea, puse pe ea servieta şi salută: „Bună ziua!”. Ernest mormăi ceva neprietenos.

— Dă-mi bere, zise Redrick şi căscă.

Ernest trânti pe tejghea o halbă goală, scoase din frigider o sticlă, o deschise şi răsturnă conţinutul în halbă. Redrick, căscând şi acoperindu-şi gura cu palma, începu deodată să se uite fix la mâna lui Ernest. Tremura. Gâtul sticlei se ciocni de câteva ori de halbă, în timp ce Redrick îşi ridică privirea mirată spre faţa lui Ernest. Pleoapele lui grele păreau complet coborâte, gura mică i se schimonosise, iar obrajii graşi îi atârnau. Negrul cu mătura râcâia sub taburet, pe lângă picioarele lui Redrick, tipii din colţ se certau cu răutate şi patimă pentru nişte curse de cai. Negrul care căra lăzile îl îmbrânci cu fundu’ pe Ernest aşa de tare încât acesta era gata-gata să se prăbuşească. „Coloratul” mormăi nişte scuze, iar Ernest întrebă cu o voce sugrumată.

— Ai adus?

— Ce s-aduc?

Redrick se uită peste umăr şi văzu cum unul dintre tipi se ridică molcom de la masă şi se îndreptă spre ieşire. Se opri în

uşă şi îşi aprinse o ţigară.

— Hai să vorbim, îl îndemnă Ernest.

Negrul cu mătura se oprise între Redrick şi uşă. Doar Cremă-de-ghete se putea compara cu un negru aşa de barosan, numai că acesta din urmă era de două ori mai lat.

— Hai să mergem, zise Redrick şi luă servieta. Somnul îi dispăruse şi ochii parcă i se mai limpeziră.

Se duse după tejghea, strecurându-se pe lângă negrul cu lăzile de bere, care se lovise probabil la mână pentru că îşi sugea degetul. Se uita la Redrick pe sub sprâncene. Şi ăsta era un negru vânjos, cu nasul rupt şi cu urechile tocate. Ernest intră în camera din spate şi Redrick îl urmă, pentru că acum toţi trei tipii stăteau la ieşire, iar negrul cu mătura se postase în faţa uşii depozitului din camera, din spate. Ernest se dădu la o parte şi, cocoşându-se, se aşeză pe un scaun de lângă perete. De la o masă, se sculă căpitanul Quarterblood, galben şi suferind, iar de undeva din stânga apăru un tip solid de la ONU, cu casca trasă pe ochi. Acesta din urmă îl pipăi cu palmele sale uriaşe peste tot corpul. Se opri, lângă buzunarul drept, scoase boxul şi îl împinse încet spre căpitan. Redrick se apropie de masă şi puse servieta pe ea.

— Putoare! Ce-ai făcut, putoare? îl întrebă perplex pe Ernest.

Acesta mişcă din sprâncene, abătut, şi dădu din umeri. Totul era clar. În uşă, stăteau deja amândoi negrii şi rânjeau. Nu mai era altă uşă, geamurile erau închise şi, colac peste pupăză, ferestrele aveau gratii groase şi solide.

Căpitanul Quarterblood, cu faţa schimonosită de dezgust, scotoci în servietă cu ambele mâini şi aşeză pe masă două „biberoane” micuţe, nouă „baterii”, şaisprezece „stropi negri” de diferite mărimi în pachetul de polietilenă, doi „bureţi” în excelentă stare şi un borcan cu „lut sifonat”.

— În buzunare mai ai ceva? întrebă încet căpitanul Quarterblood. Hai, scoate!

— Târâtură, scrâşni Redrick. Scârnăvie.

Bagă mâna la piept şi azvârli pe masă pachetul de bancnote. Acestea se răspândiră în toate părţile.

— Hait. Mai ai?

— Ia-i, ia-i, urlă Redrick, smulgând din buzunar al doilea

teanc şi aruncându-l pe jos. Haleşte-i şi să-ţi stea-n gât!

— Mda, foarte interesant, spuse calm căpitanul Quarterblood. Acum ridică-i şi dă-mi-i.

— Dumnezeu să ţi-i dea, îi răspunse Redrick punându-şi mâinile la spate. Să ţi-i strângă slugoii tăi. Şi-n definitiv, ridică-i singur.

— Adună banii, stalker, insistă Quarterblood, fără să ridice glasul. Îşi propti pumnii în masă şi se aplecă uşor înainte.

Au tăcut câteva secunde, privindu-se drept în ochi, apoi Redrick, mormăind o înjurătură, se lăsă pe vine şi începu să strângă în scârbă banii. Negrii din spatele lui chicoteau, iar tipul de la ONU îi aprobă pufnind pe nas.

— Nu mai pufni, bă, că-ţi zboară mucii, îi strigă Redrick.

Se târa deja în genunchi, culegea fiecare hârtiuţă, apropiindu-se tot mai mult de inelul din cupru înnegrit, ce stătea culcat într-o scobitură din parchet, plină de murdărie. Se răsuci într-o parte ca să-i vină mai uşor. Striga încontinuu înjurături murdare, toate pe care şi le amintea, şi dacă nu mai ştia le inventa pe loc. Când sosi momentul, tăcu, se agăţă de inel şi opintindu-se îl trase în sus cu toată puterea. Nici nu se trânti bine capacul de podea, că Redrick deja sărise cu capul înainte, în pivniţa de vinuri, în întunericul umed şi rece.

Căzu în mâini, rostogolindu-se, sări apoi în picioare şi se năpusti înainte, deşi nu vedea nimic, bizuindu-se doar pe amintiri şi noroc. Gonea prin trecerea îngustă dintre stivele de lăzi, smulgându-le şi dărâmându-le în fugă, auzind cum se prăbuşeau cu zgomot şi se îngrămădeau în urma lui. Aluneca mereu, fugind pe trepte nevăzute până când se aruncă cu tot corpul în uşa acoperită cu tablă ruginită. Aceasta sări din balamale cu un scrâşnet sinistru şi se pomeni în garajul lui Ernest. Tremura tot şi respira greu, avea ochii înecaţi în pete roşii, sângerii, iar inima se zbătea greu, cu bătăi bolnăvicioase, stându-i parcă în gât şi înăbuşindu-l. Nu se opri însă nici o secundă, ci se repezi imediat într-un colţ îndepărtat, unde zăcea un munte de vechituri. Îl dărâmă cu mâinile zdrelite şi scoase la iveală o spărtură în peretele garajului, acolo unde erau smulse câteva scânduri. Se culcă pe burtă şi se târî prin gaură, auzind cum se rupe ceva din haina lui, dar deja nu-l mai interesa nimic. Era în curtea strâmtă ca un şanţ, plină cu lăzi de gunoaie. Se

aruncă printre ele, îşi dădu jos haina care se rupsese şi îşi aruncă cravata. Apoi se cercetă în grabă să vadă cum arată, îşi scutură pantalonii şi sări în picioare. Străbătu în goană curtea şi se aruncă într-un tunel strâmt şi urât mirositor care dădea într-o curte vecină. Îşi încorda auzul în timp ce fugea, dar sirenele încă nu se auzeau şi atunci începu să fugă şi mai repede, speriind băieţii care se fereau din calea lui. Se strecura printre rufele întinse, se târa prin spărturile gardurilor putrezite, vrând să iasă cât mai repede din acest cartier, până când căpitanul Quarterblood nu-l va încercui. Cunoştea împrejurimile ca pe propriul buzunar. În copilărie, se jucase şi hoinărise prin toate aceste curţi, subsoluri, spălătorii părăsite şi depozite de cărbune. Avea aici cunoscuţi şi chiar prieteni, iar în alte împrejurări ar fi putut să se ascundă şi să stea chiar o săptămână întreagă. Dar nu pentru asta „a evadat cu neruşinare de sub arest, câştigând dintr-o dată douăsprezece luni în plus”.

A avut mare noroc. Pe strada 7 se desfăşura, urlând şi ridicând praful, o demonstraţie a unei asociaţii oarecare – vreo două sute de oameni la fel de ciufuliţi şi neîngrijiţi ca şi el, ba chiar şi mai rău, de parcă toţi s-ar fi strecurat abia acum prin spărturile din garduri şi ar fi răsturnat lăzile de gunoi, şi, în plus, ar fi petrecut înainte o noapte zbuciumată într-un depozit de cărbune. Răsări de sub un gard, se aruncă în mulţime şi, dând din coate, călcând în picioare, primind pumni după ceafă şi nerămânând nici el dator, o străbătu pieziş, până ajunse de partea cealaltă a străzii. Acolo se strecură din nou pe sub un gard exact în momentul în care, în faţă, se auzi vuietul binecunoscut şi detestabil al patrulelor care îi obligă pe demonstranţi să se oprească şi să se strângă ca o armonică. Dar acum ajunsese în alt cartier şi căpitanul Quarterblood nu putea şti în care anume.

Redrick ieşi spre garajul său în dreptul depozitului de aparate radio-TV, însă trebui să aştepte un timp până când muncitorii terminară de încărcat un camion cu televizoare aflate în cutii mari de carton. Se cuibări în tufişurile pipernicite de liliac, în faţa peretelui înalt şi lipsit de ferestre al casei vecine, îşi trase sufletul puţin şi fumă o ţigară. Trăgea din ea cu sete, stând pe vine şi rezemându-se cu spatele de tencuiala aspră a brandmauerului. Din când în când, ducea mâna la obraz ca să-şi

potolească tresăritul nervos, în timp ce se gândea, se gândea şi iar se gândea. Când auzi claxonul camionului cu muncitori care tocmai se târa după un gard, Redrick începu să râdă şi spuse încet în urma camionului: „Mulţumesc, mă băieţi, că m-aţi oprit, prostul de mine, şi că mi-aţi dat timp de gândire”. Şi din acest moment începu să se mişte repede, dar calm şi îndemânatic de parcă lucra în Zonă.

Intră fără zgomot în garajul său, printr-o intrare secretă; dădu la o parte bancheta şi băgă mâna în coş. Scoase cu grijă pachetul din sac şi îl strecură la piept. Pe urmă, luă dintr-un cui o haină veche şi roasă, îşi îndesă pe cap o şapcă jegoasă şi unsuroasă pe care o găsi într-un colţ. Printre crăpăturile din poarta garajului se strecurau în semiîntunericul din garaj raze subţiri de lumină pline de praf strălucitor. În curte, copiii ţipau veseli şi cu patimă şi tocmai vroia să plece când recunoscu dintr-o dată vocea fetiţei sale. Atunci se apropie de cea mai mare crăpătură şi, un timp, se uită cum Maimuţica se agită ţinând în fiecare mână câte un balon şi cum alerga în jurul leagănului nou. Trei babornițe, vecinele lui, croşetau stând pe bancă şi, uitându-se din când în când la Maimuţica, strângeau din buze cu răutate şi comentau de zor, cotoroanţele naibii, iar copiii... nimic. Se jucau cu ea ca şi cum totul ar fi fost în regulă. Nu degeaba le făcuse un tobogan de lemn, o căsuţă pentru păpuşi şi leagănul... Ba chiar şi banca asta pe care se răstigniseră cotoroanţele, tot el o făcuse. „Ei bine, lasă”, murmură şi se îndepărtă de crăpătură, privi pentru ultima oară garajul şi ieşi prin intrarea secretă.

La marginea de sud-vest a oraşului, lângă o benzinărie părăsită, la capătul Străzii Minerilor, se afla o cabină telefonică. Numai Dumnezeu ştie cine o mai folosea acum, pentru că în jur erau numai case părăsite. Mai departe, spre sud, se întindea până la orizont terenul viran al fostei gropi de gunoi a oraşului. Redrick se aşeză în umbra cabinei, direct pe pământ, şi strecură mâna în groapa de sub ea. Simţi mânerul pistolului prin hârtia prăfuită şi unsuroasă. Cutia de zinc cu cartuşe era tot la locul ei, la fel şi săculeţul cu „brăţări” şi portofelul vechi, cu documente false. Ascunzătoarea rămăsese nedescoperită. Pe urmă îşi dădu jos haina de piele şi şapca şi băgă mâna la piept. Stătu un minut întreg cântărind în palmă capsula de porţelan ce conţinea o

moarte sigură, inevitabilă, şi din nou simţi cum i s-a strâns şi a început să-i zvâcnească obrazul.

— Măi, Schuhart, murmură fără să-şi audă vocea. Ce faci, canalie? Cu chestia asta or să ne sugrume pe toţi... Îşi apăsă cu putere obrazul ce tresărea violent, zadarnic însă. Ticăloşilor, zise tare, gândindu-se la muncitorii care încărcaseră camionul cu televizoare. Dacă nu mi-aţi fi stat în cale, o aruncam înapoi în Zonă şi nici dracu n-o mai vedea.

Se uită în jur cu tristeţe. Deasupra asfaltului crăpat tremura aerul fierbinte, geamurile caselor părăsite îl priveau parcă neprietenos, iar pe terenul viran alergau drăcuşori de praf. Era singur. „Prostii, zise cu hotărâre. La urma-urmei fiecare pentru el, doar Dumnezeu e pentru toţi”.

Grăbindu-se ca să nu se răzgândească din nou, puse containerul în şapcă, pe care o înfăşură apoi în haina de piele. Pe urmă se ridică în genunchi, se sprijini cu tot corpul de cabină şi o aplecă puţin. Aşeză bine pachetul gros în groapă, în care mai rămăsese mult loc liber. Lăsă cabina încet la loc, o zgâlţâi cu ambele mâini, şi se ridică scuturându-şi palmele.

— Şi cu asta, basta. Şi fără discuţii.

Intră apoi în căldura apăsătoare a cabinei, băgă o monedă în aparat şi formă un număr.

— Guta, spuse el. Te rog, nu te-ngrijora. Iarăşi m-au prins. Auzi cum suspină şi atunci se grăbi să-i zică: Sunt fleacuri. Vreo şase-opt luni acolo... şi cu vizite... Trecem noi şi prin asta, iar fără bani n-o să rămâi. Îţi trimit eu... (Ea tot tăcea.) Mâine or să te cheme la poliţie şi acolo o să ne vedem. S-o aduci şi pe Maimuţica.

— N-o să fie percheziţie? întrebă cu glas stins.

— N-are decât să fie. Acasă totul e curat. Lasă, că totul o să fie bine. Ţine coada sus... Te-ai măritat cu un stalker, aşa că nu mai plânge. Deci ne vedem mâine... Şi ţine minte. Nu te-am sunat. Te-am pupat.

Aruncă receptorul şi câteva secunde strânse din ochi cu toate puterile, scrâşnind din dinţi de-i ţiuiră urechile. Introduse altă monedă şi formă din nou un număr.

— Vă ascult, zise Răguşitu’.

— Schuhart la telefon. Ascultă-mă atent şi nu mă întrerupe.

— Schuhart? se miră foarte natural Răguşitu’. Care

Schuhart?

— Nu mă întrerupe, ţi-am mai zis. M-au prins, însă am reuşit să fug. Acum mă duc să mă predau. Primesc vreo doi ani jumătate sau trei şi soţia o să rămână fără bani. Să aveţi grijă să nu sufere de nimic. Înţeles? Te mai întreb o dată: ai înţeles?... Nu departe de locul unde ne-am întâlnit prima dată este o cabină telefonică. E singura pe-acolo, aşa că n-o să greşeşti. Porţelanul ăla stă sub ea. Dacă-l vreţi, îl luaţi. Nu-l vreţi, nu-l luaţi. Dar soţia mea să nu ducă lipsă de nimic. O să mai lucrăm împreună şi dacă mă-ntorc şi aflu că ai trişat... Nu te sfătuiesc. E clar?

— Am înţeles totul. Mulţumesc. După o pauză, Răguşitu' întrebă: Poate vrei un avocat?

— Nu. Toţi banii îi dai soţiei. Salut!

Puse receptorul jos, se uită în jur, ieşi din cabină, îşi vârî mâinile adânc în buzunarele pantalonilor şi plecă, fără grabă, în sus, pe Strada Minerilor, printre casele pustii şi cu uşile încuiate, bătute în scânduri.

CAPITOLUL III

RICHARD H. NUNAN, 51 DE ANI, REPREZENTANTUL FURNIZORULUI DE ECHIPAMENT ELECTRONIC PE LÂNGĂ FILIALA INSTITUTULUI INTERNAŢIONAL DE CULTURĂ EXTRATERESTRĂ DIN MARMONT

RICHARD H. NUNAN stătea la masă în cabinetul său şi desena plictisit drăcuşori într-un enorm blocnotes pentru însemnările de afaceri. Zâmbea înţelegător, dulceag, şi aproba clătinând capul, fără să-l asculte însă pe vizitator. Pur şi simplu aştepta să sune telefonul, în timp ce oaspetele, doctorul Pilmann, îl certa alene. Sau numai îşi închipuia că-l ceartă. Sau poate chiar voia să creadă că este certat.

— Am să ţin cont de toate astea, Valentin, spuse, în sfârşit, Nunan, isprăvind de desenat al zecelea drăcuşor pentru a rotunji socoteala. Închizând blocnotesul, continuă: E într-adevăr revoltător...

Valentin, întinse mâna fină şi scutură cu distincţie ţigara într-o scrumieră.

— Şi de ce anume o să ţii cont? se interesă el.

— De tot... De tot ce-ai spus, răspunse vesel Nunan, lăsându-se pe spate în fotoliu. Până la ultimul cuvânt.

— Şi ce-am spus?

— N-are importanţă, rosti Nunan. Indiferent ce-ai spus, totul se va lua în considerare.

Valentin (doctorul Valentin Pilmann, laureat al Premiului Nobel ş.a.m.d.), micuţ, elegant, îmbrăcat cu gust, stătea în faţa lui, într-un fotoliu adânc. Purta o scurtă de piele fără nici o pată, o cămaşă de-ţi lua ochii, cravata clasică uni, pantofi sclipitori, iar pe pantalonii uşor ridicaţi nu se observa nici o cută. Ochii se ascundeau în spatele unor ochelari negri, uriaşi, pe buzele palide şi fine se aşternuse un zâmbet caustic, răutăcios, iar deasupra frunţii late şi joase răsărea părul negru şi ţepos de parcă avea un arici pe cap.

— Am impresia că primeşti degeaba salariul acela fantastic, spuse el. Şi-n afară de asta cred că eşti şi sabotor, Dick.

— Ssst, şuieră Nunan. Pentru Dumnezeu, nu aşa de tare.

— Într-adevăr, continuă Valentin. Te urmăresc de mult timp

şi, după părerea mea, nu lucrezi deloc…

— Un moment, îl întrerupse Nunan, şi ridică un deget grăsuţ, trandafiriu. Cum adică nu lucrez? Oare a rămas vreo singură reclamaţie nerezolvată?

— Nu ştiu, spuse Valentin, şi scutură din nou scrumul. Primim când echipament bun, când echipament prost. E-adevărat că pe cel bun îl căpătăm mai des, dar ce amestec ai în toată treaba asta, nu ştiu.

— Dar dacă nu eram eu, îi replică Nunan, pe cel bun l-aţi fi primit din an în Paşti. În afară de asta, voi, savanţii, paradiţi tot timpul instalaţiile, pe urmă faceţi reclamaţii şi atunci… cine vă protejează? Uite, de exemplu…

Brusc, Nunan uită de Valentin, pentru că sună telefonul. Smulse receptorul şi auzi:

— Mister Nunan? întrebă secretara. Din nou e domnul Lemhen.

— Fă-mi legătura.

Valentin se ridică şi puse mucul stins în scrumieră, îşi luă rămas-bun, ducându-şi două degete la tâmplă, şi ieşi drept, micuţ, dar bine făcut.

— Mister Nunan? răsună în receptor vocea cunoscută şi tărăgănată.

— Vă ascult.

— Greu vă mai prinde omul la locul de muncă, mister Nunan.

— A venit o nouă tranşă de…

— Da, am aflat deja. Mister Nunan, am sosit nu de mult, am nenumărate întrebări şi aş vrea să discutăm neapărat între patru ochi. Am în vedere ultimul contract „Mitsubishi Densi”. Chestie juridică.

— La ordinele dumneavoastră.

— Atunci, dacă n-aveţi nimic împotrivă, peste vreo jumătate de oră în biroul filialei noastre. Vă convine?

— Perfect. Peste treizeci de minute.

Richard Nunan puse receptorul în furcă, se sculă, îşi frecă bucuros mâinile durdulii şi porni să se plimbe prin cabinet. Chiar începu să fredoneze un oarecare şlagăr la modă, până când se încurcă, cântă fals şi se opri râzând înţelegător. Pe urmă, îşi luă pălăria, îşi puse pe mână impermeabilul şi ieşi în anticameră.

— Baby, îi spuse secretarei. Trebuie s-o zbughesc după nişte clienţi. Rămâi să comanzi garnizoana sau, cum se zice, să aperi cetatea, iar când mă voi întoarce îţi voi aduce o ciocolăţică drept răsplată.

Secretara se îmbujoră. Nunan îi trimise o bezea şi se „rostogoli” pe coridoarele Institutului. Unii încercară să-l prindă de poalele hainei, dar se strecură printre ei, răspunzând cu glume. Îi rugă să rămână pe poziţii fără el, le recomandă să-şi cruţe rinichii şi să nu se agite. Şi-n sfârşit, îl abandonară, nemaiputând să-l prindă. Ţâşni din clădire fluturând pe sub nasul portarului legitimaţia închisă, aşa cum obişnuia de altfel.

Deasupra oraşului atârnau nori negri, doar să-ntinzi mâna şi să-i apuci, era zăpuşeală şi primele picături cădeau şovăitoare, desenând steluţe negre pe asfalt. Aruncând impermeabilul pe cap şi pe umeri, Nunan o luă la trap mărunt, de-a lungul şirului de maşini, până la Peugeotul său, se aruncă înăuntru şi, smulgându-şi balonzaidul, îl aruncă pe locurile din spate. Scoase din buzunarul lateral al hainei un fel de beţişor negru, rotund: AV-ul, pe care îl introduse în acumulator, împingându-l cu degetul mare până când se auzi: clic! Pe urmă, Richard se instală mai confortabil la volan, foindu-se ca o cloşcă, şi apăsă pe pedală. Peugeotul se urni fără zgomot până în mijlocul străzii şi demară puternic spre ieşirea din prezonă.

Ploaia izbucni brusc, ca şi cum din înaltul cerului s-ar fi răsturnat un bazin uriaş cu apă. Pavajul deveni alunecos şi maşina derapa la toate virajele. Nunan porni ştergătoarele şi micşoră viteza. „Deci s-a primit raportul, gândea el. Acum o să ne ridice în slăvi. Ce să mai vorbim, eu sunt pentru. De ce să nu recunosc, îmi place când sunt lăudat. Mai ales când o face domnul Lemhen. Ce lucru ciudat, totuşi! De ce ne place atât de mult când suntem lăudaţi? Că doar nu strângi bani din asta. Poate glorie? Ce fel de glorie putem să avem nu ştiu. Am fost plin de glorie, iar acum ştiu numai trei despre mine. Hai să zicem, patru, dacă-l număr şi pe Balleys. Hazlie vietate mai e omul! Probabil că iubim laudele aşa cum sunt. La fel cum primesc copiii îngheţata. Un complex ca toate celelalte, asta-i. Numai că laudele deconectează celelalte complexe şi nu e bine. Cum o să mai cresc în ochii proprii?... Parcă nu ştiu şi singur cine sunt. Bătrânul grăsan Richard H. Nunan! Da’ ce naiba o fi

H? Fir-ar să fie! Şi nici măcar n-am pe cine să întreb... Doar n-o să-l întreb pe domnul Lemhen ... A, mi-am amintit! Herbert. Richard Herbert Nunan. Of, că tare mai toarnă”...

Viră spre Bulevardul Central şi gândi: „Cât de mult s-a extins orăşelul în ultimii ani... Ce de zgârie-nori au mai răsărit şi au crescut... Uite încă unul acolo, cum răsare. Abia l-au început... Da’ la noi ce-o să fie?... A, sigur că da, Luna-complex: cel mai bun jazz din lume, bordeluri, totul pentru garnizoana noastră eroică, pentru turiştii noştri neînfricaţi, în special pentru cei mai în vârstă. Totul pentru distinşii cavaleri ai ştiinţei, iar periferiile se golesc... Cei care au ieşit din mormânt nu mai au unde să se întoarcă”.

— Drumurile spre locuinţele proprii sunt barate. De aceea, cei ieşiţi din morminte sunt trişti şi supăraţi, spuse cu voce tare.

„Ah, oare cum o să se termine toate astea? Acum zece ani, ştiam precis cum trebuie să se sfârşească totul. Cordoane de netrecut. Un pustiu larg de cincizeci de kilometri care să înconjoare Zona. Savanţi, soldaţi şi nimeni altcineva. O plagă groaznică pe corpul planetei mele, blocată pentru totdeauna... Şi ce chestie! Parcă toţi credeau asta, nu numai eu. Câte cuvântări s-au ţinut, câte proiecte de legi sau mai făcut... iar acum nici măcar nu ne mai amintim cum a ajuns această hotărâre de oţel o ciulama. Pe de o parte, nu se poate să nu recunoaştem, iar pe de alta să nu fim de acord. Totul a început, pare-mi-se, atunci când au scos din Zonă primele AV-uri. «Bateriile»... Da. Cred că de-aici a început totul. Mai ales când s-a descoperit că se înmulţesc. Pe atunci, plaga nu era chiar atât de groaznică şi chiar nu putea fi numită plagă. Mai degrabă o comoară... Iar acum nimeni nu mai ştie ce e asta... Plagă, comoară, ispitele iadului, cutia Pandorei, dracu’, diavolul... Însă toţi profită cum pot. Douăzeci de ani s-au tot scremut, au tocat miliarde, dar furtul organizat, planificat, tot n-au fost în stare să-l pună la punct. Fiecare îşi aranjează businessul său mic, în timp ce savanţii frunte-lată continuă să vorbească cu grandoare, cu o strălucitoare prestanţă: „Pe de o parte, nu putem să nu recunoaştem, iar pe de alta să nu fim de acord, pentru că obiectul cutare fiind iradiat cu raze Roentgen sub un unghi de 18° elimină cvasitermoelectroni sub un unghi de 22°... La dracu’! Şi aşa n-am să mai apuc să trăiesc să văd sfârşitul”.

Maşina trecu pe lângă vila lui Sterviatnik Barbridge. Toate geamurile erau încă luminate, probabil din cauza ploii torenţiale. La etajul doi, în camerele Dinei, se vedea cum se mişcă perechi în dans. „Ori au luat-o de dimineaţă, ori n-au reuşit să termine de ieri. Aşa e moda prin oraş: zi şi noapte, încontinuu. Am crescut un tineret puternic, rezistent şi tenace în intenţiile sale”...

Nunan opri maşina în faţa clădirii cu aspect comun, ba chiar neaspectuos, ce-şi afişa o firmă ştearsă: „Oficiul juridic Corsh & Simak”. Scoase şi ascunse în buzunar „bateria”, îşi aruncă pe cap impermeabilul, înşfăcă pălăria şi o rupse la fugă cât îl ţineau picioarele spre intrare. Fugi pe lângă un portar cu nasu-n ziar, pe o scară acoperită cu un covor tocit şi tropăi pe coridorul întunecat al etajului doi. Un coridor plin de mirosuri specifice, a căror provenienţă degeaba se chinuise de-atâtea ori să o descopere. Deschise larg uşa de la capătul coridorului şi intră în anticameră.

În locul secretarei, văzu un tânăr puternic, bronzat, pe care nu-l cunoştea. Era fără costum, iar mânecile cămăşii erau suflecate. Cotrobăia în „maţele” unei maşini electronice complicate, aşezată pe măsuţă, în locul maşinii de scris. Richard Nunan îşi atârnă impermeabilul şi pălăria de un cui, îşi aranjă cu amândouă mâinile rămăşiţele de păr de după urechi şi se uită întrebător la tânăr, care clătină din cap. Atunci, Nunan deschise uşa de la cabinet.

Domnul Lemhen se ridică greoi dintr-un fotoliu uriaş de piele, ce era aşezat lângă fereastra acoperită de o draperie şi îi veni în întâmpinare. Faţa lui dreptunghiulară era scofâlcită şi asta putea, foarte bine să-nsemne ori un zâmbet prietenos, ori o tristeţe provocată de timpul urât, ori poate o abţinere dificilă de a strănuta.

— În sfârşit şi dumneata, zise el tărăgănat. Intră şi fă-te comod.

Nunan căută un loc unde să se facă comod, dar nu găsi nimic altceva în afară de un scaun tare, cu spătarul drept, pitit după masă. Atunci se aşeză pe colţul mesei. Dispoziţia lui veselă începuse să dispară şi nici el nu înţelegea de ce. Însă realiză dintr-o dată că n-o să fie lăudat. Mai degrabă, invers. „Ziua Mâniei”, filozofă şi se pregăti pentru mai rău.

— Poţi să fumezi, îi propuse domnul Lemhen, aşezându-se din nou în fotoliu.

— Mulţumesc, nu fumez.

Domnul Lemhen clătină din cap, luând o asemenea mină de parcă i s-ar fi confirmat cele mai urâte presupuneri. Îşi împreună în dreptul ochilor vârfurile degetelor de la mâini şi, un timp, se uită foarte atent la figura pe care o alcătuise.

— Consider că n-o să discutăm acum problemele juridice ale firmei „Mitsubishi Densi”.

Era evident o glumă. Richard Nunan îi răspunse imediat cu un zâmbet bine studiat.

— Cum doriţi.

Era al dracului de neplăcut să stea pe masă, picioarele nu-i ajungeau până la podea şi-l durea fundul.

— Cu regret trebuie să-ţi comunic că raportul dumitale a produs, acolo sus, o impresie extraordinară, foarte favorabilă.

— Hm... mormăi Nunan. „Începe”, se gândi.

— Eşti chiar propus pentru o decoraţie, continuă domnul Lemhen, deşi le-am sugerat că poate ar fi bine să mai aştepte. Şi bine am făcut. (Îşi desprinse privirea de pe figura celor zece degete şi se încruntă la Nunan.) Mă vei întreba, probabil, de ce dau dovadă de prudenţă exagerată?

— Probabil aveţi un motiv, spuse, plictisit, Nunan.

— Da, am. Ce reiese din raportul tău, Richard? Grupul „Metropol” lichidat. Datorită eforturilor tale. Grupul „Florile verzi” a fost prins în flagrant delict în totalitate. Superbă lucrătură. Şi tot a ta. Grupările „Evantaiul”, „Quasimodo”, „Muzicanţii ambulanţi” ş.a.m.d., nu-mi mai amintesc cum le cheamă pe toate, de asemenea autolichidate înţelegând că azi-mâine vor fi prinse. De fapt, toate astea, aşa au şi fost, toate informaţiile încrucişate s-au confirmat. Câmpul de luptă s-a curăţat şi a rămas numai pentru tine, Richard. Concurenţii au rupt-o la fugă în dezordine şi cu mari pierderi. Am redat bine situaţia?

— În orice caz, zise Nunan cu precauţie, în ultimele trei luni, scurgerea materialelor din Zonă prin Marmont s-a oprit... Din câte ştiu... adăugă el.

— Duşmanul s-a retras, nu-i aşa?

— Dacă insistaţi tocmai pentru expresia asta... Aşa e.

— Nu-i aşa! Duşmanul nu se retrage niciodată. Ştiu sigur asta. Grăbindu-te cu acest raport victorios, ai demonstrat de fapt lipsă de experienţă. Tocmai de aceea am propus să se mai aştepte cu decoraţiile alea.

„Să le ia naiba de decoraţii, gândea Nunan, clătinând piciorul şi uitându-se ursuz la vârful pantofului. Bune de agăţat prin pod. S-a găsit moralistul, educatorul! Ştiu şi fără tine cu cine am de-a face. N-am nevoie de morală, îmi cunosc duşmanii. Spune simplu şi clar: unde, cum şi ce-am scăpat din vedere?... Ce-or mai fi făcut netrebnicii ăştia? Unde, cum şi cel fel de fisuri or fi găsit?... Şi fără introduceri pompoase, nu se putea? Nu sunt un mucos jegos. Am trecut de cincizeci de ani şi nu stau aici pentru decoraţiile tale”...

— Ce-ai auzit despre Globul de Aur? întrebă dintr-o dată domnul Lemhen.

„Doamne! se enervă Nunan. Ce mai caută şi Globul de Aur pe aici? La dracu’ cu stilul tău de-a vorbi”...

— Globul de Aur este o legendă. O maşinărie mitologică ce s-ar găsi în Zonă şi ar avea forma şi înfăţişarea unui glob de aur. Îndeplineşte dorinţele omeneşti.

— Orice?

— Conform textelor canonice ale legendelor, orice. Există totuşi şi nişte variante...

— Aşa, aşa. Dar ce-ai auzit de „lampa morţii”?

— Acum opt ani, începu obosit şi plictisit Nunan, un stalker cu numele de Stephan Norman, poreclit Ochelaristu’, a scos din Zonă un obiect care se asemăna, după câte ştiu, cu un sistem radiant ce acţionează mortal asupra organismelor terestre. Acest Ochelarist a vrut să-l vândă Institutului. Nu s-au înţeles însă la preţ şi atunci a luat aparatul şi a plecat înapoi în Zonă, de unde nu s-a mai întors. Unde se află acest aparat, nu se mai ştie. La Institut, şi-acum îşi mai smulg părul din cap. Binecunoscutul dumneavoastră Hugh din „Metropol” a propus pentru acest aparat orice sumă care încape pe foaia cecului.

— Asta-i tot? întrebă domnul Lemhen.

— Tot.

Începu să studieze demonstrativ camera, o încăpere plictisitoare în care nu aveai la ce să te uiţi.

— Bine, zise domnul Lemhen. Dar despre „ochiul racului”?

— Al cui?

— Al racului. Rac, ştii doar... Domnul Lemhen ciopârţi aerul cu două degete... Ăla cu cleşti.

— Aud pentru prima oară.

— Dar ce ştii despre „şerveţelele fulminante”?

Nunan coborî de pe masă şi se propti în faţa lui Lemhen, înfundându-şi mâinile în buzunare.

— Nu ştiu nimic. Dar dumneavoastră?

— Din păcate, nici eu nu ştiu. Nici despre „ochiul racului” şi nici despre „şerveţelele fulminante”. Şi totuşi ele există.

— În zona mea? întrebă Nunan.

— Stai jos, stai jos, te rog, zise domnul Lemhen, fluturând mâna: Conversaţia noastră abia începe. Ia loc.

Nunan ocoli masa şi se aşeză pe scaunul tare cu spătar înalt. „Unde naiba vrea să ajungă? se gândea cu febrilitate. Ce-o mai fi şi cu noutăţile astea? Probabil că au încurcat-o prin alte Zone şi-acum îşi bate joc de mine, animalul. Niciodată nu m-a suferit tartorul ăsta bătrân. N-a putut să uite epigrama aia...”

— Să continuăm deci micul nostru examen, anunţă Lemhen. Se lăsă pe spătarul fotoliului şi, uitându-se în tavan, întrebă: Ce mai face bătrânul Barbridge?

— Barbridge? Sterviatnik Barbridge este în atenţia noastră. Schilod, n-are nevoie de bani. A terminat-o cu Zona. Are patru baruri, o casă veselă, organizează picnicuri pentru ofiţerii garnizoanei şi pentru turişti. Fata, Dina, duce o viaţă de petreceri. Băiatul, Arthur, abia a terminat facultatea de drept.

Domnul Lemhen aproba din cap, vădit satisfăcut:

— E clar, foarte bine, îl lăudă. Dar ce mai face Kreon Maltezu’?

— Unul dintre puţinii stalkeri care mai „funcţionează”. A fost în legătură cu grupul „Quasimodo”, iar acum vinde marfă Institutului prin mine. Deocamdată îl ţin în libertate. Apoi, cândva, cineva îl va momi. E-adevărat că, în ultimul timp, bea mult şi mi-e teamă că n-o mai duce.

— Contracte cu Barbridge?

— „Se-nvârte” pe lângă Dina. Nu are însă succes.

— Foarte bine, foarte bine, aprobă domnul Lemhen. Dar ce se mai aude de Schuhart Roşcatu’?

— Acum o lună a ieşit din închisoare. N-are nevoie de bani. A

încercat să părăsească oraşul, dar el... Nunan amuţi. Pe scurt, are neplăceri în familie. Nu-i mai arde de Zonă.

— Asta-i tot?

— Da.

— Cam puţin. Cum o mai duce Carter Norocosu'?

— De mulţi ani nu mai e stalker. Vinde maşini uzate şi are un atelier pentru adaptarea maşinilor la alimentarea cu „bateriile AV”. Are patru copii, soţia i-a murit acum un an, mai e şi soacra.

Lemhen clătină iar din cap.

— Pe cine am mai uitat din cei bătrâni? întrebă, binevoitor.

— Aţi uitat de Jonathan Milles, poreclit Cactus. Acum e în spital. Moare de cancer. Ah! Şi l-aţi mai uitat pe Cremă-de-ghete.

— Da, da? Cremă-de-ghete...

— Cremă-de-ghete nu s-a schimbat. Are un grup de trei oameni şi stau săptămâni întregi în Zonă. Tot ce găsesc distrug pe loc. Iar societatea lui „Îngerii răzbunării” s-a destrămat.

— De ce?

— Dacă mai ţineţi minte, se ocupau de cumpărarea mărfii, iar Cremă-de-ghete o ducea înapoi în Zonă. „Ce-i al diavolului să rămână al diavolului”. Acum nu mai are ce să cumpere şi-n afară de asta noul director al filialei a pus poliţia pe urmele lor.

— Înţeleg. Iar cei tineri?

— Ce-i cu tinerii?... Vin şi pleacă. Sunt vreo cinci-şase oameni cu oarecare experienţă, dar, în ultimul timp, neavând cui să vândă marfa, au renunţat. Încet-încet, i-am dresat. Consider, şefule, că în Zona mea practic am terminat cu stalkerii. Bătrânii s-au dus, tinerii nu ştiu să facă nimic, iar prestigiul meseriei nu mai e acelaşi cum era odată. Vine tehnica, au apărut stalkerii-roboţi.

— Da, da, am auzit ceva şi despre asta. Dar aceşti roboţi nu acoperă cheltuielile de energie consumată. Sau greşesc?

— Este o chestiune de timp. În curând, încep să recupereze.

— Cât de curând?

— Peste vreo cinci-şase ani...

— Apropo, ştii că şi concurenţii au început să folosească stalkerii-roboţi?

— În Zona mea? întrebă Nunan, devenind dintr-o dată atent.

— Şi în a dumitale! Au baza la Reksopolis. Aduc instalaţiile

cu elicopterele prin munţi în Canionul Şarpelui, la Lacul Negru, la baza munţilor Bolder-Pinck.

— Păi, asta-i la periferie, spuse Nunan neîncrezător. Acolo-i pustiu. Ce naiba pot găsi acolo?

— Puţin. Foarte puţin. Dar găsesc. De altfel, ţi-am spus numai ca să ştii. Asta de fapt nu te priveşte... Să rezumăm, în Marmont, aproape că n-au mai rămas stalkeri profesionişti. Cei care au rămas nu mai au legătură cu Zona. Tineretul e pierdut şi se află în procesul de îmblânzire. Concurenţii sunt înfrânţi, aruncaţi, zac pe undeva şi îşi ling rănile. Marfa nu mai este, iar când apare n-o ia nimeni. Scurgerea ilegală a materialelor din Zona Marmontului s-a oprit deja de trei luni. Aşa e?

Nunan tăcea. „Acum, se gândea el, mă va zdrobi. Dar unde am greşit? Şi simt că necazul e mare de tot... Hai, zi o dată, morcov bătrân! Nu-mi mai măcina sufletul!"

— Nu aud răspunsul, zise Lemhen, ducându-şi palma pâlnie la urechea plină de riduri şi păr.

— Gata şefule, se decise Nunan. Ajunge! M-aţi fiert, m-aţi fript, acum puneţi-mă şi la masă.

Domnul Lemhen mormăi nedecis:

— Nici măcar n-ai ce să-mi spui, se posomorî el, pe neaşteptate. Stai aici şi dai din urechi în faţa şefului. Dar mie cum mi-a fost când, alaltăieri... (Se opri brusc, se ridică şi se îndreptă spre seif)... Ce s-o mai lungim. În ultimele două luni, numai din ceea ce ştim – reţine! – adversarii noştri au primit mai mult de şase mii de bucăţi de materiale din diferite părţi ale Zonei. Se opri lângă seif, îl mângâie pe una din laturi şi se întoarse brusc spre Nunan. Să nu-ţi faci iluzii că totul merge ca pe roate! ţipă el. Amprentele sunt ale lui Barbridge! Amprentele Maltezului! Amprentele lui Ben-Gullevy Năsosu', despre care nici n-ai considerat necesar să-mi aminteşti. Amprentele lui Geresch Fonfăitu' şi ale lui Tzmâga Piticu'. Deci aşa îmblânziţi tineretul vostru? „Brăţări!", „ace", „titireze albe"! Şi, mai mult decât atât, tot felul de „ochiul... racului" sau mai ştiu eu cum i-o zice, dracu să-l ia de rac, tot felul de „cornete[7] cântătoare" şi

[7] **CORNÉT¹**, *cornete*, s.n. **1.** Bucată de hârtie răsucită în formă de con, în care se împachetează diferite mărfuri. ♦ Conţinutul unui astfel de ambalaj. **2.** (În sintagma) *Cornet acustic* = instrument acustic în formă de pâlnie, care intensifică vibraţiile sonore şi de care se servesc persoanele cu auzul slab;

„şerveţele fulminante”, naiba să le ia pe toate.

Se opri brusc, se întoarse în fotoliu, îşi împreună iar degetele şi întrebă respectuos, parcă împăcat cu soarta:

— Ce părere ai despre asta, Richard?

Nunan îşi scoase batista şi începu să-şi şteargă gâtul şi ceafa.

— N-am nici o părere, recunoscu el cinstit. Iertare, boss, în prezent, eu, în general... Uff! Lăsaţi-mă să respir... Barbridge! Da’ Barbridge n-are nici o legătură cu Zona! Îi cunosc fiecare pas! Îşi aranjează chefurile şi picnicurile pe malul lacurilor, greblează bani cu ghiotura, şi pur şi simplu, nu mai are nevoie... Iertaţi-mă, bineînţeles că spun prostii, dar vă asigur că nu l-am scăpat din ochi pe Barbridge de când a ieşit din spital...

— Nu te mai reţin, îi replică Lemhen, îţi dau un termen de o săptămână. Să-mi aduci dovezi despre felul în care materialele din Zona ta ajung în mâinile lui Barbridge... Barbridge... şi restul. La revedere.

Nunan se ridică, salută stingherit profilul domnului Lemhen şi, continuând să-şi şteargă cu batista gâtul transpirat, ieşi în anticameră. Tânărul bronzat fuma şi se uita gânditor în măruntaiele electronice ale unei maşini. Se uită în treacăt spre Nunan, dar ochii îi erau inexpresivi, goi, cu privirile pierdute.

Richard îşi puse pălăria pe cap cum se nimeri, îşi aruncă impermeabilul pe braţ şi ieşi afară. „Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva, se gândea el, complet derutat. Ca să vezi... Ben Gullevy Năsosu’! Piciu’... Nu, toate astea... nu-s chiar aşa... Of, animalule, vită oloagă... Sterviatnik... Cum m-ai dus de nas... Ca atunci în Singapore... ăsta, cum îi zice... Cu mutra de masă şi cu ceafa de perete...”.

Se sui în automobil şi, un timp, fără să mai înţeleagă nimic, căută absent cheia de contact. De pe pălărie îi picura apă pe genunchi şi atunci o scoase şi, fără să se mai uite, o aruncă în

---

pavilion (**4**). **3.** Instrument muzical de suflat, din alamă, asemănător cu trompeta, dar de dimensiuni mai mici decât aceasta şi cu un registru mai înalt. **4.** (În sintagma) *Cornet nazal* = fiecare dintre cele şase lame osoase în formă de cornet[1] (**1**), situate pe pereţii laterali ai celor două nări. **5.** Produs de patiserie asemănător cu vafela de napolitană sau de tort, în formă de con (retezat), în care se pune îngheţată, frişcă, cremă etc. – Din fr. **cornet**.

CORNÉT², *corneţi*, s.m. (Înv.) Ofiţer inferior de cavalerie; stegar de cavalerie; portdrapel. – Din rus. **kornet**.

spate. Parbrizul era înecat în ploaie şi Richard Nunan avea impresia, nici el nu ştia de ce, că tocmai din cauza ei nu poate să înţeleagă ce să facă mai departe. Dezmeticindu-se, îşi trase un pumn în chelie. Se calmase dintr-o dată. Îşi aminti că nu avea cheia de contact la el şi nici nu va putea s-o aibă vreodată pentru că o înlocuise cu AV-ul: acumulatorul veşnic. Trebuia să-l scoată din buzunar, fir'ar al dracului, şi să-l pună în orificiul de recepţie. Şi abia atunci va putea s-o şteargă de aici, cât mai departe de casa asta blestemată, de unde îl privea, asta mai mult ea sigur, gulia aia bătrână...

Mâna lui Nunan care ţinea AV-ul se opri la jumătatea drumului. „Aşa. Bine că măcar ştiu cu cine să încep. Cu el trebuie să încep... Oho!... Şi să vezi cum am s-o fac. Nimeni, niciodată, n-a mai început astfel, aşa cum o voi face eu cu el... Şi cu ce plăcere!" Porni ştergătoarele şi puse în mişcare maşina de-a lungul bulevardului. Nu se vedea aproape nimic în faţă, dar începu, încetul cu încetul, să se liniştească. „Nu-i nimic. Fie ca la Singapore. La urma-urmei, totul s-a terminat cu bine acolo. Ei şi ce? Am dat şi eu o dată cu mutra de masă. Putea să se termine şi mai rău: să nu fie cu mutra şi să nu mă lovesc de masă. Dacă dădeam de ceva plin de cuie?... În sfârşit, să nu divagăm... Pe unde naiba mai e şi castelul meu? Nu se vede nici pe dracu'... Aha! Uite-l!".

Timpul era oribil, dar localul „Cinci minute" era luminat puternic, ca la „Metropol". Scuturându-se ca un câine ud pe malul apei, Richard Nunan intră în holul luminos. Mirosea a tutun, parfum şi şampanie trezită. Bătrânul Bennie, încă fără livrea, stătea după tejghea în diagonală faţă de intrare şi înfuleca ceva, ţinând o furculiţă în mână. În faţa lui, aşternându-şi printre paharele goale bustul enorm, se înălţa Madame, care se uita gânditoare la el cum mănâncă. În hol, încă nu se făcuse curat după ziua de ieri. Când intră Nunan, Madame îşi întoarse brusc faţa lată şi parcă zugrăvită, întâi nervoasă, dar afişând imediat un zâmbet profesional.

— Oho-ho! grohăi ea. Oare e chiar domnul Nunan în persoană? I s-a făcut dor de fetiţe?

Bennie continua să mănânce. Era surd ca un butuc.

— Salut, bătrânico! zise Nunan. E nevoie de fetiţe când am în faţă o femeie adevărată?

Bennie îl observă în sfârşit. O mască groaznică, plină de cicatrici albastre şi roşii se schimonosi într-un zâmbet binevoitor,

— Bună ziua, stăpâne, hârâi el. Aţi intrat să vă uscaţi?

Nunan îi zâmbi şi îl salută cu mâna. Nu-i plăcea să vorbească cu Bennie pentru că trebuia să urle tot timpul.

— Unde-i administratorul meu, băieţi?

— La el, răspunse Madame. Mâine trebuie să plătească impozitele.

— Of! Impozitele astea... Madame, vă rog s-o pregătiţi pe favorita mea... Mă-ntorc repede.

Păşind pe covorul gros, sintetic, străbătu coridorul şi coti spre o intrare ascunsă. Fără să bată, deschise uşa capitonată cu piele.

Kanascha-Ciolanu' stătea semeţ la o masă impunătoare, cercetându-şi într-o oglindă o bubă de pe nas, şi nici capul nu-l durea că mâine trebuie să plătească impozitele. Pe masa complet goală din faţa lui se găseau o cutie cu alifie, precum şi un pahar cu un lichid transparent. Ciolanu'- Kanascha ridică ochii injectaţi şi, văzându-l pe Nunan, tresări, scăpând oglinda. Fără nici un cuvânt, Nunan se aşeză în fotoliul de vizavi şi un timp îl cercetă în tăcere pe acest nemernic, ascultându-l cum bolboroseşte ceva despre nenorocita de ploaie şi despre reumatism. Pe urmă, spuse:

— Încuie uşa, puişorule!

Legănându-se pe picioroangele lui deformate pe platfus, Ciolanu' fugi spre uşă, întoarse cheia în broască şi se înapoie la masă. Se înălţa ca un munte păros în faţa lui Nunan şi se uita direct în gura lui cu devotament. Nunan tot îl mai cerceta cu ochii mijiţi. Îşi aminti brusc, nu ştia el de ce, că numele real al lui Ciolanu'-Kanascha este Rafael. Porecla „Ciolanu'" se datora pumnilor enormi, osoşi, de culoare roşu-vineţie, complet lipsiţi de păr, ce răsăreau din blana deasă care-i acoperea mâinile ca din nişte manşete. Numele de Kanascha şi-l pusese singur, fiind convins că era un nume de tradiţie al împăraţilor mongoli. Rafael. „Ei bine, Rafael, începem?"

— Ce mai faci? întrebă Nunan, duios.

— Totul e OK boss, răspunse grăbit Rafael „Ciolanu'".

— Ai aranjat scandalul acela cu poliţia?

— Am dat o sută cincizeci. Toţi sunt mulţumiţi.

— Ai dat o sută cincizeci de la tine. Vina este a ta, puiule. Trebuia să ai grijă.

Ciolanu’ luă o mină nefericită şi îşi aruncă în lături palmele enorme, în semn de supunere.

— Parchetul din hol trebuie schimbat, zise Nunan.

— Se face.

Nunan tăcu şi îşi ţuguie buzele.

— Marfă? şopti ei.

— Cam puţină.

— Arată-mi.

Ciolanu’ se repezi la seif, scoase de-acolo un pachet şi îl puse pe masă în faţa lui Nunan, dezvelindu-i. Richard, îl răvăşi cu un singur deget: „stropi negri” şi o „brăţară” pe care o cercetă pe toate feţele, după care o puse la loc.

— Asta-i tot?

— Păi, dacă nu aduc, se plânse Ciolanu’.

— Nu aduc, repetă Nunan.

Îl sfredeli cu privirea şi îl lovi brusc în gambă puternic, cu vârful bocancului. Ciolanu’ icni, se aplecă să-şi pipăie locul lovit, dar imediat se ridică în poziţie de drepţi. Atunci Nunan sări de parcă l-ar fi înţepat cineva în fund, îl prinse pe „Ciolan” de gulerul cămăşii şi începu să dea cu picioarele, bulbucându-şi ochii. Ciolanu’ oftând, gemând şi întorcând capul ca un cal speriat, se retrase mereu, până când se prăbuşi pe canapea.

— Lucrezi la doi stăpâni, puişorule, scrâşni Nunan, uitându-se direct în ochii lui albi de frică şi de groază. Sterviatnik se scaldă-n marfă, iar mie-mi arăţi mărgeluţe-n hârtiuţe? (Îşi făcu vânt şi îl lovi în plină figură, de parcă ar fi urmărit să-i spargă buba de pe nas.) O să putrezeşti în închisoare! O să te-ndopi numai cu bălegar... O să-ţi pară rău că te-ai născut pe lumea asta... Şi din nou, cu avânt, cu pumnul peste bubă. De unde are Barbridge marfă? De ce lui îi aduce şi ţie nu? Cine îi aduce? De ce nu ştiu nimic? Pentru cine lucrezi?

Ciolanu’ închidea şi deschidea gura fără să scoată un sunet. Nunan îl lăsă, se întoarse în fotoliu şi îşi aruncă picioarele pe masă.

— Ei?!

Ciolanu’ îşi trase sângele pe nas, se smiorcăi şi îngăimă:

— Zău, boss... De ce? Ce fel de marfă are Sterviatnik? N-are nici un fel de marfă. Astăzi, nimeni nu mai are marfă...

— Mă contrazici? întrebă, ameninţător, Nunan, coborându-şi picioarele de pe birou.

— Nu, boss. Nu... Zău! se grăbi Ciolanu'. Să-mi sară ochii! Cum o să vă contrazic? Nici gând...

— Las' că te zbor eu de-aici, se posomorî Nunan. Nu ştii să lucrezi. Din ăştia ca tine culeg zece cu un pol. Am nevoie de un afacerist adevărat.

— Staţi un pic, boss, zise Ciolanu' supus, mânjindu-şi mutra cu sânge. De ce aşa, dintr-o dată? Haideţi să ne înţelegem. (Îşi pipăi grijuliu buba cu vârful degetelor.) Spuneţi că Barbridge are multă marfă. Nu ştiu. Bineînţeles, vă cer iertare, dar cineva v-a minţit. Astăzi nimeni nu mai are marfă. În Zonă merg numai mucoşii şi nu se mai întorc. Nu, boss. Cineva v-a înşirat verzi şi uscate.

Nunan îl urmărea pieziş. Se părea că Ciolanu' nu ştia, într-adevăr, nimic, mai ales că nu avea de câştigat dacă minţea. De la Sterviatnik nu prea câştigai.

— Afacerea cu picnicuri este o treabă bănoasă?

— Picnicuri? Nu prea. Nu poţi să aduni cu lopata... Dar acum în oraş nici nu prea au mai rămas afaceri bănoase.

— Unde se organizează picnicurile?

— Unde se organizează? Păi, în diferite locuri. Lângă Muntele Alb, la Izvoarele Calde, lângă Lacurile Curcubeului.

— Şi clientelă?

— Clientelă? Ciolanu' îşi pipăi din nou buba, se uită la degete şi zise cu sinceritate: Dacă dumneavoastră, boss, vreţi să vă apucaţi singur de această afacere, eu nu vă sfătuiesc. Contra lui Sterviatnik n-o să rezistaţi.

— De ce nu?

— Sterviatnik are clientelă. Căştile bleu, unu. (Ciolanu' începu să-şi îndoaie degetele.) Ofiţerii din comandament, doi. Turiştii de la „Metropol”, de la „Crinul Alb” şi de la „Extratereştri”, trei. Pe urmă, are deja reclamă. Până şi localnicii merg la el. Zău, boss, nu merită să te iei de el.

— Localnicii... Şi ei merg la el?

— În general, tineretul.

— Şi ce face acolo, la picnicuri?

— Ce se face acolo? Mergem în autocare, nu? Iar acolo sunt deja cortuleţe, un bufeţel, nişte melodiuţe... Şi fiecare se distrează cum vrea. Ofiţerii mai mult cu fetiţele, turiştii se bulucesc să privească Zona... Dacă e lângă Izvoarele Calde, de-acolo până la Zonă nu mai e decât o palmă de loc, chiar dincolo de Canionul Sulfului. Sterviatnik a aruncat acolo nişte oase de cal, iar ei stau şi cască ochii prin binocluri...

— Dar localnicii?

— Localnicii? Asta, bineînţeles, nu prezintă interes pentru ei... Păi, fiecare se distrează cum poate.

— Şi Barbridge?

— Păi, ce-i cu Barbridge? Cum e cu toţi, aşa-i cu Barbridge.

— Şi tu?

— Şi eu ce? La fel şi cu mine. Mă uit şi eu, ca să nu le necăjesc pe fetiţe, şi cu asta... Eh, acolo, ce pică...

— Şi cât durează totul?

— Păi, de la caz la caz. De obicei, trei zile, dar se întâmplă să fie şi toată săptămâna.

— Şi cât costă această distracţie? întrebă Nunan, deja gândindu-se la altceva.

Ciolanu' răspunse ceva, Nunan însă nu-l mai auzi. „Uite, aici e fisura, se gândea el. Câteva zile... Câteva nopţi... În condiţiile astea este imposibil să-l urmăreşti pe Barbridge. Chiar dacă ţii cu tot dinadinsul s-o faci... Şi totuşi, nu e clar. Doar e fără picioare. Şi acolo mai e şi Canionul. E ceva putred aici..."

— Care dintre localnici merge permanent?

— Dintre localnici? Doar v-am spus, mai mult tineretul. Gullevy, Gudgba... Tzappfa Puişorul... Ăăă. Tzmâga şi Maltezu' mai vin. O companie călduţă. Ei numesc afacerea asta „şcoala duminicală". Aşa discută între ei: „Ce ziceţi, spun ei, vizităm «şcoala duminicală?»". Se câştigă binişor, îndeosebi cu „baborniţele". Vine o oarecare bătrânica din Europa...

— „Şcoala duminicală", repetă îngândurat Nunan.

O idee stranie îi trecu dintr-o dată prin cap: şcoală. Se ridică.

— Ei bine, zise. Lasă-i în plata Domnului, cu picnicul lor cu tot. Asta nu-i de noi... Dar, ia aminte, Sterviatnik are marfă şi asta deja este treaba noastră, puişorule. Pur şi simplu nu putem lăsa totul aşa. Caută, măi Ciolane, caută. Altfel zbori de aici, puiuţule. De unde ia marfă, cine i-o aduce, clarifici totul şi îmi

aduci cu douăzeci la sută mai mult decât el. S-a-nţeles?

— Am înţeles, boss. Ciolanu' stătea deja şi el în picioare, cu mâinile lipite de corp, iar pe mutra murdară i se citea devotamentul.

— Hai, mişcă-te o dată! Frământă-ţi creierii, vită, izbucni Nunan, apoi ieşi.

În hol, lângă tejghea, îşi bău aperitivul alene, discută cu Madame despre decăderea moravurilor şi lăsă de înţeles că în viitorul apropiat intenţionează extinderea „instituţiei". Coborând vocea, mai mult pentru a-şi da importanţă, se sfătui cu privire la Benny: îmbătrânise, nici nu mai auzea, reflexele deja nu-i mai erau ca-nainte şi nu mai făcea faţă...

Era deja ora şase, i se făcuse foame, iar în minte îl sfredelea şi se tot învârtea un gânduleţ neaşteptat, care nu mai avea legătură cu nimic, dar, în acelaşi timp, explica multe. De altfel, se mai lămurise câte ceva. Dispăruse din această afacere aura de misticism care deranja şi înspăimânta şi nu rămăsese decât ciuda pe sine însuşi că nu se gândise mai înainte la această posibilitate. Nu ăsta era însă principalul. Important era gânduleţul acela care i se tot învârtea în cap şi îl rodea, nedându-i pace...

Luându-şi rămas-bun de la Madame şi strângându-i mâna lui Benny, Nunan se repezi direct la „Borj". „Tot necazul este că nu observăm cum trec anii, se gândea el. Scuipi pe anii ăştia şi nu observi cum se schimbă totul, încă din copilărie ne învaţă că totul se transformă. Am văzut asta de mai multe ori, dar, în acelaşi timp, suntem complet incapabili să «prindem» acel moment când se produce transformarea. Sau o căutăm acolo unde nu trebuie. Aşa au apărut şi stalkerii noi, dotaţi cu cibernetică. Stalkerul vechi era un om ursuz, murdar, care, cu o tenacitate animalică, se târa pe burtă, milimetru cu milimetru, prin Zonă, câştigându-şi suma. Stalkerul nou – un fante cu cravată, inginer – stă undeva la vreun kilometru de Zonă, cu ţigara înfiptă între buze, cu un pahar de coktail înviorător lângă cot, stă şi se uită la ecranele din faţa lui. Gentleman cu salariu. De altfel, o imagine foarte logică. În aşa hal de logică încât restul posibilităţilor dispar din minte. Deşi mai sunt şi altele. «Şcoala duminicală», de exemplu.

Şi deodată, netam-nesam[8], simte disperarea. Totul era în zadar. Totul era fără rost. „Doamne, nu mai putem face nimic! Nici de ţinut, nici de oprit. Nici o forţă nu va fi destul de puternică să ţină în vas acest ferment îngrozitor, se gândea înspăimântat. Şi nu pentru că lucrăm prost. Şi nici pentru că sunt mai şmecheri şi mai şireţi decât noi. Pur şi simplu, aşa e lumea. Aşa e omul. Dacă n-ar fi fost Vizita, ar fi fost altceva…”

În „Borj” era lumină multă şi mirosea foarte îmbietor. Se schimbase şi el – nici beţie, nici veselie. Cremă-de-ghete nu mai venea pe-aici, îi era scârbă; Redrick Schuhart îşi băgase şi el nasul pistruiat, se strâmbase şi plecase, Ernest tot mai era în închisoare, iar toate treburile le rezolva bătrânica lui. Ce mai, se ajunsese: clientelă solidă şi permanentă – tot Institutul vine aici la masă, ba chiar şi ofiţerii superiori – separeuri intime, se găteşte gustos, nu e scump, berea e întotdeauna proaspătă. „Bunul şi vechiul nostru birt”.

Într-unul din separeuri, Nunan îl zări pe Valentin Pilmann. Laureatul stătea cu o ceşcuţă de cafea în faţă şi citea o revistă îndoită pe jumătate. Nunan se apropie.

— Îmi permiţi să-ţi fiu vecin? întrebă el.

Valentin ridică spre el lentilele fumurii.

— Hm? mormăi. Te rog!

— Imediat. Numai să mă spăl pe mâini, zise Nunan, aducându-şi aminte de bubă.

Aici era bine cunoscut. Când se întoarse şi se aşeză vizavi de Valentin, pe masă erau deja un mic „grătărel”, cu un „şirasco” aburind, precum şi o halbă cu bere, nici prea rece, nici prea caldă, aşa cum îi plăcea. Valentin puse revista deoparte şi gustă cafeaua.

— Ascultă, Valentin, zise Nunan, în timp ce tăia o bucăţică de carne. Ce părere ai? Cum se vor termina toate astea?

— Despre ce e vorba?

— Vizita, Zonele, stalkerii, complexele militaro-industriale. În general, toată grămada asta… Cum se poate termina?

Valentin se uită lung la el prin lentilele negre, oarbe. Pe

---

[8] **NITÁM-NISÁM** adv. (Pop. şi fam.) Pe neaşteptate, deodată (şi în mod nepotrivit); nici una, nici alta; pe nepusă masă; **tam-nisam**. [Var.: **netám-nesám,** (rar) **netám-nisám** adv.] – Din bg. **ni tam, ni sam** „nici aici, nici acolo“; „nicăieri“.

urmă îşi aprinse o ţigară şi zise:

— Pentru cine? Dacă se poate concret.

— Să zicem pentru omenire în general.

— Depinde, dacă o să avem sau nu noroc, zise Valentin. Până în prezent, ştim că pentru omenire Vizita n-a avut urmări prea deosebite. Pentru omenire totul va trece fără să lase urme. Bineînţeles că sunt şi excepţii, pentru că, scoţând castanele din acest foc cum se nimereşte, noi, în fond, putem scoate ceva de asemenea natură încât viaţa pe planetă să devină, pur şi simplu, imposibilă. Asta ne va fi ghinionul. Totuşi cred că eşti de acord că acest ghinion a ameninţat omenirea dintotdeauna. (Vântură cu palma fumul de ţigară şi surâse.) Cum să-ţi spun, m-am dezobişnuit de mult să mă gândesc la omenire în totalitate. Omenirea este un sistem prea staţionar, pe care nu-l clinteşti cu nimic.

— Aşa consideri? întrebă, decepţionat, Nunan. Poate. O fi şi-aşa.

— Spune-mi cinstit, Richard, zise Valentin, amuzându-se evident. Pentru dumneata, ca om de afaceri, ce s-a schimbat în urma Vizitei? Ai aflat că în Univers există cel puţin încă o raţiune pe lângă cea omenească? Şi ce-i cu asta?

— Ei, cum să-ţi spun? mormăi Nunan. Deja îi părea rău că pornise această conversaţie; aici n-avea ce să mai vorbească. Ce s-a schimbat pentru mine? Uite. De exemplu, de mai mulţi ani simt o oarecare lipsă de confort. E foarte bine că au venit şi că imediat au şi plecat. Dar dacă vin iar şi li se năzare să rămână? Pentru mine, omul de afaceri, asta nu mai e o întrebare în vânt. „Cine sunt ei? Cum trăiesc? Ce le trebuie?”. În funcţie de varianta iniţială, sunt nevoit să mă gândesc cum să schimb datele afacerii. Trebuie să fiu pregătit. Dacă rămân de prisos în sistemul lor? (Se înviorase.) Dar dacă toţi vom rămâne de prisos? Ascultă, Valentin, există măcar un răspuns la aceste întrebări: „Cine sunt ei?, „Ce le trebuie?”, „Se întorc sau nu?”.

— Răspunsuri există, zâmbi Valentin. Sunt chiar prea multe. Poţi să-l alegi pe care vrei.

— Dar care e părerea ta?

— Vorbind sincer, nu mi-am permis niciodată să mă gândesc serios la asta. Pentru mine, Vizita este în primul rând o întâmplare unică, care ne dă posibilitatea să sărim dintr-o dată

câteva trepte în procesul cunoaşterii. Ceva asemănător călătoriei în viitorul tehnologiei. Sau ca şi cum în laboratorul lui Isaac Newton ar fi apărut un generator cuantic contemporan…

— Newton n-ar fi înţeles nimic.

— Cred că greşeşti. Newton era un clarvăzător.

— Da? Ei bine, Dumnezeu să-l ierte! Dar cum interpretezi totuşi Vizita? Chiar dacă ţi se pare neserios…

— Bine. Am să-ţi spun. Numai că trebuie să te previn, Richard, că întrebarea ta este de competenţa pseudoştiinţei numită xenologie. Xenologia este o amestecătură artificială ştiinţifico-fantastică cu logică formală. Baza metodei ei este un procedeu defectuos: impunerea raţiunii extraterestre psihologiei omeneşti.

— De ce defectuos? întrebă Nunan.

— Pentru că şi biologii, la timpul lor, au păţit-o când au încercat să transpună psihologia omului la animale. Animale terestre, reţine asta.

— Dă-mi voie, interveni Nunan. Asta-i cu totul altceva. Doar vorbim despre psihologia fiinţelor raţionale…

— Da. Şi totul ar fi foarte bine, dacă am şti ce înseamnă raţiunea.

— Chiar nu ştim? se miră Nunan.

— Închipuieşte-ţi că nu. De obicei, totul porneşte de la o foarte plată definiţie: „Raţiunea este proprietatea omului care deosebeşte activitatea lui de activitatea animalelor”. Ştii, un fel de încercare de a detaşa stăpânul de câinele care înţelege totul, dar nu poate vorbi. De altfel, din această definiţie plată izvorăsc altele mai ingenioase. Ele se bazează pe observaţii amare despre susmenţionata activitate a omului. De exemplu: „Raţiunea este capacitatea fiinţei vii de a nu se comporta iraţional şi anormal”.

— Da. Asta-i despre noi, concluzionă Nunan.

— Din păcate. Sau să zicem definiţia-ipoteză. Raţiunea este un instinct complex care încă nu s-a format. Se are în vedere că activitatea instinctivă este întotdeauna raţională şi firească. Vor trece un milion de ani, instinctul se va forma treptat şi vom înceta să mai facem greşeli, care probabil sunt proprietatea inalienabilă a raţiunii. Şi atunci, dacă în Univers se va schimba ceva şi vom muri, o să dispărem fericiţi pentru că ne-am

dezvăţat să mai greşim, cu alte cuvinte, nu vom mai încerca diferite variante neprevăzute în programele rigide.

— Bine, dar din tot ce-ai spus rezultă ceva... înjositor.

— Mă rog. Atunci, încă o definiţie foarte înălţătoare şi distinsă: „Raţiunea este capacitatea de a folosi forţele lumii înconjurătoare fără distrugerea acestei lumi”.

Nunan se schimonosi şi clătină din cap dezaprobator.

— Nu. E prea de tot... Dar cum rămâne cu omul, care, spre deosebire de animale, este o fiinţă cu o necesitate nemărginită de a cunoaşte tot mai mult? Am citit undeva despre asta.

— Şi eu. Dar toată nenorocirea este că omul, în orice caz omul de rând, depăşeşte uşor această necesitate de a cunoaşte. După mine, asemenea necesităţi nici nu există. Poate doar necesitatea de a înţelege, iar pentru asta nici nu e nevoie de cunoştinţe. Ipoteza despre Dumnezeu, de exemplu, dă o posibilitate inegalabilă de a înţelege absolut totul, fără a cunoaşte nimic... Dă-i omului un sistem simplificat al lumii şi poţi să-i explici orice pe baza acestui model. O asemenea concepţie nu necesită nici un fel de cunoştinţe. Câteva formule învăţate, plus aşa-numita intuiţie, aşa-numita îndemânare practică, precum şi bunul-simţ.

— Stai un pic. (Nunan termină berea şi trânti halba pe masă.) Nu te abate. Hai s-o luăm aşa. Omul s-a întâlnit cu o fiinţă extraterestră. Cum o să afle ei, unul despre altul, că amândoi sunt fiinţe raţionale?

— Habar n-am, îi răspunse Valentin, vesel. Tot ce am citit în privinţa asta nimereşte într-un cerc vicios. Dacă sunt capabili de a stabili contactul, înseamnă că sunt raţionali. Şi invers. Dacă sunt raţionali, sunt capabili de a stabili contactul. Şi, în general, dacă o fiinţă extraterestră are onoarea de a fi înzestrată cu psihologie umană, înseamnă că este o fiinţă raţională. Uite-aşa.

— Hai, că-mi place! exclamă Nunan. Şi eu am crezut că la tine toate sunt puse pe rafturi, în ordine...

— Să pună pe rafturi poate şi maimuţa, remarcă Valentin.

— Nu, stai un pic, protestă Nunan. Nu ştia de ce, dar se simţea păcălit. Dar dacă nici tu nu cunoşti lucruri aşa de simple... în sfârşit, dă-o-ncolo de raţiune. Dar în privinţa Vizitei? Totuşi, ce părere ai de Vizită?

— Mă rog, zise Valentin. Imaginează-ţi un picnic...

Nunan tresări.

— Cum ai spus?

— Un picnic. Închipuieşte-ţi o pădure, un drum, o poieniţă. De pe drum vine o maşină şi se opreşte în poieniţă. Din maşină ies tineri; apar sticle, coşuri cu mâncare, fete, tranzistori, foto şi cineaparate. Se face un foc, se pun corturile, se dă drumul la muzică, iar dimineaţa o întind. Animalele, păsările, insectele, care toată noaptea au privit cu groază la tot ce s-a petrecut, ies din adăposturile lor. Şi ce văd? Pe iarbă s-a scurs ulei de motor, benzină vărsată, bujii şi filtre de ulei aruncate ici-colo. Peste tot zac cârpe, becuri arse, cineva a uitat o cheie. De pe apărătoarele de protecţie ale roţilor s-a scurs murdăria, care s-a lipit de prin cine ştie ce mlaştini… Şi, bineînţeles, urme de foc, cotoare de mere, hârtii de la bomboane, cutii de conserve, sticle goale, o batistă, poate vreun briceag, ziare vechi şi rupte, eventual şi nişte monezi, flori veştejite din alte poieniţe…

— Am înţeles, zise Nunan. Un picnic la marginea drumului.

— Exact. Un picnic la marginea unui oarecare drum cosmic. Şi mă mai întrebi dacă se vor întoarce sau nu?

— Dă-mi o ţigară. Nu ştiu cum, dar parcă îmi imaginam altfel.

— E dreptul tău.

— Deci nici măcar nu ne-au observat?

— De ce să nu ne observe?

— Adică, nu ne-au dat nici cea mai mică atenţie…

— Ştii, eu în locul tău nici nu m-aş supăra, îl sfătui Valentin.

Nunan trase din ţigară, începu să tuşească şi o aruncă.

— Tot un drac, se încăpăţână el. Nu se poate… Naiba să vă ia de savanţi! De unde aveţi atâta dispreţ faţă de om? De ce vreţi tot timpul să-i înjosiţi?…

— Stai un pic. Ascultă-mă. „O să mă întrebaţi de ce este măreţ omul? cită el. Pentru că a creat o a doua natură? Pentru că a descătuşat puteri aproape cosmice? Pentru că într-un timp extrem de scurt a stăpânit planeta şi şi-a făcut o fereastră spre Univers? Nu! Este măreţ pentru că a rezistat şi are intenţia să reziste şi mai departe”.

Se aşternu tăcerea. Nunan era îngândurat.

— Se prea poate… ezită el. Bineînţeles, că din punctul ăsta de vedere…

— Nu trebuie să te superi, zise Valentin binevoitor. Picnicul este doar ipoteza mea. Şi nu este practic o ipoteză, ci doar aşa, o imagine... Aşa-zişii xenologi serioşi încearcă să emită nişte versiuni mult mai solide şi mai plăcute pentru amorul propriu al omenirii. De exemplu, că nu a fost nici o Vizită, ea urmând să aibă loc mai târziu. O oarecare raţiune superioară ne-a aruncat pe Pământ nişte containere cu eşantioanele culturii sale materiale. Se aşteaptă ca noi să studiem aceste eşantioane pentru a face saltul tehnologic necesar trimiterii semnalului de răspuns. Iar asta va însemna că suntem pregătiţi pentru un contact real. Ei, ce zici?

— Ei, aşa-i mult mai bine, zise Nunan. Văd că printre savanţi mai sunt şi oameni cinstiţi.

— Dacă mai vrei încă una... Vizita a avut loc într-adevăr, dar ea nu s-a terminat. Practic ne aflăm încă în starea de contact, numai că nu bănuim asta. Extratereştrii s-au cuibărit în Zone şi ne studiază meticulos, în acelaşi timp pregătindu-ne pentru „minunile cumplite ale viitorului”.

— Aşa am zis şi eu, se bucură Nunan. Aşa cel puţin se explică zgomotele misterioase ce se produc în ruinele uzinei. Apropo, picnicul tău nu explică hărmălaia de-acolo.

— Păi, de ce nu-l explică? îl contrazise Valentin. Poate că una din fete a uitat în poieniţă vreun ursuleţ mecanic...

— Hai, lasă-te de-astea, protestă Nunan. N-am ce zice... ursuleţ. Se cutremură pământul, nu alta... Dar s-ar putea să fie şi-un ursuleţ... Bere vrei? Rozalia! Hei, bătrânico! Două beri la domnii xenologi... Şi totuşi e foarte plăcută discuţia noastră, îi zise lui Valentin. Ca un fel de spălare a creierelor. Parcă mi-aş fi pus sare amară sub ţeastă. Uite-aşa, munceşti şi iar munceşti, dar pentru ce, de ce, ce-o să se întâmple, ce va fi, cu ce se-mpacă inima...

Veni şi berea. Nunan sorbi, privind pe deasupra berii cum Valentin, cu o expresie de îndoială şi dezgust, îşi cercetează halba.

— Ce, nu-ţi place? întrebă, lingându-şi buzele.

— Păi, eu nu prea beau, zise Valentin.

— Chiar aşa? se miră Nunan.

— Şi ce-i cu asta? Trebuie să existe în lumea asta măcar un singur om care să nu bea. (Şi împinse halba hotărât). Dacă-i aşa,

mai bine comandă-mi un coniac.

— Rozalia! urlă imediat Nunan, complet înveselit.

Când veni şi coniacul, zise:

— Şi totuşi nu se poate aşa. Nu mă refer doar la picnicul tău. Chiar dacă acceptăm versiunea că Vizita este un preludiu la un contact, tot nu e bine. Am înţeles: „brăţări", „biberoane"... Dar „piftia vrăjitorului" pentru ce? Dar „chelia ţânţarului"? Sau „puful" ăla respingător...

— Scuză-mă, îl întrerupse Valentin, luând o felioară de lămâie. Nu prea înţeleg terminologia asta. Iartă-mă, ce „chelie"?

Nunan râse.

— Ăsta e folclorul, explică el. Jargonul de lucru al stalkerilor. „Chelia ţânţarului" este zona gravitaţiei uriaşe.

— A! Concentratorii gravitaţionali. Deci gravitaţia direcţionată. Aş fi discutat despre asta cu cea mai mare, plăcere, dar n-o să înţelegi nimic.

— De ce să nu înţeleg nimic? Sunt totuşi inginer.

— Pentru că nici eu nu înţeleg. Am un sistem de ecuaţii, dar habar n-am cum să-l explic. Iar „piftia vrăjitorului" este probabil gazul coloidal?

— El este. Ai auzit probabil de catastrofa din laboratoarele Kerrygan.

— Am auzit câte ceva, confirmă, fără chef, Valentin.

— Deştepţii ăia au pus containerul de porţelan ce conţinea „piftia" într-o cameră perfect izolată... adică aşa au crezut, că izolarea este totală... dar, când au deschis containerul cu un manipulator, „piftia" s-a revărsat, a trecut prin metal şi plastic ca apa prin sugativă, a ieşit afară şi tot ce-a atins s-a transformat de asemenea în „piftie". Au pierit treizeci şi cinci de oameni, au fost mai mult de o sută de mutilaţi, iar în laborator n-a mai rămas nimic întreg. Trebuie să fi fost pe-acolo măcar o singură dată. Era o construcţie minunată! Dar acum „piftia" s-a scurs la etajele inferioare şi în subsoluri... Iată preludiul contactului.

Valentin se strâmbă.

— Da. Ştiu toate astea. Totuşi eşti de acord, Richard, că extratereştrii n-au nici un amestec. De unde să ştie ei despre existenţa complexelor industrial-militare?

— Ar fi trebuit să ştie, zise Nunan sfătos.

— Şi ţi-ar fi răspuns: „Trebuia să distrugeţi de mult aceste complexe industrial-militare”.

— Adevărat, aprobă Nunan. Dar dacă sunt atât de puternici, n-ar fi fost mai bine să se ocupe ei de asta?

— Adică propui amestecul în treburile interne ale omenirii?

— Hm! Bineînţeles că aşa putem ajunge departe. Dar, hai mai bine să revenim de unde am plecat. Cum se vor termina toate astea? Uite, de pildă, voi savanţii. Nu speraţi să primiţi din Zonă ceva fundamental, care să fie într-adevăr capabil să răstoarne ştiinţa, tehnologia şi modul de viaţă?

Valentin goli paharul şi dădu din umeri.

— N-ai nimerit adresa, Richard. Mie nu-mi place să visez la cai verzi pe pereţi. Când e vorba despre lucruri atât de serioase, prefer scepticismul prudent. Dacă avem în vedere ceea ce am obţinut deja, înaintea noastră se desfăşoară un spectru întreg de posibilităţi, dar nu putem spune nimic sigur.

— Rozalia! Încă un rând de coniac, strigă Nunan. Bine. Atunci hai s-o luăm din alt punct de vedere. După părerea ta, ce aţi obţinut deja?

— Poate o să ţi se pară amuzant, dar cam puţin. Noi am descoperit destule minuni. Uneori am învăţat să le folosim pentru necesităţile noastre. Chiar ne-am obişnuit cu ele... Maimuţa apasă pe un buton roşu, primeşte o banană, apasă pe un buton alb, primeşte o portocală, dar cum să capete bananele şi portocalele fără butoane, nu ştie. Şi ce legătură au butoanele cu bananele şi portocalele, ea, de asemenea, nu înţelegea. Să luăm de exemplu „bateriile” AV. Am învăţat să le folosim. Am descoperit chiar condiţiile în care se înmulţesc prin divizare, dar nici până acum n-am reuşit să fabricăm măcar una. Nu le înţelegeam structura şi, judecând după toate, nici n-o s-o cunoaştem prea curând... Mai este un aspect. Obiectele cărora le-am găsit utilitatea. Le folosim, deşi e aproape sigur că nu procedăm la fel ca extratereştrii. Sunt absolut sigur că în majoritatea cazurilor batem cuie cu microscoape... Şi totuşi folosim AV-uri, „brăţări” care stimulează procesele vitale... deferite tipuri de mase cvasi-biologice care au revoluţionat medicina... Să numim această grupă de lucruri obiecte utile. Putem să spunem că, într-o oarecare măsură, omenirea a fost copleşită de ele, deşi niciodată nu trebuie să uităm că în lumea

noastră euclidiană orice băţ are două capete.

— Îngrăşămintele chimice! se băgă Nunan.

Valentin sorbi un pic din pahar şi aprobă, dând din cap.

— Chiar aşa. Ne-am făcut de râs cu îngrăşămintele astea chimice. Sau folosirea AV-urilor în industria militară... Dar nu mă refer numai la asta. Consecinţele folosirii fiecărui obiect util sunt mai mult sau mai puţin cercetate şi explicate. Acum e treaba tehnologiei. Poate peste vreo cincizeci de ani vom învăţa să ne fabricăm singuri sigiliile regale şi atunci vom putea să spargem nuci pe săturate. Mai complicat este cu o altă grupă de obiecte, tocmai pentru că nu le găsim nici o întrebuinţare. Calităţile lor sunt complet inexplicabile în cadrul imaginaţiei noastre actuale. De exemplu, capcanele magnetice de diferite tipuri. Ştim ce este o capcană magnetică. Kirill Panov ne-a lăsat o demonstraţie foarte elegantă. Dar nu înţelegem care este sursa acestui câmp magnetic puternic, cauza stabilităţii lui extreme... nu înţelegem nimic. Putem doar să lansăm ipoteze fantastice referitoare la asemenea proprietăţi spaţiale pe care înainte nici nu le-am bănuit. Sau K-23... Cum numiţi voi biluţele acelea negre, frumoase, care sunt folosite ca bijuterii?

— „Stropi negri”.

— Aşa, aşa. „Stropi negri”... Frumoasă denumire. Dar, ai auzit probabil de proprietăţile lor. Dacă trecem o rază de lumină printr-o asemenea biluţă, atunci lumina iese din ea cu întârziere şi această întârziere depinde de greutatea biluţei, de mărimea ei şi de încă nişte parametri. Frecvenţa luminii ieşite este întotdeauna mai mică decât cea a luminii intrate... Ce-nseamnă asta? De ce?... Există o idee nebunească, conform căreia aceşti „stropi negri” sunt regiuni gigantice spaţiale cu alte proprietăţi decât cele ale spaţiului nostru şi care au luat asemenea formă compactă sub influenţa spaţiului nostru... (Valentin scoase o ţigară şi o aprinse.) Pe scurt vorbind, obiectele acestei grupe sunt cu desăvârşire inutilizabile pentru practica omenească, deşi din punct de vedere pur ştiinţific au o importanţă fundamentală. Ele sunt răspunsuri căzute din cer la întrebări pe care nici măcar nu ştim să le punem. Susmenţionatul sir Isaac poate că n-ar fi înţeles laserul, dar, în orice caz, ar fi înţeles că aşa ceva este posibil şi asta poate că ar fi influenţat foarte puternic concepţia lui ştiinţifică. Nu mai intru în amănunte, dar

existenţa unor asemenea obiecte, ca „inelul alb”, „capcanele magnetice”, K-23, a eliminat dintr-o dată un câmp întreg de teorii înfloritoare şi a trezit la viaţă idei complet noi. Şi mai există şi o a treia grupă...

— Da, se grăbi Nunan. „Piftia vrăjitorului” şi altele…

— Nu, nu. Toate astea trebuie să le punem ori în prima, ori în a doua grupă. Am în vedere obiectele despre care ştim numai din auzite şi pe care niciodată nu le-am ţinut în mână. Dick-Vagabondu’, fantomele vesele, maşina dorinţelor…

— O clipă, o clipă, se precipită Nunan. Ce mai e şi asta?

Valentin râse.

— Vezi... Şi noi avem jargonul nostru de lucru. „Dick-Vagabondul” este acel ursuleţ mecanic ipotetic care-şi face de cap prin ruinele uzinei, iar „fantomele vesele” sunt nişte turbioane periculoase care se formează în câteva regiuni ale Zonei.

— E prima dată când aud de aşa ceva, zise Nunan, dar „maşina dorinţelor”, înţeleg că este acel faimos Glob de Aur… Dumneata crezi în Globul de Aur, domnule savant?

Valentin se îndreptă şi strânse din umeri.

— Eu admit că undeva în Zonă există ceva rotund şi auriu. Admit că acel ceva captează biocurenţii noştri şi poate să îndeplinească dorinţele simple, să potolească foamea, setea... Un biotronist contemporan nu se mai miră de asemenea chestii... dar nu-i vorba de asta... Înţelegi, Richard, că scormonim prin Zonă de două decenii, dar nu ştim nici a mia parte din tot ce conţine ea. Şi ce să mai vorbim de influenţa Zonei asupra omului... Apropo, va trebui să mai introducem în clasificarea noastră încă un grup: al patrulea. Dar nu de obiecte, ci de influenţe. Acest grup este cercetat revoltător de prost, deşi faptele s-au adunat, după părerea mea, mai mult decât suficient. Ştii, Richard, eu sunt fizician, şi deci sceptic. Dar şi pe mine mă trec fiorii câteodată când mă gândesc la toate astea.

— „Cadavrele vii”, murmură Nunan.

— Da’ de unde. „Cadavrele vii” sunt o enigmă, dar numai atât. Cum să-ţi spun... toate astea sunt imaginabile... Dar când în jurul omului se întâmplă, dintr-o dată, tam-nesam, fenomene extrafizice şi extrabiologice...

— Ah! Aveţi în vedere emigranţii...

— Exact. Statistica matematică, ştii foarte bine, este o ştiinţă foarte exactă, deşi utilizează probabilităţile. Şi-n afară de asta, este o ştiinţă elocventă, foarte concretă...

Valentin se ameţise puţin, începuse să vorbească mai tare, obrajii i se înroşiseră, iar sprâncenele i se ridicaseră pe deasupra lentilelor negre, încreţindu-i fruntea ca o armonică.

— Rozalia! urlă deodată. Încă un coniac! Dublu!

— Îmi plac cei care nu beau, zise cu respect Nunan.

— Nu te-abate, îl mustră Valentin sever. Ascultă ce-ţi povestesc. Este foarte straniu. Luă paharul şi, dintr-o sorbitura, îl goli pe jumătate, după care continuă. Nu ştim ce s-a întâmplat cu săracii marmontieni în momentul Vizitei. Dar unul dintre ei a vrut să se mute. Un oarecare, un locuitor obişnuit. Frizer. Fiul frizerului sau nepotul frizerului. Să zicem că se mută în Detroit. Deschide o frizerie şi începe un coşmar de neînchipuit. Mai mult de nouăzeci la sută dintre clienţii lui mor în cursul anului: în catastrofe rutiere, cad de la ferestre, sunt tăiaţi de gangsteri şi golani, se îneacă în locuri puţin adânci. Mai mult decât atât. Numărul catastrofelor naturale în Detroit şi în împrejurimile lui creşte. Izbucnesc incendii de două ori mai des, din cauza scurtcircuitelor electrice. Creşte de trei ori numărul accidentelor de maşină. Creşte de două ori mortalitatea în cazul epidemiilor de gripă. Mai mult decât atât. Creşte şi numărul catastrofelor naturale din Detroit şi din împrejurimile lui. Apar de undeva taifune, turbioane, care în locurile acestea n-au mai existat încă de prin 1700 şi nu se mai ştie cât. Se rup tăriile cerului şi lacul Michigan sau lacul Erie, mă rog, pe unde-o fi Detroit, iese din matcă... Şi numai de-astea... Şi asemenea cataclisme se produc în orice oraş şi-n orice loc în care se mută emigrantul din regiunea Vizitei, iar numărul acestor cataclisme este direct proporţional cu numărul emigranţilor care s-au mutat în acel loc. Dar asemenea influenţe apar numai la acei emigranţi care au suportat momentul Vizitei. Cei care s-au născut după Vizită nu au nici o influenţă asupra statisticii accidentelor. Trăieşti aici de zece ani, dar ai venit după Vizită şi poţi să te muţi fără nici un pericol, chiar şi-n Vatican. Cum se explică toate astea? Cine greşeşte aici? Statistica? Sau judecata sănătoasă? Valentin înşfăcă paharul şi îl goli dintr-o suflare.

Richard Nunan se scărpină după ureche.

— Mda, făcu el. În general, am auzit de chestiile astea, dar, vorbind cinstit, întotdeauna am crezut că totul este puţin cam exagerat. Într-adevăr, din punct de vedere al ştiinţei noastre pozitiviste şi puternice...

— Sau hai să amintim de influenţa Zonei prin apariţia mutaţiilor genetice, îl întrerupse Valentin. Îşi dădu jos ochelarii şi îl fixă pe Nunan cu ochii săi negri, miopi. Toţi oamenii care au un contact îndelungat cu Zona suportă transformări, atât fenotipice cât şi genotipice. Ştii ce fel de copii au stalkerii? Ştii ce se întâmplă chiar cu ei înşişi? De ce? Unde este factorul mutant? În Zonă nu există nici un fel de radiaţii. Structurile chimice, a aerului şi a solului, în Zonă, deşi au specificul lor, nu prezintă pericol de mutaţii genetice. Atunci ce să fac în aceste condiţii? Să încep să cred în vrăjitorii? În farmece?

— Eu, bineînţeles, te compătimesc, zise Nunan. Dar, sincer vorbind, aceste cadavre care au înviat mă zgârie pe creier mult mai tare decât toate datele statistice. Cu atât mai mult cu cât datele statistice nu le-am văzut niciodată, iar de cadavre m-am săturat până-n gât...

Valentin dădu din mână, zeflemist.

— Ah! Cadavrele voastre... Ştii ce, Richard? Nu ţi-e ruşine? În primul rând nu sunt cadavre, sunt nişte mulaje... Nişte momâi... Sau, dacă-ţi place, poţi să le numeşti bioroboţi... Ciborgi... înţelegi? Pentru a avea o informaţie completă despre pământeni, raţiunea extraterestră a creat roboţii-androizi executând construcţia lor după schelete. Îţi place explicaţia asta?... Te asigur că din punct de vedere al principiilor fundamentale, aceste „cadavre vii” sunt la fel de minunate ca şi acumulatorii veşnici. AV-urile vin, pur şi simplu, în contradicţie cu primul principiu al termodinamicii, iar cadavrele vii cu cel de-al doilea. Asta-i diferenţa. În fond, suntem cu toţii nişte oameni ai peşterii: nu ne putem imagina ceva mai înfiorător decât fantoma sau vârcolacul. Dar încălcarea principiului cauzalităţii este un lucru mult mai grav decât hoarde întregi de fantome... sau de monştri ca Rubenstein?... sau Wallenstein?...

— Frankenstein.

— Da, desigur, Frankenstein... Madame Shelley. Soţia poetului. Sau fata lui. Râse. Aceste cadavre au o proprietate curioasă: vitalitatea autonomă. De exemplu, poţi să-i tai un

picior şi piciorul o să meargă în continuare… adică n-o să meargă, bineînţeles… da’ în general o să trăiască separat.

— Piciorul mumiei, şopti Nunan, uitându-se la ceas. Ar cam fi timpul s-o ştergem acasă, Valentin. Nu? Iar eu oricum mai am încă o treabă importantă…

— Hai să mergem, zise Valentin, încercând în zadar să-şi nimerească faţa în ochelari. Pfuu, m-ai cam îmbătat, Richard… (Luă ochelarii cu amândouă mâinile şi, grijuliu, îi puse unde trebuia.) Ai maşină?

— Da. Vă conduc.

Au plătit şi s-au îndreptat spre ieşire. Valentin se ţinea mai drept decât de obicei şi tot timpul, luându-şi avânt, îşi ducea degetul spre tâmplă, salutând laboranţii cunoscuţi, care cu mirare şi curiozitate priveau „steaua” fizicii mondiale. Lângă ieşire, încercând să-l salute pe portarul care rânjea cu gura până la urechi, Valentin îşi lovi ochelarii şi toţi trei au sărit să-i prindă.

— Pfuu, Richard, mormăi Valentin, urcându-se în Peugeot. M-ai îmbătat… cu ne-ru-şi-na-re. La dracu’… Nu se poate aşa… Nu-i frumos. Mâine am o experienţă. Ştii, e un lucru curios…

Şi a început să povestească despre experimentul de mâine, dar întrerupându-se, tot timpul, alternând cu bancuri şi repetând: „M-ai îmbătat… Ce mama dracului… Nu… Aşa nu…”

Nunan îl conduse până în orăşelul cercetătorilor şi îl predă soţiei, care se înfurie amuzată. Valentin însă îşi văzu de-ale lui:

— Oo… Oooaspeţi?… Cine?… A, profesorul Boyd? Îmi pare bine! Acum noi cu el… Richard! Unde eşti, Richard?…

Toate astea, Nunan le auzi deja în timp ce fugea pe scări. „Şi lor le e frică, se gândea, urcându-se în Peugeot. Vă e frică? Şi vouă vă e frică, «frunţi-late»?… Lasă că aşa şi trebuie să fie. Trebuie să vă fie frică mai mult decât nouă tuturora luaţi la un loc. Dar noi, pur şi simplu, nu ştim nimic. Ei barem înţeleg că nu înţeleg nimic. Se uită în această prăpastie fără fund şi ştiu că trebuie neapărat să coboare acolo, inima li se zbate gata să sară din piept, dar trebuie să coboare. Iar principalul nu este cum s-o facă şi ce vor găsi acolo, jos. Totul este cum să iasă de-acolo… Iar noi păcătoşii, ne uităm, că să zic aşa, în altă parte… Dar, ia stai! Poate că aşa şi trebuie? Să lăsăm totul să meargă de la sine şi vom trăi oricum. Bine a mai zis cine-a zis: «Cea mai

eroică faptă a omenirii este că ea există şi are de gând să reziste şi mai departe...» Şi, totuşi, dracu să vă ia, se adresă el extratereştrilor. N-aţi putut să vă faceţi picnicul în altă parte? Pe Lună, de exemplu. Sau pe Marte... Şi voi sunteţi o gaşcă la fel de indiferentă ca toţi ceilalţi, chiar dacă aţi învăţat să coagulaţi spaţiul. Ce să spun, şi-au găsit să facă picnic. Picnic...”

„Mai bine m-aş gândi cum să-mi aranjez picnicurile mele, reflecta el, în timp ce conducea încet Peugeotul pe străzile ude, intens luminate. Cum să le învârtesc pe toate astea cât mai abil? Bineînţeles că pe principiul minimei acţiuni. Ca-n mecanică. La ce dracu’ mai am diploma de inginer, dacă nu sunt în stare să inventez ceva ca să pot strânge cu uşa hiena aia şontoroagă?”

Opri maşina în faţa clădirii unde locuia Redrick Schuhart şi zăbovi un pic la volan, făcându-şi un plan cum să înceapă discuţia. Pe urmă, scoase AV-ul, ieşi din maşină şi abia atunci observă că blocul pare pustiu. Aproape toate geamurile erau „oarbe”, în părculeţ nu era nimeni şi chiar becurile erau stinse. Asta îi aminti de ce va vedea acum şi simţi cum îi îngheaţă spinarea. Chiar îi trecu prin cap că poate ar fi o soluţie să-l cheme pe Redrick la telefon şi să discute cu el în maşină sau într-o berărie oarecare, liniştită. Dar alungă repede acest gând. Erau o mulţime de motive. „Şi-n afară de asta, îşi zise el, hai să nu ne comparăm cu aceste făpturi jalnice care au fugit precum gândacii opăriţi cu apă”.

Intră în bloc şi urcă încet scările nemăturate de mult. În jur se aşternuse o linişte mormântală, multe uşi ale apartamentelor erau întredeschise sau chiar date de perete, iar din holurile întunecoase te izbea mirosul stătut de praf şi mucegai. Se opri în faţa uşii apartamentului lui Redrick, îşi aranjă părul, respiră adânc şi apăsă butonul soneriei. După o vreme, scârţâi uşor parchetul, se auziră zgomote la yală şi uşa se deschise încet.

În prag stătea Maimuţica, fiica lui Redrick Schuhart. Afară, pe hol, întunericul se destrămă şi, în prima secundă, Richard Nunan zări, în lumina puternică, doar o siluetă întunecată şi imediat se gândi că-n ultimele luni fetiţa crescuse destul de mult. Dar pe urmă, când ea se retrase în interiorul holului şi îi văzu faţa, imediat i se puse un nod în gât.

— Bună ziua, Maria, îi zise, străduindu-se să vorbească cât mai duios. Ce mai faci, Maimuţico?

Nu-i răspunse. Tăcută, se retrase complet, fără zgomot, spre uşa de la sufragerie, uitându-se la el încruntată. Probabil că nu-l recunoscuse. La drept vorbind, nici el n-o mai recunoştea. „Zona, se gândi. Ce porcărie...”

— Cine-i acolo? întrebă Guta, scoţând capul din bucătărie. Dumnezeule, Dick! Pe unde te-ai ascuns până acum? Ştii, Redrick s-a întors.

Se grăbi spre el, ştergându-şi mâinile cu un prosop, care-i atârna pe umăr. Era tot atât de frumoasă, energică şi puternică, numai că ceva se schimbase: ori era trasă la faţă, ori ochii îi erau febrili.

O pupă pe obraz şi, dându-i impermeabilul şi pălăria, îi zise:

— Am auzit, am auzit... dar tot n-am avut timp să trec. E acasă?

— Acasă, răspunse Guta. E unul acolo cu el... În curând o să plece, pentru că stă de mult. Intră, Dick.

Făcu câţiva paşi străbătând holul şi se opri în uşa sufrageriei. Bătrânul stătea la masă singur, nemişcat şi puţin adus într-o parte. Lumina roză de la abajur cădea pe faţa lui lată, întunecată, parcă cioplită dintr-un lemn vechi, luminându-i gura căzută şi ochii nemişcaţi, lipsiţi de viaţă...

— Dacă vrei, trecem în bucătărie, zise repede Guta. Pregătesc cina şi-ntre timp o să vorbim.

— Sigur că da, se învioră Nunan. De când nu ne-am mai văzut...

Trecură în bucătărie, Guta deschise imediat frigiderul, iar Nunan se aşeză lângă masă şi privi în jur. Ca-n totdeauna, aici totul era curat, totul strălucea, iar deasupra cratiţelor se ridica aburul. Aragazul era nou, semiautomat, şi asta însemna că în casă erau bani.

— Şi el cum e? întrebă Nunan.

— Tot aşa. A slăbit în închisoare, dar acum şi-a mai revenit.

— Roşcovan?

— Şi încă cum!

— Rău?

— Şi încă cum! Răutatea asta o s-o ducă şi-n groapă.

Guta puse în faţa lui un pahar de „Bloody Mary”, un strat transparent de vodcă ce părea suspendat deasupra sucului de roşii.

— Nu-i prea mult? îl întrebă ea.

— Tocmai bine. Nunan trase aer în piept, închise ochii şi bău încet acest cocktail. Se simţea bine. Îşi aduse aminte că, pentru prima dată în această zi, băuse ceva mai substanţial.

— Asta-i altceva, zise. Acum se mai poate trăi.

— La tine totul e bine? întrebă Guta. De ce n-ai mai venit de atâta timp?

— Treburi blestemate, se plânse Nunan. În fiecare săptămână aveam de gând să vin sau măcar să vă dau un telefon, dar, mai întâi, a trebuit să dau o fugă până la Rocksopolis, pe urmă am avut un scandal, după aceea am auzit: „S-a întors Redrick”, dar m-am gândit că n-are rost să vă deranjez... În general, m-am cam încurcat cu treburi, Guta. Câteodată, mă întreb pentru ce ne zbatem atâta? Ca să câştigăm bani? Dar pentru ce dracu’ ne trebuie banii, dacă nu facem altceva decât să ne agităm?

Guta făcu zgomot ridicând capacele de la crătiţi, apoi luă de pe o policioară un pachet de ţigări şi se aşeză la masă alături de Nunan. Se uită în jos. Nunan scoase grăbit bricheta şi îi aprinse ţigara. Şi din nou, pentru a doua oară în viaţă, observă cum îi tremurau degetele la fel ca atunci, când Redrick fusese închis, iar Nunan venise la ea să-i dea bani. La început rămăsese fără nici un ban şi nici un ticălos din bloc nu o împrumutase. Pe urmă apăruseră şi banii, şi, judecând după toate, erau destui. Nunan îşi dăduse seama cam de unde provin, dar continuă să vină, aducându-i Maimuţichii dulciuri şi jucării şi stând seri întregi cu Guta la cafea, făcând împreună planuri pentru viitorul lui Redrick. După ce ascultă tot ce povestea ea, mai mergea şi pe la vecini, încercând să vorbească cu ei şi să le explice situaţia, după care, pierzându-şi răbdarea, ameninţa: „O să se întoarcă Roşcovanul şi o să vă rupă el oasele”. Însă nu rezolva nimic.

— Ce-ţi mai face prietena? întrebă Guta.

— Care?

— Cea cu care ai venit atunci. Blonda aia...

— Păi, ce era prietena mea? Era stenografa. S-a măritat şi şi-a dat demisia.

— Trebuie să te-nsori, Dick, îl sfătui Guta. Vrei să-ţi găsesc o fată?

Nunan vru să răspundă ca de obicei: „O să crească Maimuţica...” Dar se opri la timp. Acum asta suna cu totul altfel.

— Stenografă îmi trebuie, nu nevastă, mormăi el. Lasă-l pe diavolul tău roşcovan şi vino la mine ca stenografă. Doar ai fost o stenografă minunată. Bătrânul Harris chiar şi-acum îşi mai aduce aminte...

Pe neauzite, intră Maimuţica, privi cratiţele şi se uită la Richard, pe urmă se apropie de maică-sa şi se lipi de ea, întorcându-şi faţa.

— Hei, Maimuţico, zise Richard Nunan vesel, vrei o ciocolată?

Băgă mâna în buzunar, scoase un automobil de ciocolată, protejat de un înveliş transparent, şi îl întinse fetiţei. Ea nu se mişcă. Guta luă ciocolata şi-o puse pe masă. Dintr-o dată, i se albiră buzele...

— Da, Guta, zise la fel de vesel Nunan. Ştii, vreau să mă mut. M-am săturat să stau mereu la hotel. În primul rând e prea departe de Institut...

— Deja nu mai înţelege aproape nimic, şopti Guta, şi el amuţi brusc, luă paharul cu ambele mâini şi începu să-l învârtă între degete fără rost.

— Nu ne întrebi cum stăm, continuă ea, şi foarte bine faci. Doar eşti prietenul nostru vechi, Dick, şi n-avem ce să-ţi ascundem. De altfel, nici nu se poate.

— Aţi fost la doctor? întrebă Nunan, fără să ridice privirea.

— Da. Nici unul nu poate face nimic, iar unul dintre ei a spus...

Guta tăcu.

Tăcu şi el. Nu avea ce să mai spună şi nici n-ar fi vrut să se gândească la asta, dar îl înfioră un gând sinistru: „Este o invazie. Nu este un picnic la marginea drumului şi nici o chemare de contact. Este o invazie. Nu ne pot schimba, dar vor pătrunde în corpurile copiilor noştri, transformându-i după chipul şi asemănarea lor”. Brusc i se făcu frig, dar îşi aminti că citise ceva asemănător într-un pocket-book cu coperte stridente, lucioase, şi la gândul ăsta parcă se mai linişti. Poţi născoci tot ce-ţi trece prin cap, dar în realitate nu e niciodată aşa cum născoceşti.

— Iar unul dintre ei a spus că deja nu mai este om, continuă

Guta.

— Prostii, zise Nunan cu voce joasă. Mergeţi la un specialist adevărat. De exemplu, la James Cutterfield. Vreţi să vorbesc cu el? Vă aranjez eu intrarea...

— La Măcelar? râse ea nervos. Nu-i nevoie, Dick. Mulţumesc. Chiar el a zis asta. Probabil că asta ne e soarta.

Când Nunan îndrăzni să-şi ridice din nou privirea, Maimuţica deja plecase, iar Guta stătea nemişcată, cu gura întredeschisă şi privirile în gol; ţigara pe care o ţinea între degete se transformase într-un beţişor lung şi strâmb de scrum cenuşiu. Atunci împinse paharul spre ea şi zise:

— Mai fă-mi unul, baby... Şi pentru tine unul. Şi să bem.

Scrumul căzu, ea căută un loc unde să arunce mucul, apoi îl azvârli în chiuvetă.

— Pentru ce? întrebă ea. Nu înţeleg. Ce-am făcut noi? Totuşi nu suntem cei mai răi din oraşul ăsta.

Nunan se aşteptă ca ea să izbucnească în plâns, dar se înşelă. Guta deschise frigiderul, scoase vodca, sucul şi luă de pe poliţă al doilea pahar.

— Totuşi, nu te pierde cu firea, o încurajă Nunan. Nimic nu există pe lume care să nu se repare. Şi să mă crezi, Guta, am legături foarte mari... Şi am să fac tot ce-mi va sta în putinţă...

Acum chiar credea tot ce vorbea, începuseră deja să-i treacă prin minte nume de persoane, legături, oraşe şi i se părea că mai auzise undeva ceva asemănător acestor cazuri. Şi parcă acolo totul se terminase cu bine şi trebuia doar să-şi mai aducă aminte unde se întâmplase şi cine făcea tratamentul. Îşi aminti brusc pentru ce venise aici, îşi aminti de domnul Lemhen şi de ce se împrietenise cu Guta şi refuză să se mai gândească la ceva. Îşi alungă toate gândurile despre aranjamentele lui, se aşeză mai comod, se destinse şi începu să aştepte băutura.

În acest timp, din hol se auziră nişte paşi târşiţi, nişte bocănituri, precum şi vocea fonfăită, dezgustătoare, mai ales acum, a lui Sterviatnik Barbridge. „Hei, Roşcovanule! Pe la muierea ta se vede treaba că a trecut unul, măi papă-lapte. Să fi fost în locul tău n-aş fi lăsat aşa...”

Şi vocea lui Redrick: „Mai bine ai grijă de proteze, Sterviatnik. Muşcă-ţi limba. Uşa-i acolo şi ai grijă să nu uiţi să pleci, iar pentru mine a venit timpul să mai şi mănânc”.

Iar Barbridge: „Ptiu, drace! Nici să glumesc n-am voie!”

Şi Redrick: „Între noi nu mai e loc de glume. Şi cu asta, basta. Hai şterge-o. Şi fă-o mai repede!”.

Se auzi pocnetul yalei, vocile se estompară, probabil că amândoi ieşiseră pe scară. Barbridge şopti ceva şi Redrick răspunse: „Gata, gata. Doar ne-am înţeles!” Din nou bolboroseala lui Barbridge şi vocea tăioasă a lui Redrick: „Am zis gata!” Se trânti uşa, răsunară paşi repezi în hol şi-n pragul bucătăriei apăru Redrick Schuhart. Nunan se ridică în întâmpinare, şi atunci îşi strânseră mâinile tare, bărbăteşte.

— Am ştiut că tu eşti, zise Redrick, privindu-l cu ochii verzi, vioi, pe Nunan. Ohh! Da’ te-ai cam umflat, măi grăsanule! Îţi îngroşi ceafa prin baruri. Ehe! Da’ văd că petreceţi aici, nu glumă! Guta, bătrânico, fă-mi şi mie unul, că doar trebuie să vă ajung din urmă...

— Dar nici n-am început încă. Am vrut doar. Pot să scap eu de tine?

Redrick râse strident şi trânti un pumn în umărul lui Nunan.

— Vedem noi acum, cine pe cine ajunge şi care pe care întrece! Io, frate, doi ani am postit. Ca să te ajung din urmă, ar trebui să beau o cisternă... Hai să mergem, să mergem. Ce stăm aici în bucătărie? Hai, Guta, adu cina...

Se „cufundă” în frigider şi apăru din nou, ţinând în fiecare mână câte două sticle cu diferite etichete.

— O să chefuim, în cinstea celui mai bun prieten, Richard Nunan, care nu-şi lasă prietenii la necaz! Deşi nu are nici un câştig din asta. Ce păcat că nu-l avem şi pe Cremă-de-ghete ...

— Dă-i un telefon, propuse Nunan.

Redrick Roşcatu’ clătină din cap.

— Acolo unde este încă nu i-au pus telefon. Hai să mergem, să mergem.

Intră primul în sufragerie şi trânti sticlele pe masă.

— O să chefuim, tăticule! se adresă bătrânului nemişcat. Ăsta e Richard Nunan, prietenul nostru Dick, ăsta este tăticul meu, Schuhart senior...

Richard Nunan se încordă, se ghemui ca un arici, căscă gura până la urechi şi, fluturând cu palma prin aer, spuse:

— Încântat, domnule Schuhart. Ce mai faceţi?... Noi ne cunoaştem, Red, îl informă el pe Schuhart junior, care cotrobăia

prin bar. Ne-am văzut o dată, e-adevărat numai în treacăt…

— Stai jos, îi zise Redrick, arătându-i un scaun aflat lângă bătrân. Dacă vrei să-i vorbeşti, s-o faci mai tare: n-aude nici pe dracu'.

Puse paharele, deschise repede sticlele şi îl îndemnă pe Nunan:

— Toarnă. Nu prea mult, lu' tăticu numai un piculeţ acolo, pe fundul paharului…

Nunan începu să toarne fără grabă. Bătrânul, stând în aceeaşi poziţie, privea peretele. Nu reacţionă deloc când Nunan îi întinse paharul. Iar Nunan se obişnuise deja cu noua situaţie. Era un joc sinistru şi jalnic, dirijat de Redrick, şi intrase în acest joc aşa cum toată viaţa intrase în jocurile altora… şi sinistre, şi jalnice, şi ruşinoase, şi sălbatice, şi chiar mai periculoase decât acestea. Redrick, ridicându-şi paharul, rosti: „Ce ziceţi, îi dăm drumu'?", iar Nunan, complet natural, se uită întrebător la bătrân. Red ciocni însă nerăbdător paharul lui Nunan: „Hai mai repede. Hai să-i dăm drumul odată. Nu-i purta de grijă, că nu scapă ocazia…" Atunci Nunan, tot atât de natural, dădu din cap şi băură.

Redrick gemu şi, în timp ce ochii îi luceau, începu să vorbească pe un ton puţin nenatural şi febril:

— Gata, prietene! Nu mă mai vede închisoarea. Dacă ai şti, dragul meu, cât de bine e acasă… Bani am şi mi-am pus în plan o vilişoară frumuşică, cu grădină. N-o să fie mai rău decât la Sterviatnik… Tu nu ştii, dar am vrut să plec, şi încă din închisoare mă hotărâsem: „Pentru ce, mă gândeam să mai stau în orăşelul ăsta? Să se aleagă praful, mă gândeam, de toate astea!" Şi când mă-ntorc de-acolo, poftim! Nu mai avem voie să plecăm! Păi, ce, am devenit ciumaţi în ăştia doi ani?

Vorbea şi vorbea, iar Nunan aproba dând din cap, sorbea din whisky, strecura înjurături de compasiune şi întrebări retorice, iar pe urmă începu să-l întrebe despre vilă: ce fel de vilă, unde, ce preţ? Şi de aici au început să se certe. Nunan demonstra că vila este scumpă şi că se află într-un loc nepotrivit, îşi scoase carneţelul, începu să-l răsfoiască şi să citească adresele vilelor părăsite care puteau fi vândute pe un preţ de nimic; reparaţia o să coste o nimica toată dacă mai depui şi o cerere pentru plecarea din oraş, iar dacă autorităţile refuză, poţi să mai ceri şi

despăgubiri.

— Văd că te ocupi deja şi de bunuri imobiliare, zise Redrick.

— Păi, mă cam ocup de toate câte un pic, răspunse Nunan, şi îi făcu cu ochiul.

— Ştiu, ştiu. Am auzit de business-urile tale.

Nunan holbă ochii, duse degetul la buze şi făcu din cap spre bucătărie.

— Hai, lasă că ştie toată lumea, zise Redrick. Banii n-au miros. Acum am înţeles asta perfect... Dar că ţi l-ai luat ca administrator pe Ciolanu'... m-a durut burta de atâta râs! Înţelegi? Ai dat drumul la ţap în grădina cu varză... Păi ăla-i psihopat, îl cunosc încă din copilărie!

În acest moment, bătrânul, cu o mişcare rigidă ca a unei păpuşi imense, îşi ridică încet mâna de pe genunchi şi o izbi de masă, cu un sunet sec, alături de paharul lui. Mâna era întunecată, cu reflexele albăstrui, cu degetele încovoiate, asemănătoare ghearelor de găină. Redrick tăcu şi se uită la el. Nunan observă cu uimire cum pe faţa lui Redrick tresări ceva şi fizionomia pistruiată şi prădalnică luă expresia unei dragoste adevărate şi a unei tandreţi sincere.

— Bea tăticule, bea, zise duios Redrick. Ai voie un pic. Să fii sănătos... Nu-i nimic, îi spuse lui Nunan cu jumătate de glas şi îi făcu cu ochiul conspirativ. Nu scapă el păhărelul ăsta, fii liniştit...

Privindu-l, Nunan îşi aduse aminte cum a fost cu laboranţii de la Boyd atunci când au venit aici după acest cadavru. Erau doi, amândoi băieţi puternici, sportivi, plus un doctor de la spitalul orăşenesc cu doi sanitari: oameni, zdraveni şi brutali, obişnuiţi să care targa şi să liniştească nebunii violenţi. Mai târziu, unul din laboranţi a povestit cum acest „Roşcovan" mai întâi parcă n-a înţeles despre ce este vorba, le-a dat drumul în apartament, i-a lăsat să-l examineze pe taică-su şi probabil că, până la urmă, l-ar fi luat pe bătrân, Redrick închipuindu-şi că o să-l ducă la spital pentru un tratament profilactic. Dar aceşti sanitari tâmpiţi, care în cursul discuţiilor au stat în hol şi s-au uitat după Guta cum spală în bucătărie, când au fost chemaţi, l-au înşfăcat pe bătrân ca pe-un butuc, l-au smucit şi l-au scăpat pe jos. Redrick turbase de mânie şi, colac peste pupăză, boul de doctor începuse să-i explice amănunţit ce, unde şi pentru ce.

Redrick îl ascultase un minut sau două, iar pe urmă, fără să-l prevină, explodase ca o bombă cu hidrogen. Laborantul care povestise toate astea nici nu-şi mai aducea aminte cum ieşise din apartament. Diavolul roşcovan îi aruncase pe scări pe toţi şi nici unuia nu-i dăduse voie să plece pe propriile picioare. Toţi, după cum spunea laborantul, au zburat din uşa blocului, precum ghiulelele din tun. Doi au rămas în stradă leşinaţi, iar pe restul îi fugărise Redrick pe străzi, prin vreo patru cartiere, apoi se întorsese la maşina lor şi le spărsese toate geamurile. Şoferul nici nu mai era acolo, dispăruse în direcţia opusă...

— Aici, într-un bar, mi-au preparat un cocktail nou, spuse Redrick, turnându-şi whisky. Se numeşte „piftia vrăjitorului”. Am să ţi-l fac pe urmă, după ce vom mânca. Frăţioare, asta-i o băutură mortală pe stomacul gol. Numai de la o doză îţi amorţesc şi picioarele, şi mâinile. Vrei, nu vrei, dar astăzi tembăt. Şi pe tine, şi pe mine. O să ne-aducem aminte de vremurile de altădată. De cele vechi şi bune, de „Borj”. Săracu’ Ernie, şi-acum mai e acolo, ştii? Băut, îşi şterse buzele cu dosul palmei şi întrebă nepăsător:

— Şi ce mai e pe-acolo, prin Institut? N-au apucat încă să studieze «piftia vrăjitorului»? Ştii, am cam rămas puţin în urmă cu ştiinţa...

Nunan înţelese imediat de ce Redrick începuse discuţia pe tema asta. Gesticulă şi zise:

— Vai de mine, prietene! Ştii ce s-a-ntâmplat cu această „piftie”? Ai auzit cumva de laboratoarele Kerrygan?... Ei, un fel de prăvălioară particulară... deci aşa... Şi-au făcut rost de o porţie din „piftie” şi...

A povestit despre catastrofă, despre scandal, că nici până acum nu i-au găsit pe cei care au adus „piftia” şi că nu s-au găsit explicaţii. Redrick asculta parcă neatent: dădea din cap, ţâţâia aprobator sau dezaprobator, iar pe urmă turnă cu hotărâre whisky în pahare.

— Aşa le trebuie. Paraziţii! Să crape...

Băură. Redrick se uită la „tăticu” şi din nou tresări ceva pe faţa lui, întinse mâna şi mută paharul mai aproape de degetele încovoiate şi, dintr-o dată, degetele se desfăcură şi iar se încleştară prinzând paharul.

— Uite-aşa treaba o să meargă mai repede, explică Redrick.

Guta! ţipă el. Mult ne mai ţii înfometaţi?... Pentru tine se străduieşte, îi explică lui Nunan. Pregăteşte salata ta preferată de moluşte. A făcut rost de ele mai demult, am văzut eu... Dar, în general, cum mai merg treburile la voi în Institut? Aţi găsit ceva nou? Se zice că la voi lucrează acum întruna automatele, dar obţin cam puţin.

Nunan începu să povestească de treburile din Institut, şi, în timp ce vorbea, lângă masă, alături de bătrân, apăru pe neauzite Maimuţica, stătu puţin, punându-şi pe masă lăbuţele păroase, şi dintr-o dată, printr-o mişcare complet copilărească, se lipi de cadavru şi îşi puse capul pe umărul lui. Nunan, continuând să pălăvrăgească, se gândea, uitându-se la aceste două plăsmuiri groaznice ale Zonei: „Dumnezeule, ce mai poate fi? Ce trebuie să mai facem ca omenirea să înţeleagă în sfârşit? Oare numai astea două nu sunt de-ajuns?” Ştia că este puţin. Ştia că miliarde şi miliarde nu ştiu nimic şi nici nu vor să ştie, iar dacă vor afla se vor văita vreo zece minute şi iar se vor întoarce la ale lor. „Mă îmbăt, se înfurie. La dracu’ şi cu Barbridge, dă-l dracului şi pe Lemhen... familia asta blestemată de Dumnezeu, la dracu’ şi cu ea. Mă îmbăt”.

— Ce te holbezi aşa la ei? întrebă Redrick încet. Nu-i purta de grijă, asta nu-i dăunează. Ba chiar invers. Se zice că din el izvorăşte sănătatea.

— Da, ştiu asta, zise Nunan şi goli paharul.

Intră Guta, îi ordonă lui Redrick să aşeze farfuriile şi puse pe masă un platou mare de argint cu salata preferată a lui Nunan. Şi aici, bătrânul, de parcă cineva l-ar fi trezit şi l-ar fi tras de nişte sforicele, ridică paharul dintr-o mişcare spre gura care se deschise.

— Măi băieţi, se bucură Redrick, acum o să tragem un chef pe cinste.

CAPITOLUL IV

REDRICK SCHUHART, 31 DE ANI

PESTE NOAPTE, valea se răcise, iar în zori se făcuse frig de-a binelea. Mergeau pe terasament păşind pe traversele putrezite, între şinele ruginite, şi Redrick se uita cum lucesc picăturile de ceaţă condensată pe scurta de piele a lui Arthur Barbridge. Băiatul păşea uşor, vesel, de parcă nu ar fi avut în spate o noapte chinuitoare, derulată într-o tensiune stânjenitoare. Şi acum îi mai tremura fiecare fibră a corpului, după două ore sinistre de aţipeală extenuantă petrecute pe creasta umedă a dealului pleşuv, lipiţi unul de altul, spate în spate, pentru a-şi păstra căldura şi aşteptând „şuvoiul verzişoarei” să ocolească dealul şi să dispară în râpă.

De fiecare parte a terasamentului se aşternea o ceaţă deasă. Din când în când se revărsa peste şine în şuvoaie grele, cenuşii, obligându-i, în aceste locuri, să umble scufundaţi până la genunchi în drojdia şerpuitoare. Mirosea a rugină umedă, iar dintr-o mlaştină, aflată în dreapta terasamentului, te trăsnea duhoarea de mortăciune. În jur nu se vedea absolut nimic decât ceaţa, dar Redrick ştia că, în împrejurimi, se întinde o zonă aluvionară cu mult pietriş şi că după această câmpie se află munţii ascunşi în pâclă. Mai ştia că atunci când va apărea soarele şi ceaţa se va înrouri, va trebui să vadă undeva, la stânga, rămăşiţele unui elicopter distrus, iar în faţă un şir de vagonete. Şi abia atunci se putea spune că treaba începea cu adevărat.

Redrick strecură palma între spate şi rucsac şi, fără să se oprească, îl ridică astfel încât marginea balonului cu heliu să nu-i taie spatele. „E greu afurisitul, cum o să mă târăsc cu el? Un kilometru şi jumătate, pe puţin... Lasă stalker, nu te mai văicări. Ştiai pentru ce mergi. La sfârşitul drumului, or să te aştepte oricum cinci sute de mii de monezi, aşa că poţi să mai şi transpiri. Cinci sute de mii... O bucăţică grasă, ce zici? Să fiu al naibii dacă îi las mai ieftin de cinci sute de mii. Şi dracu’ să mă ia dacă o să-i dau lui Sterviatnik mai mult de treizeci, iar mucosului ăstuia... Mucosului nimic... Dacă măcar jumătate din ce-a zis tartorul ăla bătrân este adevărat, atunci mucosului...

nimic”.

Privi din nou spatele lui Arthur şi, un timp, se uită cu ochii mijiţi cum mergea uşor, păşind peste două traverse deodată. Arthur avea umerii laţi, şoldurile înguste, iar părul lung şi negru ca pana-corbului, la fel ca al soră-si, se clătina în ritmul paşilor. „Singur m-a rugat, se gândea Red morocănos. Singur. Şi de ce m-o fi rugat cu disperare? Tremura tot, cu lacrimi în ochi: «Luaţi-mă, mister Schuhart! Mi-au propus-o diferiţi oameni, dar aş fi vrut numai cu dumneavoastră. Nici unul nu-i bun de nimic! Tata, eh... Dar acum el nu mai poate». Redrick întrerupse cu un efort de voinţă această amintire. Îi era scârbă să se mai gândească la sora lui Arthur. „Pur şi simplu e de neconceput: aşa o femeie superbă ai iubi-o o viaţă-ntreagă, dar în realitate nu poţi iubi o asemenea nulitate, o păpuşă moartă. E toată doar o minciună, nu şi femeie”. Parcă şi-acum îşi amintea de nasturii de la bluza mamei, aurii; semitransparenţi, de chihlimbar, care parcă te îmbiau să-i bagi în gură şi să-i sugi, aşteptând să simţi o dulceaţă neobişnuită. Şi îi lua în gură, îi sugea şi, de fiecare dată, era profund dezamăgit însă mereu uita această deziluzie, adică nu o uita, dar, pur şi simplu, refuza s-o creadă.

„Dar poate că mi l-a trimis papahen, se gândi el la Arthur. Ia uite ce armă are în buzunarul de la spate... Nu, nu cred. Sterviatnik doar mă ştie. Sterviatnik ştie că nu e de glumit cu mine. Şi ştie cum sunt în Zonă. Nu, toate astea-s fleacuri. Nu este nici primul care m-a rugat, nici primul care a vărsat lacrimi. Alţii se târau şi-n genunchi... Iar armele... Toţi le poartă când merg pentru prima dată. Prima şi ultima... oare ultima?... Ehe, e ultima dată, măi băieţel! Ai văzut ce-a ieşit din Sterviatnik? Ultima dată. Da, papahen. Să fi ştiut ce trăsnaie i-a trecut prin cap băiatului tău, l-ai fi trosnit cu cârjele până rămânea lat. Băiatul tău, rodul Zonei...” Şi, dintr-o dată, simţi că în faţă este ceva, nu prea departe, la vreo treizeci-patruzeci de metri.

— Stai, îi zise lui Arthur.

Băiatul împietri. Avea reflexe bune: rămăsese ca o statuie, cu piciorul ridicat, iar apoi, încet şi cu precauţie, şi-l puse pe pământ. Redrick se opri alături de el. Linia de cale ferată cobora aici şi se pierdea complet în ceaţă, iar acolo, în pâclă, era ceva. Ceva mare şi nemişcat. Nu era periculos. Redrick

trase precaut aerul prin nări. Da, nu era periculos.

— Dă-i drumul înainte, zise, şi aşteptă ca Arthur să facă un pas, apoi îl urmă. Cu coada ochiului, vedea faţa lui Arthur, profilul lui perfect, pielea curată a obrazului şi buzele strânse cu înverşunare sub mustăcioara subţire.

Se scufundară în ceaţă, întâi până la brâu, apoi până la gât, iar după câteva secunde se zări în faţă silueta deformată a vagonetului.

— Gata, hotărî Redrick, şi începu să-şi dea jos rucsacul. Stai jos, unde eşti acum. Odihnă şi fumat.

Arthur îl ajută să-şi scoată rucsacul, apoi se aşeză alături, pe şina ruginită. Redrick desfăcu unul din buzunarele rucsacului, scoase un pachet cu mâncare şi termosul cu cafea; în timp ce Arthur desfăcea pacheţelul şi punea sandviciurile pe rucsac, scoase de la piept bidonaşul, deşurubă căpăcelul şi, închizând ochii, trase câteva înghiţituri, savurându-le.

— Vrei şi tu? îi oferi, ştergând cu palma gâtul bidonaşului. Pentru curaj...

Arthur refuză, îmbufnat.

— Pentru curaj n-am nevoie, mister Schuhart. Mai bine o cafea, dacă-mi daţi voie. Aici e foarte umed, nu-i aşa?

— Umed, acceptă Redrick. (Strecură bidonaşul la loc, alese un sandvici şi începu să mestece.) Când ceaţa se va destrăma, o să vezi că pe aici, primprejur, sunt doar mlaştini. Cândva, prin locurile astea au fost ţânţari, ceva de groază.

Tăcu brusc şi turnă cafea. Era fierbinte, vâscoasă, dulce şi era mai plăcut s-o bei acum în loc de alcool. Aroma ei îl purta cu gândul acasă. La Guta. Şi nu pur şi simplu la Guta, ci la Guta în capoţel, somnoroasă, păstrând încă o cută de la pernă pe obraz.

„M-am băgat ca musca-n lapte. Cinci sute de mii... Ce naiba mi-or fi trebuind banii ăştia? Ce, vreau să-mi cumpăr un bar? Banii sunt necesari ca să nu te gândeşti la ei. Asta, cam aşa e. Aici a zis bine Dick, dar, în ultimul timp, nu prea m-am gândit la ei. La ce naiba mi-or fi trebuind banii ăştia? Casă am, grădină am, şomer nu ajung în Marmont... Totuşi, m-a urnit Sterviatnik. M-a învârtit ca pe un tinerel...”

— Mister Schuhart, zise pe neaşteptate, Arthur, uitându-se într-o parte. Dumneavoastră credeţi cu adevărat că această chestie îndeplineşte dorinţele?

— Prostii, zise Redrick neatent şi se opri imediat, ţinând în mână păhărelul care-l ducea la gură. Da' de unde ştii tu pentru care chestie mergem?

Arthur râse jenat, îşi trecu mâna prin părul negru ca pana-corbului, se scărpină şi zise.

— Uite aşa... Mi-am dat seama... Nici nu mai ştiu ce anume m-a determinat să ajung la ideea asta... În primul rând, tata. Înainte, bombănea tot timpul despre acest Glob de Aur, dar în ultima vreme încetase s-o mai facă, şi-n plus de asta venea mereu pe la dumneavoastră. Dar ştiu că nu sunteţi prieten cu el, chiar dacă îndruga vrute şi nevrute... În al doilea rând, în ultimul timp, era aşa... cam ciudat. (Arthur râse din nou şi îşi scutură capul amintindu-şi ceva.) Dar am înţeles totul, în sfârşit, când aţi încercat împreună acest dirijabil mic pe maidan... (Dădu cu palma în rucsac, unde era rulat strâns învelişul balonului.) La drept-vorbind, v-am urmărit atunci, şi când am văzut că ridicaţi sacul cu pietre şi-l purtaţi deasupra pământului, totul mi s-a limpezit. După părerea mea, în Zonă, în afară de Globul de Aur, nu a mai rămas nimic greu. Muşcă din sandvici şi zise îngândurat, cu gura plină: Numai că nu înţeleg cum o să-l agăţaţi, pentru că, probabil, este neted...

Redrick îl privi în tot acest timp pe deasupra păhărelului, gândind cât de diferiţi sunt ei. Tatăl şi fiul. N-au nimic comun. Nici faţa, nici vocea, nici sufletul. Sterviatnik are vocea libidinoasă, răguşită, ticăloasă. Doar atunci când povestea despre asta vorbea frumos şi nu se putea să nu-l asculţi. „Roşcovanule, zicea atunci, aplecându-se deasupra mesei. Numai noi doi am mai rămas, iar pentru amândoi avem doar două picioare. Şi ambele ale tale... Asta este poate cel mai valoros lucru existent în Zonă! Cui îi rămâne, dacă nu ţie, hmm? Acestor simandicoşi cu maşinile lor la scară? Doar eu l-am găsit. Eu! Câţi de-ai noştri n-au pierit pe drum? Dar eu l-am găsit! Şi l-am păstrat pentru mine! Şi poate că nici acum nu l-aş fi dat nimănui, dar, vezi bine, nu mai am mâinile aşa de lungi. Şi-n afară de tine, n-a mai rămas nimeni. Pe câţi ţângăi nu i-am învăţat? O şcoală întreagă am deschis pentru ei. Dar ei nu pot. Au alt sânge... Ei bine, nu mă crezi. Nu mă crezi, şi nici nu trebuie. Pentru tine, banii. Mie-mi dai cât vrei şi sunt sigur că n-o să rămân nemulţumit... Iar eu voi avea din nou picioare.

Picioarele să mi le iau înapoi, mă-nţelegi? Doar Zona mi le-a luat şi poate că tot Zona o să mi le dea înapoi...

— Ce? se dezmetici Redrick.

— Am întrebat dacă pot să fumez, mister Schuhart.

— Da... fumează, fumează... Şi eu am să fumez...

Bău restul de cafea, scoase o ţigară şi, răsucind-o, privi ceaţa care se rărea. „Psihopat, se gândi. Dement. Vrea picioare... lindina!”.

Din discuţiile acelea îi rămăsese în suflet o senzaţie neplăcută care nu se dizolvase în timp, se tot strângea şi iar se strângea. Nu pricepea ce-ar fi putut să fie asta, dar îl deranja, de parcă s-ar fi molipsit cu ceva de la Sterviatnik, dar nu cu o porcărie, ci, invers, cu o forţă. Oare cu o putere?... Nu, nu cu putere. Da’ atunci cu ce? „În sfârşit, dă-le dracu’! Dar hai să zicem şi-aşa. Să presupunem că n-aş fi intrat încă în Zonă. Că eram gata să plec, că mi-am făcut chiar şi rucsacul, dar s-a întâmplat ceva... De exemplu, că m-au înhăţat. Ar fi fost rău?... Bineînţeles că da. Păi de ce? Aş fi pierdut cumva banii?... Da de unde. Nu-i vorba de bani... Pentru că acest obiect va cădea în mâna «broaştelor râioase» sau a lui Răguşitu’ şi Ciolănosu’?... Ei, asta da. E ceva. Mi-ar fi fost şi mie necaz ... Dar ce-am cu toate astea? În fond tot lor le pică”.

— Brrr!... (Arthur se scutură.) Te pătrunde până la oase. Mister Schuhart, poate îmi daţi acum şi mie o gură.

Redrick scoase bidonaşul în tăcere şi i-l întinse. „Dar n-am fost de acord chiar de la început. De douăzeci de ori l-am trimis pe Sterviatnik undeva, iar a douăzeci şi una oară am acceptat. Mă cuprinsese parcă o moleşeală, iar ultima discuţie a fost scurtă şi concisă: «Hai noroc, Roşcovane. Ţi-am promis o hartă. Poate te uiţi totuşi pe ea!» Şi m-am uitat în ochii lui, erau ca doi furunculi, galbeni, cu punctişorul negru la mijloc, şi i-am zis: «Dă-mi-o». Şi gata. Mi-aduc aminte că eram beat atunci, o săptămână întreagă băusem, şi-n suflet nu mai era nimic... Ei, drace, tot una e! Am mers şi am tot mers. De ce tărăgănez lucrurile? Ce, mi-o fi frică?...”

Tresări. Un geamăt prelung şi jalnic se porni brusc din ceaţă. Redrick sări în sus ca ars şi tot aşa făcu şi Arthur. Dar se aşternuse deja liniştea; se auzea numai foşnetul pietrişului mărunt care curgea de pe terasament, de sub picioarele lor.

— Probabil că s-au aşezat rocile, şopti cu greutate Arthur. Vagonetele cu rocă... stau de mult...

Redrick privea drept în faţă şi nu vedea nimic. Îşi aduse aminte. Asta fusese într-o noapte. Se trezise ca dintr-un coşmar din cauza aceluiaşi sunet lung şi trist. Numai că ăsta nu mai era un coşmar. Maimuţica ţipa stând în patul ei de lângă geam, iar din celălalt capăt al casei îi răspundea tăticu cam la fel, tot aşa de lung şi scârţâitor, numai că un pic mai gâlgâitor. Şi aşa, s-au tot chemat reciproc în întuneric, o sută de ani şi încă o sută de ani. Guta se trezise şi ea şi-l apucase pe Redrick de mână. Simţea umărul ei acoperit brusc de o sudoare rece şi aşa au stat toţi aceşti o sută de ani şi încă o sută de ani ascultând, iar când Maimuţica tăcu şi se culcă, el mai aşteptă un pic, pe urmă se sculă, coborî la bucătărie şi bău cu sete o jumătate de sticlă de coniac. Şi din noaptea aceea începu să bea...

— Roca, zise Arthur. Ştiţi... ea cu timpul se lasă... De la umezeală şi din alte motive...

Redrick se uită la faţa lui palidă şi din nou se aşeză. Ţigara dintre degetele lui căzuse pe undeva şi atunci îşi aprinse alta nouă. Arthur mai zăbovi în picioare, uitându-se în toate părţile cu teamă, pe urmă se aşeză şi el şi râse încet:

— Eu ştiu, mi-a povestit cineva, că în Zonă s-ar putea să mai locuiască cineva. Nişte oameni, acolo... Nu, nu extratereştri. Chiar oameni. De parcă Vizita i-ar fi prins aici şi i-ar fi transformat în mutanţi... S-au adaptat la noile condiţii. Aţi auzit ceva despre asta, mister Schuhart?

— Da, zise Redrick. Numai că nu aici. Undeva în munţi, la nord-vest. Nişte ciobani.

„Cu ce m-oi fi molipsit de la el? Cu nebunia lui, desigur. Deci, iată de ce sunt aici. Iată ce caut pe-aici...”

O senzaţie stranie şi foarte nouă îl umplea încet. Îşi dădea seama că de fapt nu este deloc nouă, că îi rodea ficaţii mai de mult, dar că numai acum începuse să înţeleagă şi să-i fie clar totul. Şi ceea ce părea înainte o prostie, o halucinaţie nebunească a boşorogului ieşit din minţi, se transformase într-o unică speranţă, într-un singur sens al vieţii, pentru că numai acum îi era clar: singurul lucru care-i rămăsese pe lumea asta, singurul pentru care trăise în ultimele luni era speranţa într-o minune. Iar el, prostul şi tâmpitul, respingea această speranţă,

o călca în picioare, îşi bătea joc de ea şi o îneca în băutură, pentru că aşa fusese obişnuit. Pentru că niciodată în viaţă, chiar şi-n copilărie, nu contase pe nimeni în afară de el însuşi şi pentru că încă de-atunci această încredere în el însuşi nu se exprimase decât în cantitatea de „verzişori” pe care avea norocul s-o smulgă, s-o tragă cu dinţii din haosul indiferenţei care-l înconjura. Aşa a fost dintotdeauna şi aşa ar fi rămas şi mai departe, dacă n-ar fi nimerit într-un asemenea impas din care nu-l mai puteau scoate nici „verzişorii”. Un impas în care încrederea în tine însuţi era o absurditate... Şi acum această speranţă, care deja nu mai era o speranţă, ci o credinţă în minune îl umplea până-n creştetul capului şi se mira cum putuse trăi până acum într-o asemenea beznă nemărginită, fără o rază de lumină...

Râse şi-l lovi pe Arthur în umăr...

— Ei! Cum e, stalker? Te sfâşie? Ţi-e frică?... Odihneşte-te, frăţioare. Nu te ruşina. Zona!

Arthur se uită la el mirat, zâmbind şovăielnic, iar Redrick făcu între timp un cocoloş din hârtia unsuroasă de la sandviciuri, îl aruncă sub vagonet şi se culcă pe-un cot, sprijinindu-se de rucsac.

— Bine, zise el. Presupunem că acest Glob de Aur, într-adevăr... Ce ţi-ai fi dorit?

— Deci totuşi credeţi?

— N-are importanţă... cred sau nu cred. Tu răspunde-mi la întrebare.

Şi, brusc, deveni curios ce poate cere Globului de Aur un astfel de băiat, încă un papă-lapte, „liceanul” de ieri. Se uita cu o curiozitate amuzată cum Arthur se încruntă, mustăceşte, ridică ochii şi apoi îşi lăsă privirea în jos.

— Bineînţeles, picioarele lui tata... rosti, în sfârşit, Arthur. Ca să fie bine totul acasă.

— Minţi, minţi, îl întrerupse cu blândeţe. Bagă de seamă, frăţioare. Globul de Aur îndeplineşte numai dorinţele ascunse. Numai acelea pentru care ai fi în stare să-ţi bagi gâtu-n ştreang dacă nu s-ar îndeplini.

Arthur Barbridge roşi, ridică din nou privirea spre Redrick şi iar şi-o lăsă în jos, înroşindu-se ca para focului, aproape să-i dea lacrimile.

Redrick zâmbi şi spuse duios:

— Totul e clar, dar asta nu e treaba mea. Păstrează-ţi secretul... Şi, dintr-o dată, îşi aminti de pistol şi se gândi că, până mai are timp, trebuie să ţină seamă de toate, pe cât posibil. Ce ai în buzunarul de la spate? întrebă nepăsător.

— Un pistol, mormăi Arthur, şi se muşcă de buză.

— Pentru ce?

— Ca să trag! răspunse Arthur provocator.

— Hai, termină! se răsti Redrick şi se apropie. Dă-mi-l! În Zonă n-ai în cine să tragi! Haide!

Arthur încercă să zică ceva, dar tăcu, duse mâna la spate, scoase Coltul militar şi, ţinându-l de ţeavă, i-l întinse. Redrick înşfăcă pistolul de mânerul cu striaţii, îl aruncă în sus, îl prinse şi întrebă:

— Ai o batistă? Dă-mi-o ca să-l înfăşor...

Luă de la Arthur batista, curată şi mirosind a apă de colonie, înfăşură pistolul şi puse pachetul pe o bârnă.

— Deocamdată, lasă-l să stea aici, explică el. Dacă vrea Cel de Sus, ne întoarcem tot pe aici şi îl luăm. Poate că într-adevăr o să trebuiască să ne apărăm de patrulă... Deşi, frăţioare, ca să tragi în patrulă...

Arthur clătină din cap.

— Nu de asta l-am luat, spuse înciudat. Acolo e numai un singur cartuş. Dacă se va întâmpla ceva, ca atunci, cu tata...

— Ia uită-te la el, se miră Redrick, privindu-l fix. Să n-ai grijă de asta. Dacă se întâmplă ceva, cum a fost cu taică-tu, am să pot să te mai car... Uite că s-a crăpat de ziuă!

Ceaţa se topea văzând cu ochii. Pe terasament dispăruse, iar jos şi în depărtare negura lăptoasă se aşternea şi se dizolva, prin ea întrezărindu-se crestele ovale şi păroase ale dealurilor. Între dealuri, pe ici, pe colo, apărea suprafaţa încreţită a mlaştinii oţetite, acoperită de răchitiş rar şi prăpădit, la orizont, după dealuri, piscurile munţilor se încălziseră, cu o lumină galben-deschisă, iar cerul de deasupra lor era senin şi albastru. Arthur privi înapoi peste umăr şi scoase un ţipăt de exaltare. Redrick se uită şi el înapoi. La răsărit, munţii păreau negri, iar deasupra lor pâlpâia şi sclipea binecunoscuta lumină de smarald. Zorii verzi ai Zonei... Redrick, desfăcându-şi cureaua, spuse:

— Nu vrei să te uşurezi? Vezi că p-ormă n-o să ai nici unde şi nici timp...

Se duse după vagonet, se aşeză pe vine, pe terasament, şi, gemând, privea cât de repede se topeşte lumina verde inundată de o boare roz, în timp ce, după un vârf, o feliuţă de soare se chinuia să strălucească. Şi dintr-o dată dealurile aşternură umbre liliachii, totul deveni contrastant, reliefat, se vedea ca-n palmă, şi chiar în faţa lui, la vreo două sute de metri, Redrick zări elicopterul. Pesemne că nimerise în plin centrul unei „chelii a ţânţarului" şi tot fuzelajul lui era turtit, semănând cu o clătită uriaşă de fier. Numai coada rămăsese intactă: era numai un pic îndoită şi atârna deasupra luminişului dintre dealuri ca un cârlig enorm şi negru. Elicea de echilibrare rămăsese şi ea intactă, iar când adia vântul se învârtea cu un scârţâit sinistru. „Chelia" probabil fusese extrem de puternică, din moment ce elicopterul nu apucase nici măcar să ardă. Pe fierul turtit se vedea clar emblema roşie-albastră a forţelor aeriene militare regale, semn pe care Redrick nici nu mai ţinea minte de câţi ani nu-l mai văzuse. De fapt, uitase chiar cum mai arăta.

Terminându-şi treaba, Redrick se întoarse la rucsac, scoase harta şi o întinse pe roca topită din vagonet. Cariera nu se vedea de aici, era mascată de un deal, pe creasta căruia se afla un pom ars, înnegrit. Dealul trebuia ocolit prin dreapta, printr-o vâlcea aflată între acest deal şi un altul, care şi el era vizibil, complet pleşuv, ros de surpături, din care se scurseseră pietre brune pe tot povârnişul.

Toate reperele corespundeau, dar Redrick nu se simţea satisfăcut. Instinctul lui de stalker încercat refuza categoric ideea absurdă şi nenaturală de a duce o potecă printre două dealuri apropiate. „În sfârşit. Las' că mai vedem noi. O să ne lămurim mai bine la faţa locului". Până la vâlcea, poteca trecea prin mlaştină, pe un loc deschis şi neted, ce părea nepericulos de aici. Privindu-l însă mai atent, Redrick distinse, printre muşuroaiele uscate, o pată de culoare gri-închis. Se uită pe hartă. Acolo era desenată o cruciuliţă şi, cu litere strâmbe, era scris „Fantele". Linia roşie punctată a potecii era puţin mai la dreapta cruciuliţei. Porecla parcă îi era cunoscută, dar cine fu-sese „Fantele" ăsta, cum arăta şi când trecuse pe-aici, Redrick nu-şi mai putea aminti. În schimb, îşi aminti de sala plină de fum

a „Borjului”, de mutrele feroce ale beţivilor, de labele lor imense şi roşii care strângeau paharele, de hohotele ca de tunet izbucnite din boturile căscate, cu dinţii gălbejiţi. O turmă formidabilă de titani şi giganţi adunaţi la adăpat – una din cele mai clare amintiri ale copilăriei: prima vizită la „Borj”. „Ce-am adus atunci? Mi se pare că un »biberon«. Sosit direct din Zonă, ud leoarcă, înfometat şi complet buimăcit, am năvălit în «bombă» cu sacul pe umăr, am trântit marfa pe tejghea în faţa lui Ernest şi m-am uitat de jur-împrejur rânjind ameninţător. Am suportat bombardamentul glumelor batjocoritoare, am aşteptat până când Ernest, pe atunci tânăr şi întotdeauna cu papion, mi-a numărat nişte verzişori... adică nu, pe atunci încă nu erau verzişori, erau pătrăţele regale, cu o gagică severă într-un balon şi cu o coroniţă pe cap... am aşteptat, am ascuns banii în buzunar şi, pe neaşteptate, chiar pentru mine, am înşfăcat de pe tejghea o halbă grea de bere, şi luându-mi avânt, am proiectat-o într-un rât din apropiere, care tot mai rânjea”... Redrick zâmbi şi se gândi: „Poate ăla era «Fantele»?”

— Se poate printre coline, domnule Schuhart? îl întrebă Arthur încet, la ureche. Stătea alături şi se uita şi el pe hartă.

— Vedem noi acolo, zise Redrick.

Pe hartă mai erau încă două cruciuliţe. Una pe coasta dealului cu pomul ars, iar cealaltă pe o suprafaţă a dealului vecin. Canişu’ şi Ochelaristu’. Poteca trecea pe undeva mai jos printre cruciuliţe.

— Vedem noi acolo, repetă, împăturind harta şi băgând-o în buzunar.

Îl privi pe Arthur şi îi ordonă:

— Ajută-mă să-mi pun rucsacul pe spate... Procedăm ca mai înainte, zise scuturând rucsacul şi aranjându-şi curelele mai comod. Ai să mergi înainte, ca să te văd în fiecare clipă. Nu priveşti înapoi şi-ţi destupi urechile. Ordinul meu e lege. Bagă de seamă că o să ne târâm mult timp, aşa că să nu-ţi fie frică de noroi, iar dacă-ţi ordon: mutra-n noroi... fără discuţii... Încheie-ţi scurta. Eşti gata?

— Sunt gata, şopti Arthur. Era foarte nervos, iar roşeaţa din obraji îi dispăruse ca şi cum nu fusese niciodată.

— Uite şi prima direcţie. (Redrick indică cu mâna colina apropiată, la o sută de paşi de terasament.) E clar? Dă-i drumu’!

Arthur înghiţi în sec şi, păşind peste şină, începu să coboare terasamentul. Pietrişul se rostogolea cu zgomot sub paşii lui.

— Mai uşor, mai uşor, îl temperă Redrick.

Începu să coboare după el cu precauţii, menţinând echilibrul rucsacului, extrem de greu, numai din muşchii picioarelor. Cu coada ochiului, îl urmărea tot timpul pe Arthur. „Îi e cam frică. Foarte bine că îi e frică. Probabil că simte. Dacă are instinctul lui taică-su, atunci ar trebui să simtă... Dacă ai şti Sterviatnik că de data asta am să te ascult: «Şi uite aici, Roşcatule, singur n-ai să poţi trece. Vrei nu vrei, dar o să trebuiască să iei pe cineva cu tine. Pot să-ţi dau pe unul dintre elevii mei, de care să nu-mi pară rău». M-ai convins. Prima dată în viaţă am fost de acord să fac o treabă ca asta. Dar poate că o să iasă bine. Totuşi, pe mine nu mă cheamă Sterviatnik, poate născocim ceva...”

— Stop, îi ordonă lui Arthur.

Băiatul se opri, stând în apa ruginită până la glezne, şi până coborî Redrick, mlaştina îl trăsese deja până la genunchi.

— Vezi piatra? întrebă Redrick. Uite-acolo, sub colină. Hai spre ea!

Arthur porni înainte. Redrick îl lăsă vreo zece paşi şi porni pe urmele lui. Mlaştina împuţită clefăia sub picioare. Era o mlaştină moartă: nu erau nici musculiţe, nici broaşte şi chiar răchitişul se ofilise şi putrezise. Redrick, ca de obicei, privea în jur, dar deocamdată totul părea liniştit. Colina se apropia încet, ascunzând soarele care era încă la orizont, şi care, pe urmă, acoperi toată zarea. Lângă piatră, Redrick privi înapoi spre terasament. Terasamentul era scăldat în soare, acolo zăcea şi trenul cu zece vagonete. O parte dintre ele căzuseră de pe şine şi stăteau răsturnate. Terasamentul de dedesubt era îngropat sub roca roşcată ce căzuse din vagonete, iar mai departe, spre carieră, la nord de tren, cerul de deasupra şinelor tremura şi se revărsa, iar din când în când izbucneau acolo curcubee mici. Redrick se uită la această vibrare, scuipă şi întoarse capul.

— Mai departe, zise, şi Arthur îşi întoarse spre el faţa încordată. Vezi cârpele alea? Nu, nu acolo... Uită-te mai la dreapta...

— Da, şopti Arthur.

— Deci aşa. Astea le-a purtat cândva un oarecare „Fante”. Demult. Nu a ascultat de oamenii mai mari şi acum stă acolo,

special ca să arate oamenilor deştepţi drumul. Ocoleşte-l cu două degete spre dreapta. Le-ai luat? Ţi-ai fixat punctul? Aproximativ pe-acolo pe unde răchitişul este mai des... Hai, mişcă-te!

Acum, mergeau paralel cu terasamentul. Cu fiecare pas, apa de sub picioare se micşora, şi-n curând striveau muşuroaiele uscate şi elastice. „Pe hartă, peste tot în această porţiune, sunt numai mlaştini, se gândi Redrick. S-a învechit harta. Barbridge n-a mai trecut de mult pe aici, tocmai d'aia s-a învechit. Şi asta-i prost. Bineînţeles că e mai uşor să mergi pe uscat, dar era mai bine dacă aici ar fi fost mlaştină... Ia uită-te la el cum merge. Parcă-i pe Bulevardul Central".

Arthur se înviorase probabil şi mergea acum cu paşi întregi. O mână şi-o strecurase în buzunar, iar cealaltă o legăna vesel, de parcă era la plimbare. Atunci Redrick se scormoni prin buzunar, alese o piuliţă de vreo douăzeci de grame şi, ochindu-l, îl lovi în cap. Piuliţa îl nimeri pe Arthur direct în ceafă. Băiatul scheună, îşi prinse capul în mâini şi, încovoindu-se, se prăbuşi pe iarba uscată. Redrick se opri deasupra lui.

— Aici aşa se întâmplă, dragă Archie, îi zise povăţuitor. Aici nu e bulevard. Şi nici n-ai ieşit cu mine la plimbare.

Arthur înghiţi cu noduri şi dădu din cap.

— E clar? întrebă Redrick.

Arthur înghiţi cu noduri şi dădu din cap.

— Foarte bine. Iar altă dată îţi mai trântesc şi una în dinţi. Dacă o să mai rămâi viu. Hai, mişcă!

„Cred că din băiat putea să iasă un stalker... Şi, probabil, l-ar fi chemat «Chipeşul». «Chipeşul Archie». Am mai avut noi un Chipeş pe care-l chema Dickson, iar acum toţi îl strigă «Hârciogul». Singurul stalker care a căzut în «maşina de tocat» şi care a scăpat. A avut noroc. Caraghiosul de el şi acum mai crede că Barbridge l-a scos din «maşina» aia. Pe dracu'! L-a scos din Zonă, asta e adevărat... Şi uite-aşa a făcut Barbridge o faptă eroică... Numai să fi încercat să nu-l scoată! Încă de pe atunci, se cam plictisiseră toţi de găinăriile lui şi băieţii i-o spuseseră în faţă: «Mai bine să nu te întorci singur». Şi chiar atunci Barbridge a primit şi porecla de Sterviatnik. Până atunci purtase porecla «Gloaba»".

Redrick simţi dintr-o dată pe obrazul stâng o deplasare

aproape imperceptibilă de aer şi, imediat, fără să se mai gândească, strigă:

— Opreşte-te!

Întinse apoi mâna în partea stângă. Curentul de aer era mai puternic acolo. Undeva, între ei şi terasament, se instalase „chelia ţânţarului”, poate chiar se deplasa pe terasament, că doar nu degeaba se răsturnau vagoneţii.

Arthur stătea nemişcat. Nici măcar nu întoarse capul.

— Fă-o mai la dreapta. Aşa.

„Mda. Ar fi ieşit un stalker bun... Măi, Schuhart. Ţi-o fi milă de el? Asta-ţi mai lipsea. Da’ de tine a avut cineva milă?... De altfel, da. A fost cineva. Lui Kirill i-a fost milă de mine. Şi lui Dick Nunan îi e milă de mine. Poate nu atât milă de mine cât poate se lipeşte de Guta, da’ poate că îi e şi milă. La oamenii cinstiţi, una n-o împiedică pe cealaltă... Numai eu nu am pe nimeni de care să pot avea milă. Şi va trebui să aleg sau... sau...” Şi pentru prima dată îşi imagină cu clarviziune aceasta alegere: sau Archie, sau Maimuţica. Dar aici n-ai ce să alegi. Totul e foarte clar... „Numai dacă minunea este posibilă”, zise o voce înlăuntrul lui şi el înăbuși această voce interioară cu groază şi răutate.

Au trecut pe lângă grămada de cârpe cenuşii. Din „Fante” nu mai rămăsese nimic şi doar puţin mai departe, în iarba ofilită, zăcea un băţ lung, complet ruginit: căutătorul de mine. Pe atunci, mulţi foloseau „căutătoarele de mine”, trăgeau speranţă în ajutorul lor ca în Dumnezeu, iar pe urmă, după ce au pierit doi stalkeri la rând, la interval de câteva zile, omorâţi de descărcările subterane, s-a terminat şi cu ele... „Da’ cine naiba era Fantele ăsta? L-o fi adus Sterviatnik sau a venit singur pe-aici? Şi ce-i atrage pe toţi cariera asta? De ce n-am auzit nimic despre asta?... Drace, ce mai arde! Şi asta-i încă de dimineaţă. Ce-o să fie mai pe urmă!...”

Arthur, care mergea în faţa lui la vreo cinci paşi depărtare, îşi ridică mâna şi îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Redrick se uită la soare. Era încă jos. Şi, dintr-o dată, realiză că iarba uscată de sub picioare nu mai foşneşte ca mai-nainte, parcă scârţâie precum amidonul, şi nu mai este ţepoasă şi aspră ca-nainte, ci moale şi tremurătoare, mărunţindu-se sub cizme ca zdrenţele de cenuşă. Văzu clar urmele lui Arthur şi se aruncă la

pământ urlând: „Culcat!”

Căzu cu faţa în iarbă, care-i sări în obraz ca un praf, şi scrâşni din dinţi cu răutate, că nu avusese noroc. Stătea culcat, nemişcat, sperând că poate totuşi trece, deşi înţelegea că nimeriseră în capcană. Căldura se înteţise, îi învăluia tot corpul ca un cearceaf opărit, iar ochii îi erau plini de sudoare. Într-un târziu, ţipă la Arthur: „Nu te mişca. Rabdă!” Şi începu să rabde şi el. Ar fi răbdat şi totul ar fi fost în regulă, doar ar fi transpirat, dar Arthur nu mai rezistă. Ori nu auzise strigătul lui, ori se speriase prea tare, ori îl dogorise mai tare decât pe el, în orice caz nu mai reuşi să se controleze şi, cu un muget, fugi încovoiat, ca un apucat, acolo unde îl gonea instinctul lui absurd, înapoi, exact într-acolo unde nu trebuia în nici un caz să fugă. Redrick abia avu timp să se ridice puţin şi să-l prindă de picior cu amândouă mâinile. Arthur se prăbuşi la pământ ca un butuc, ridicând un nor de cenuşă, ţipă isteric cu o voce neobişnuit de ascuţită, şi, lovindu-l pe Redrick cu celălalt picior direct în faţă, începu să se zbată şi să se zvârcolească ca un apucat. Dar stalkerul, pierzându-şi raţiunea din cauza durerii, se târî peste el, lipindu-şi faţa arsă de scurta lui de piele, vrând să-l strivească, să-l bage în pământ cu amândouă mâinile. Îl ţinea de părul lung, ţintuindu-i capul care se zbătea, îl lovea nebuneşte cu şpiţul şi cu genunchii peste picioare, peste spate, peste fund. Auzea ca prin ceaţă geamătul şi mugetul de sub el, precum şi propriul său urlet răguşit: „Culcat, culcat, te omor...”, iar de sus cădea ceva peste ei de parcă s-ar fi revărsat nişte munţi de cărbuni înroşiţi, îmbrăcămintea îi ardea, deja, şi îi trosnea pielea de pe picioare şi din părţi, băşicându-se şi crăpându-se. Strivindu-şi fruntea de cenuşa fumurie, strivea convulsiv sub piept capul acestui mucos blestemat, până când nu mai rezistă şi urlă din toate puterile...

Nu-şi mai amintea când s-a terminat totul. A înţeles că putea să respire din nou, că aerul devenise din nou aer şi nu aburul încins care îi ardea gâtlejul, a priceput că trebuie s-o şteargă cât mai repede din acest cuptor diavolesc, până când acesta nu se lasă din nou peste ei. Se ridică de pe Arthur, care zăcea complet nemişcat, îi prinse ambele picioare sub braţ şi, ajutându-se de mâna liberă, se târî înainte, nedezlipindu-şi privirea de margine, dincolo de care iarba era din nou moartă,

uscată, ţepoasă, totuşi adevărată, şi ea i se părea acum un lăcaş al vieţii.

Cenuşa îi scârţâia printre dinţi, peste faţa arsă treceau resturi de arşiţă, iar sudoarea îi curgea direct în ochi, pentru că, probabil, nu mai avea nici gene, nici sprâncene. Îl trăgea pe Arthur după el şi acesta, parcă dinadins, se agăţa de toate cu scurta lui blestemată. Spatele opărit îl ardea, iar rucsacul îi lovea la fiecare mişcare ceafa arsă. Redrick se gândi cu groază că poate a pierdut direcţia din cauza durerii şi zăpuşelii şi că acum n-o să mai răzbească. De frică, începu sa se târască mai repede, ajutându-se de cotul liber şi de genunchi, scoţând prin gâtlejul uscat cele mai scârboase înjurături care îi treceau prin cap, iar pe urmă, cu o bucurie nebună, îşi aminti că la piept are un bidonaş aproape plin, prietenul lui drag. Numai de-ar putea să răzbată. „Încă puţin, hai Red, hai mă Roşcatule, uite aşa, încă puţin”.

Pe urmă, zăcu mult timp, cu faţa şi mâinile în apa rece şi ruginită, inspirând din când în când, cu desfătare, răcoarea aerului putred. Ar fi stat aşa un secol, dar îşi impuse să se ridice şi, stând în genunchi, aruncă rucsacul. Se apropie în patru labe de Arthur, care tot mai zăcea nemişcat la vreo treizeci de paşi de mlaştină, şi îl răsturnă pe spate. Mda, fusese frumos băiatul. Acum mutrişoara lui drăguţă părea o mască neagră-cenuşie de sânge coagulat amestecat cu cenuşă şi câteva secunde Redrick privi cu o curiozitate stupidă dârele lungi de pe această mască: urmele de la pietre şi muşuroaie. Apoi se ridică în picioare, îl luă pe Arthur de subţiori şi îl târî spre apă. Arthur respira greu, hârâia, şi, din când în când, gemea. Redrick îl azvârli cu faţa în balta cea mai mare şi plonjă şi el alături, retrăind cu plăcere mângâierile ude şi reci ca gheaţa. Arthur începu să gâlgâie, să se mişte, îşi trase mâinile de sub el şi ridică capul. Ochii îi erau holbaţi, înghiţea aerul cu sete, tuşea şi scuipa. Apoi privirea îi reveni la normal şi-atunci se uită la Redrick.

— Pfffuu... îşi scutură el capul, stropind în jur cu apă murdară. Ce-a fost asta, domnule Schuhart?

— Moartea, rosti cam nedesluşit Redrick şi începu să tuşească. Îşi pipăi faţa. Îl durea cumplit. Nasul i se umflase, dar sprâncenele şi genele, curios, erau la locurile lor. Şi pielea de pe mâini era intactă, numai că se înroşise: probabil că nici

bucile nu-i arseseră până la os... Se pipăi. Nu, e clar că nu e până la os, chiar şi pantalonii rămăseseră întregi. Doar că arătau de parcă ar fi fost opăriţi...

Arthur îşi atingea şi el faţa, pipăind-o încet, cu degetele. Acum, când această mască terifiantă dispăruse, spălată de apă, fizionomia lui era, contrar aşteptărilor, aproape normală. Câteva zgârieturi, o leziune pe frunte, buza de jos tăiată, iar restul... restul era în regulă.

— Niciodată n-am auzit de aşa ceva, spuse Arthur şi privi înapoi.

Redrick se uită şi el. Pe o iarbă cenuşie ca scrumul rămăseseră multe urme şi se miră cât de scurt fusese acel drum cumplit şi nesfârşit pe care se târâseră pentru a-şi salva viaţa. Nu erau mai mult de douăzeci, treizeci de metri în total, de la un cap la altul. Pe „chelia” asta arsă se târâse într-un zig-zag sălbatic, orbit de frică, ca un gândac pe o tigaie fierbinte. Dar asta nu era nimic; bine că se târâse, în general, pe-acolo pe unde trebuia. Putea foarte bine să nimerească în „chelia ţânţarului”, puţin mai la stânga, sau putea chiar să se întoarcă... „Nu, nu puteam, se îndârji. Un mucos oarecare putea, dar eu nu sunt mucos. Şi dacă n-ar fi fost tâmpitul ăsta, nu s-ar fi întâmplat nimic, mi-aş fi opărit un pic bucile... Şi ăsta ar fi fost tot necazul...”

Se uită la Arthur cum se spăla, pufnind şi gemând când îşi atingea locurile dureroase. Redrick se ridică, schimonosindu-se când îmbrăcămintea devenită scorţoasă, din cauza arşiţei, îi atingea pielea. Ieşi la loc uscat şi se aplecă deasupra rucsacului. Şi el o păţise cu vârf şi îndesat. Clapele de la buzunarele de sus arseseră, sticluţele cu medicamente plesniseră de căldură, iar de la pata rămasă mirosea insuportabil a medicină. Redrick ridică rămăşiţele care ţineau loc de clape şi începu să scoată cioburile de sticlă şi bucăţile de plastic. Şi-n acel moment, Arthur îi spuse:

— Vă mulţumesc, domnule Schuhart, că m-aţi scos.

Redrick tăcu. „La dracu mulţumesc! Am şi nevoie să te salvez”.

— Eu sunt vinovat, continuă Arthur. Că doar auzisem când mi-aţi ordonat să stau culcat. M-am speriat însă foarte tare, iar când a început să dogorească, mi-am pierdut complet capul.

Ştiţi, mi-e tare frică de durere, domnule Schuhart...

— Hai, ridică-te, spuse Redrick fără să se întoarcă. Asta e încă floare la ureche... Hai odată, ce mai stai?

Sâsâind de durere, îşi puse rucsacul în spate, aranjându-şi curelele. Avea senzaţia că pielea se scorojise în locurile arse şi se încreţise în riduri dureroase. „Îi e frică de durere... Mânca-te-ar ciuma cu durerea ta cu tot...” Se uită în jur. „Nu-i nimic. N-am pierdut poteca. Şi-acum deluşoarele astea. Mârşave deluşoare. Stau ca nişte coarne de drac... Şi mai e şi vâlceaua asta dintre ele...” Adulmecă aerul. „Of, vâlceluţă mârşăvioară! Tocmai tu eşti cea mai mare mârşăvie”...

— Vezi vâlceaua dintre dealuri? îl întrebă pe Arthur.

— O văd.

— Direct spre ea. Marş!

Arthur se şterse cu dosul palmei la nas şi porni înainte, pleoscăind prin bălţi. Şchiopăta şi nu mai era tot atât de drept şi chipeş ca mai înainte. Zona îl încovoiase şi pe el, obligându-l să meargă mai încet şi cu mai multă prudenţă. „Şi iată cum am mai scos pe încă unul, se gândi Redrick. Oare al câtelea este? Al cincilea? Al şaselea? Şi-acum mă întreb: De ce? Ce, mi-e rudă? Ce, răspund de el? Ia ascultă, bă, Roşcatule, de ce totuşi l-ai târât? Puteai s-o mierleşti din cauza lui... Şi cred că acum, cu capul limpede, ştiu. E foarte bine că l-am scos, pentru că fără el n-am să mă descurc. Este un ostatic pentru Maimuţica. N-am scos un om, ci dragorul[9] meu. Căutătorul meu de mine. Un şperaclu. Însă acolo, pe locul ăla fierbinte, nu m-am gândit la asta. Îl trăgeam ca pe-o rudă şi nici prin cap nu-mi trecea să-l las, deşi uitasem de toate: şi de şperaclu, şi de Maimuţica... Deci înseamnă că sunt într-adevăr un băiat bun? Aşa îmi zice şi Guta. Kirill mi-a sugerat-o şi el, iar Richard numai despre asta bombăne tot timpul... Ce să spun, au şi găsit bunătatea... ia mai lasă toate astea. Aici nu e loc pentru bunătate, întâi te gândeşti

[9] **DRAGÓR,** (**1**) *dragori,* s.m., (**2**) *dragoare,* s.n. **1.** S.m. Muncitor care manevrează comenzile unei drage (**1**). **2.** S.n. Navă de luptă special amenajată pentru îndepărtarea minelor marine. – Din fr. **dragueur.**

DRÁGĂ ~ge *f.* 1) Navă utilată cu instalaţii speciale pentru săparea sub apă, în vederea curăţării sau adâncirii fundului unei ape. 2) Instalaţie plutitoare, destinată exploatării zăcămintelor aluvionare (de aur, wolfram, diamante etc.). 3) Dispozitiv special pentru înlăturarea minelor (de pe o cale navigabilă). [fr. *drague*]

şi apoi dai din mâini şi din picioare. Să fie prima şi ultima dată, e clar? Om bun, hm...Trebuie să-l păstrez pentru «maşina de tocat carne», se gândi el rece şi clar. Aici poţi să treci prin toate, în afară de această maşină”.

— Stai, îi zise lui Arthur.

Vâlceaua era în faţa lor şi Arthur stătea, privind pierdut spre Redrick. Vâlceaua era acoperită de un noroi verde, purulent, care lucea unsuros în soare, iar deasupra se unduia un abur uşor, ce se închega între dealuri, încât la treizeci de paşi nu se mai vedea nimic. Şi putoarea. Nu era clar ce putrezea acolo, în borhotul ei, dar Redrick avea impresia că o sută de mii de ouă stricate, sparte şi aruncate peste o sută de mii de capete de peşti şi pisici moarte nu ar fi putut să duhnească ca aici. „O să cam miroasă pe-acolo, Roşcatule, aşa că tu... Vezi să nu intri în derivă”.

Arthur gemu şi se dădu înapoi. Atunci Redrick îşi alungă toropeala, scoase repede din buzunar un pachet de vată îmbibată cu deodorant, îşi puse în nări două tampoane şi îi întinse şi lui Arthur.

— Mulţumesc, domnule Schuhart... abia şopti Arthur. Nu putem cumva să trecem pe undeva pe sus?...

Redrick îl înşfăcă de păr şi îi întoarse capul înspre grămada de cârpe ce se zărea într-o surpătură de piatră.

— Ăla e Ochelaristu’, iar pe dealul din stânga, de aici nu se vede, zace Canişu’. Tot o grămadă de cârpe. Ai înţeles? Înainte.

Mocirla era caldă, lipicioasă şi respingătoare. Întâi au mers drept, scufundându-se până la brâu, iar sub picioare, spre norocul lor, era piatră şi destul de neted. Şi-n curând, Redrick auzi binecunoscutul zumzet din amândouă părţile. Pe dealul din stânga, inundat de soare, nu se vedea nimic, dar pe povârnişul din dreapta jucau în penumbră flăcări liliachii-deschise.

— Apleacă-te, îi comandă printre dinţi, şi se aplecă şi el. Mai jos, tâmpitule!

Arthur se aplecă speriat, şi-n aceeaşi secundă un fulger, însoţit instantaneu de un bubuit, sparse văzduhul. Deasupra capetelor lor se scutură într-un dans dement un fulger ramificat, abia vizibil pe fondul cerului. Arthur se ghemui, scufundându-se până la umeri. Redrick, simţind cum i se astupă urechile din cauza tunetului, întoarse capul şi zări în umbră cum o pată de

un roşu deschis se destrăma repede în pietrişul fărâmiţat. Imediat izbucni şi al doilea fulger.

— Înainte! Înainte! urlă, fără să se audă.

Acum se târau pe vine, mişcându-se ca două gâşte şi scoţând afară numai capetele. La fiecare străfulgerare, Redrick vedea cum părul lung al lui Arthur se ridică în sus, simţind imediat după aceea cum o mie de ace îi înţeapă pielea feţei. „Înainte”, repeta el din inerţie. Deja nu mai auzea nimic. O dată, Arthur se întoarse spre el, arătându-şi profilul, şi observă cum îl privea cu ochii holbaţi de groază; îi mai zări buzele albe care tremurau şi obrazul transpirat, murdărit de verdele borhotului. Pe urmă, fulgerele se transformară în trăsnete şi fură nevoiţi să se scufunde cu totul. Mucozitatea verde îi încleia gura, era imposibil de respirat. Prinzând aerul cu gura, Redrick îşi smulse din nas tampoanele şi dintr-o dată simţi că putoarea dispăruse. Aerul era plin de un miros proaspăt şi pătrunzător de ozon, iar aburul din jur se îngroşase sau poate că i se înceţoşaseră ochii şi deja nu se mai vedeau dealuri nici în stânga, nici în dreapta, nu se mai observa nimic, doar capul lui Arthur mânjit de drojdia verde şi aburul galben care şerpuia în jur.

„Trec, trec, se gândea Redrick. Doar nu e prima dată. Toată viaţa aşa a fost la mine: în noroi, iar deasupra capului fulgere, şi niciodată n-a fost altfel... Dar de unde mizeria asta? Câtă mizerie... Îţi pierzi minţile, nu alta. Câtă mizerie într-un singur loc, de parcă s-au strâns aici toate porcăriile din lume... Mucozitatea asta este Sterviatnik, se gândi cu furie. Pe aici a trecut Sterviatnik şi de la el a rămas... Ochelaristu’ a căzut în dreapta. Canişu’ în stânga, şi totul pentru ca Sterviatnik să treacă printre ei şi să lase după el toată această mizerie. Aşa-ţi trebuie, Roşcatule! Cine calcă pe urmele lui Sterviatnik întotdeauna o să-nghită rahat. Ce, n-ai ştiut asta şi înainte? Peste tot e-aşa. Sunt prea mulţi ca Sterviatnik şi de aceea n-a mai rămas nici un loc curat. Totul s-a împuţit... Nunan e un prost: «Tu, Roşcovanule, strici tot echilibrul, strici ordinea şi nu suporţi nici o organizare: nici pe cele bune, nici pe cele rele. Din cauza celor ca tine n-o să fie niciodată raiul pe pământ...» Da’ ce te pricepi tu la toate astea, grăsanule? Când am văzut vreodată o ordine bună? Da’ când m-ai văzut pe mine într-o ordine bună? Toată viaţa am văzut cum mor Kirillii, Ochelariştii, iar cei ca

Sterviatnik se târăsc printre cadavrele lor, pe cadavrele lor, ca nişte viermi, şi murdăresc, murdăresc, murdăresc...”

Alunecă pe o piatră, se scufundă, ieşi, văzu din nou alături faţa schimonosită cu ochii holbaţi şi deodată, îngheţă: i se păru că pierduse direcţia. Dar nu, nu se rătăcise. Înţelese imediat că trebuie să meargă uite-acolo, unde iese din noroi o piatră. Înţelesese asta, deşi în afară de piatră nu se mai vedea decât pâcla galbenă.

— Stai! ţipă el. Ţine-te mai la dreapta! Mai la dreapta pietrei.

Din nou nu-şi auzi vocea şi atunci îl ajunse pe Arthur, îl prinse de umăr şi începu să-i arate cu mâna: „Ţine-te mai la dreapta pietrei şi mergi cu capul în jos”. „O să mi-o plătiţi voi, se gândi”. Lângă piatră, Arthur se scufundă şi imediat un trăsnet lovi, cu un pocnet asurzitor, creştetul pietrei negre făcând să zboare în toate părţile aşchii încinse. „O să mi-o plătiţi” repetă el, cufundându-se cu totul, dând din mâini şi din picioare cu toate puterile. Trosnetul unui fulger îi sfâşie din nou auzul. „Tot sufletul am să-l scot din voi”. Şi-n treacăt, se gândi: „Oare la cine mă refer?... Nu ştiu. Da’ cineva trebuie să mi-o plătească şi-mi va plăti pentru asta! Staţi un pic, numai să ajung la Glob, că eu nu sunt Sterviatnik... O să mi-o plătiţi aşa cum trebuie şi aşa cum vreau eu...”

Când au ieşit la loc uscat, pietrişul se încălzise deja de la soare. Erau complet asurziţi, întorşi pe dos, clătinându-se şi agăţându-se unul de altul ca să nu se prăbuşească. Redrick văzu o furgonetă jupuită, fără roţi, şi, ca prin ceaţă, îşi aminti că aici, la umbra ei, te poţi odihni. Se târâră în umbră. Arthur se întinse pe spate şi începu, cu degetele lipsite de vlagă, să-şi descheie scurta; în timp ce Redrick se lipi cu rucsacul de furgonetă, îşi şterse puţin palmele de pietriş şi băgă mâna la piept.

— Şi mie, zise Arthur. Şi mie, mister Schuhart.

Redrick se miră cât de puternică este vocea băieţandrului, înghiţi o gură, închise ochii şi simţi cum lichidul fierbinte şi purificator se scurge prin gâtlej şi se întinde peste tot pieptul. Înghiţi încă o dată şi îi întinse bidonaşul lui Arthur. „Gata, se gândi, lipsit de puteri. Am scăpat. Am trecut şi d-asta. Gata, acum văd deja cecul cu suma în litere. Ce, credeţi că am uitat? Nu! Eu ţin minte totul. Credeţi că o să vă mulţumesc că m-aţi lăsat viu şi că nu m-aţi înecat? Ciu-ciu şi nu mulţumesc. V-a

venit sfârşitul, e clar? N-am să las nimic aşa. Acum eu hotărăsc. Eu, Redrick Schuhart, în deplinătatea facultăţilor mintale, voi hotărî tot şi pentru toţi. Iar voi, broaşte râioase, sterviatnici, extratereştri, ciolănoşi, quarterblazi, paraziţi, verzişori, răguşiţi, cei cu uniforme, simandicoşi, cei cu serviete şi cu «binefaceri», patroni, cei cu AV-uri, cu motoare veşnice, cu «chelia ţânţarului», cu discursuri, cu diferite promisiuni – ajunge! M-aţi dus destul de nas! Şi eu, prostu', mă lăudam că aşa vreau, că aşa o să fac, iar voi, târâturilor, aprobându-mă, vă făceaţi cu ochiul în spatele meu şi mă duceaţi de nas. Mă trăgeaţi, mă întindeaţi, mă târaţi de nas prin închisori, prin «bombe»... Ajunge!"

Desfăcu curelele rucsacului şi luă din mâinile lui Arthur bidonaşul.

— Niciodată n-aş fi crezut, zise Arthur cu o nedumerire blândă în glas, nici n-aş fi putut să-mi închipui... Ştiam, bineînţeles, moarte, foc... Dar ca să existe aşa ceva!... Cum vom răzbate la întoarcere?

Redrick nu-l asculta. Tot ce spunea acest omuleţ nu mai avea acum nici o importanţă. Nici înainte nu avusese, dar atunci era totuşi un om. Acuma însă... Un şperaclu vorbitor. Lasă-l să vorbească.

— Ar fi fost bine să ne spălăm... (Arthur privi în jur cu teamă.) Măcar faţa să mi-o fi limpezit.

Redrick se uită la el absent. Îi observa părul năclăit şi lipicios, ca de pâslă, faţa mânjită de mucozitatea acum uscată, cu urme de degete, şi-n general corpul, acoperit de o crustă de noroi crăpată, şi nu simţi nici milă, nici iritare, nimic. Un şperaclu vorbitor. Îşi întoarse capul, în faţă se întindea un spaţiu plictisitor, ca un şantier părăsit, acoperit de pietriş, de praf alb, plin de soarele orbitor, un alb insuportabil, fierbinte şi mort. Capătul îndepărtat al carierei se vedea deja de aici, era tot de un alb orbitor şi de la distanţă părea complet neted şi abrupt, iar capătul apropiat era marcat de sfărâmături de piatră. Coborârea în carieră începea acolo unde se detaşa, ca o pată roşie printre, pietre, cabina excavatorului. Acesta era singurul marcaj. Trebuia să meargă direct spre el, bizuindu-se doar pe noroc.

Arthur se ridică pe neaşteptate, băgă mâna sub furgonetă şi

scoase de-acolo o cutie de conserve ruginită.

— Ia uitaţi-vă, domnule Schuhart… zise el, înviorându-se. Asta, probabil, a lăsat-o tata… Şi mai sunt acolo.

Redrick nu-i răspunse. „Ce nechibzuinţă! se gândi indiferent. Mai bine nu ţi-ai fi adus aminte de tata. Acum era mai bine dacă tăceai din gură. Dar, de altfel, e totuna…” Se ridică şi oftă de durere, pentru că toată îmbrăcămintea se lipise de corp, de pielea arsă, şi acum se rupea ceva dureros acolo, se dezlipea ca o faşă uscată de o rană. Arthur se ridică şi oftă şi el, în timp ce se uita la Redrick, cu suferinţă. Se vedea clar că ar fi vrut să se plângă, dar n-avea curaj. Mormăi numai, cu o voce înăbuşită:

— Pot să mai iau o gură, domnule Schuhart?

Redrick piti la piept bidonaşul care-l ţinea în mână şi zise:

— Vezi roşu ăla printre pietre?

— Îl văd, zise Arthur, şi oftă spasmodic.

— Direct spre el.

Arthur se întinse gemând, îşi îndreptă umerii şi se schimonosi, uitându-se în jur.

— Să mă spăl un pic… S-a lipit totul.

Redrick îl aşteptă în tăcere. Arthur se uită la el fără speranţă, se întoarse şi începu să meargă, dar se opri imediat.

— Rucsacul… V-aţi uitat rucsacul, domnule Schuhart.

— Marş înainte, îi ordonă Redrick.

Nu mai avea răbdare nici să explice, nici să mintă şi de fapt nu mai avea nici un rost. Şi-aşa o să meargă, n-are încotro. Şi Arthur porni, târându-şi picioarele, adus din spate, încercând să-şi dezlipească de pe faţă mizeria scorţoasă, se făcuse mic, slab şi amărât, ca un pisoi ud fără stăpân. Redrick porni în urma lui şi, cum ieşi din umbră, soarele îl pocni, orbindu-l. Îşi puse palma streaşină şi regretă că nu-şi luase ochelarii negri. Fiecare pas ridica un norişor de praf alb, praful se aşternea pe bocanci şi putea, dar parcă mai degrabă Arthur duhnea, iar ca să meargă în urma lui era imposibil. Dintr-o dată înţelese însă că el pute cel mai tare. Mirosul era infect, dar cunoscut. Aşa mirosea în oraş atunci când vântul de nord aducea pe străzi fumul de la uzină. Şi tatăl său tot aşa duhnea când se întorcea acasă, imens, sumbru, cu ochii roşii ca de nebun. Şi Redrick se grăbea să se ascundă într-un colţ, de unde se uita cu groază cum taică-su îşi smulgea de pe el hainele de lucru şi le arunca în mâinile mamei,

cum trăgea de pe labele uriaşe bocancii stâlciţi, cum îi împingea sub cuier şi, numai în şosete, lipăia până în baie, auzea cum de-acolo, de sub duş, pufăia îndelung şi plescăia sub apă, cum trântea nişte ligheane, bolborosea ceva pe-acolo, iar pe urmă cum urla de se cutremura casa: „Maria... ai adormit?” Trebuia să stea pitit până când se spăla şi se aşeza la masa pe care mama punea o sticlă, o farfurie adâncă, plină cu supă groasă, şi un borcan de ketchup, să aştepte până când termina supa, râgâia şi începea carnea cu fasole, şi abia atunci putea să iasă la lumină, să se aşeze pe genunchii lui şi să-l întrebe pe care maistru sau pe care inginer l-a mai înecat în acid sulfuric.

În jur, totul era încins până la alb şi îi era greaţă de arşiţa uscată şi aspră, de duhoare, de oboseală; îl ustura pielea arsă, care crăpase pe la încheieturi, şi i se părea că prin ceaţa fierbinte care îi învăluia creierul ea ţipa ca să audă şi el, cerându-i apă, linişte şi răcoare. Amintiri aproape uitate se îngrămădeau în creierul lui umflat, se răsturnau între ele, se acopereau şi se amestecau, împletindu-se cu lumea albă, încinsă, care dansa în faţa ochilor întredeschişi, şi toate erau amare, toate emanau milă covârşitoare sau ură. Încerca să intervină în haosul ăsta, străduindu-se să scoată din trecut un miraj dulce, şi sentimente de tandreţe şi prospeţime reliefau din adâncurile memoriei faţa tânără şi veselă a Gutei, încă fată, când era dorită şi neprihănită, şi ea apărea în faţa ochilor, dar imediat se acoperea de rugină, se deforma, curgea şi se transforma într-o mutrişoară ursuză, acoperită de blăniţa lungă şi aspră a Maimuţicăi. Încerca să-şi aducă aminte de Kirill, pentru el un om sfânt, de mişcările lui repezi şi agile, de râsul lui şi de vocea care-i promitea locuri şi timpuri minunate, nemaivăzute, iar Kirill apărea şi el. Pe urmă licărea în soare păienjenişul argintiu şi iată că Kirill deja dispăruse şi pe Redrick îl pironesc ochii îngereşti şi ficşi ai lui Hugh Răguşitu’, după care mâna lui mare şi albă cântăreşte în palmă containerul de porţelan... În conştiinţa lui se învălmăşeau forţe întunecate, care îi coborau bariera voinţei şi îi stingeau puţina bunătate pe care o mai păstra memoria lui, şi deja i se părea că până acum nu fusese nimic bun, ci numai mutre, mutre, mutre...

Şi-n tot timpul ăsta rămânea stalker, fără să se gândească, fără să simtă, fără chiar să ţină minte, şi vedea parcă cu

cerebelul că, uite, acolo în stânga, la o distanţă nepericuloasă, deasupra mormanului de scânduri vechi, stă „fantoma veselă” – liniştită, fără vlagă – şi dă-o dracului, iar din dreapta adie un vânt nedesluşit, ca după câţiva paşi să apară „chelia ţânţarului”, netedă ca oglinda şi cu multe cozi ca o stea de mare, încă departe, şi nu mi-e frică, iar în centrul ei o pasăre turtită ca o umbră, ceva foarte rar, pentru că păsările nu zboară deasupra Zonei; iar acolo, alături de potecă, două „biberoane” aruncate de Sterviatnik, probabil la întoarcere, când frica a învins lăcomia. Vedea toate astea şi reţinea totul, iar când Arthur, încovoiat, greşea direcţia măcar cu un pas, gura lui Redrick se deschidea singură şi un urlet răguşit şi ameninţător îi ieşea din gâtlej. „O maşină, se gândea. Aţi făcut din mine o maşină...” Pietrişul de la marginea carierei se apropia şi deja putea să desluşească desenele ciudate ale ruginii pe acoperişul roşu ai cabinei excavatorului.

„Eşti un prost, Barbridge. Şmecher, dar prost. Cum ai putut să ai încredere în mine, ai? De când mă ştii tu? Ar fi trebuit să mă cunoşti mai bine decât eu însumi. Ai îmbătrânit, asta este. Te-ai prostit. E şi normal. Poate fiindcă ai avut de-a face numai cu proşti...” Şi atunci îşi imagină cum s-a desfigurat Sterviatnik când a aflat că Arthur, frumosul Archie, sânge din sângele lui... a plecat în Zonă cu Roşcatu’, după picioarele lui Sterviatnik, a plecat nu cu un mucos inutil, ci cu fiul lui, viaţa lui, mândria lui. Şi imaginându-şi toate astea, Redrick începu să râdă în hohote, iar când Arthur îşi întoarse speriat capul dădu din mână continuând să râdă: „Marş, marş!”. Şi iar au început să i se târască prin minte, ca pe un ecran, mutre, mutre, mutre... Trebuie să schimbe totul. Nu o viaţă, nu două, nu un destin sau două destine. Trebuie schimbat fiecare şurub al acestei lumi infecte...

Arthur se apropie de marginea râpei din faţa carierei, se opri şi rămase pironit locului, privind în jos şi-n depărtare, întinzându-şi gâtul lung. Redrick se apropie şi se opri alături. Nu se uita acolo unde privea Arthur. Lângă picioare, din adâncurile carierei, pleca drumul bătătorit cu mulţi ani în urmă de şenilele şi roţile tractoarelor grele. La dreapta lui se ridica un perete abrupt, alb şi crăpat de căldură, iar în stânga era şes, unde, printre pietre şi grămezi de piatră spartă, stătea aplecat

excavatorul. Cupa lui părea sleită de puteri, prăbuşită la capătul drumului. Şi aşa cum era de aşteptat, nimic nu se mai vedea pe drum, dar lângă cupă, pe o pantă aspră şi colţuroasă, atârnau ţurţurii răsuciţi şi negri ce semănau cu nişte lumânări metalice, groase, forjate. În praf se vedeau o mulţime de pete, de parcă acolo se vărsase nişte bitum. Asta-i tot ce mai rămăsese de la ei şi nici nu puteai să spui câţi au fost. Poate că fiecare pată este un om, o dorinţă a lui Sterviatnik. Ia uite, Sterviatnik scăpase cu bine, viu şi nevătămat din subsolul blocului 7. De acolo Sterviatnik scosese cu uşurinţă din Zonă „magnetul fluid". Iar ţurţurul acela era comoara de Dina Barbridge pe care toţi o doreau, care nu semăna nici cu tata, nici cu mama. Iar pata aceea era Arthur Barbridge, frumosul şi mândrul Archie, care nu semăna cu părinţii.

— Am ajuns, hârâi încordat Arthur. Mister Schuhart, am ajuns totuşi, nu-i aşa?

Râdea bucuros, se aşezase pe vine şi cu amândoi pumnii începuse să lovească pământul cu toată puterea. Părul năclăit şi întărit ca o crustă pe creştetul capului tremura şi flutura caraghios în toate părţile, aruncând bucăţi de noroi uscat. Şi numai atunci Redrick îşi ridică privirea şi privi Globul. Încet. Cu teamă. Cu frica ascunsă că n-o să arate aşa cum îşi imaginase. Că o să-l pătrundă îndoiala şi Globul se va prăbuşi de pe cerul unde abia se căţărase, înghiţind astfel toate scârnăviile.

Nu era de aur, ci mai degrabă din cupru roşcat, complet neted, şi lucea mat în soare. Zăcea aruncat lângă peretele îndepărtat al carierei, stând comod printre mormanele de rocă presată şi chiar de aici se vedea cât este de mare şi cât de greu apasă locul unde se afla.

Nu avea nimic dezamăgitor sau îndoielnic în el, dar nici nu avea nimic ce-ar fi putut să-i dea o speranţă.

Nu se ştie de ce, dar îi trecu prin cap ideea că Globul este gol pe dinăuntru şi că ar trebui să fie foarte fierbinte, încins de soare. Era clar că nu emitea o lumină proprie, că nu se putea ridica în aer să danseze, aşa cum se vorbea în legende. Zăcea acolo unde căzuse. Poate că scăpase dintr-un oarecare buzunar imens şi se rostogolise, rătăcindu-se în timpul unui joc de giganţi. Nu era aşezat aici. Fusese aruncat şi el, la fel cum erau azvârlite toate astea: „brăţări", „biberoane", „baterii", şi alte

gunoaie rămase de la Vizită. Dar, în acelaşi timp, avea ceva şi, cu cât se uita mai mult la el, Redrick îşi dădea seama cât este de plăcut să-l priveşti, cum te îndeamnă să te apropii de el, să vrei să-l atingi, să-l mângâi. Din nou îi trecu prin cap o trăsnaie, că ar fi foarte odihnitor să te aşezi lângă el sau, şi mai bine, să te sprijini cu spatele de el, să-ţi dai capul pe spate şi, închizând ochii, să te gândeşti, să dai drumul la amintiri şi poate chiar să moţăi un pic...

Arthur sări în picioare, îşi desfăcu toate fermoarele de la scurtă, o smulse şi o azvârli la picioare, ridicând un nor de praf alb. Ţipa ceva, strâmbându-se şi dând din mâini, pe urmă le duse la spate şi dansă făcând cu picioarele figuri complicate. Sărind, porni în jos pe povârniş. Nu se mai uita la Redrick, uitase de el. Uitase de toate, mergea să-şi îndeplinească dorinţele, dorinţele mărunte şi ascunse ale unui licean care roşeşte, ale unui băieţandru care nu văzuse în viaţa lui nici un fel de bani, în afară de cei „de buzunar”, ale unui mucos pe care îl snopeau în bătaie dacă mirosea măcar un pic a alcool atunci când se întorcea acasă şi din care voiau să crească un avocat celebru, iar, în perspectivă, un ministru şi, cine ştie cum, înţelegeţi voi... preşedinte. Mijindu-şi ochii înroşiţi de lumina orbitoare, Redrick privea tăcut în urma lui. Stătea impasibil şi rece, ştiind ce-o să se întâmple acum, simţind însă că nu se va putea uita. Totuşi, până când totul era posibil, va privi fără să simtă ceva deosebit, poate doar înlăuntrul lui, undeva în adâncime, unde începuse să se neliniştească un oarecare viermişor, ce pornise să se răsucească cu căpşorul lui ţepos.

Băiatul tot mai cobora în sărituri, pe povârnişul abrupt, bătând un step dement, iar praful alb îi sărea de sub tălpi în timp ce ţipa ceva cu toată puterea, foarte vesel, răsunător, dar foarte solemn, ca un cântec sau, mai bine-spus, ca o litanie. Redrick se gândi că, pentru prima dată în existenţa carierei, acest drum era străbătut în atmosferă de sărbătoare. La început nu ascultase ce urlă acest şperaclu vorbitor, dar pe urmă parcă se aprinse ceva în el şi auzi: „Fericirea pentru toţi!... Pe gratis!... Fericire din belşug!... Veniţi aici cu toţii!... Ne ajunge la toţi!... Nimeni n-o să plece supărat!... Pe gratis!... Fericire! Pe gratis!...”

Şi, dintr-o dată, amuţi, de parcă o mână imensă i-ar fi băgat

un căluş în gură. Redrick văzu cum vidul transparent, care se furişase în umbra cupei excavatorului, îl prinse, îl aruncă în aer încet şi cu putere îl răsuci, aşa cum femeile storc rufele. Redrick mai avu timp să vadă cum unul din bocancii prăfuiţi a fost smuls de pe piciorul lui Arthur şi proiectat în sus, undeva deasupra carierei. Atunci îşi întoarse capul şi se aşeză. În cap se făcuse gol şi amorţise. În jur era linişte şi mai ales în spatele lui, acolo pe drum. Atunci îşi aduse aminte de bidonaş, dar fără plăcere, ca de-un medicament pentru care a venit vremea să-l ia. Deşurubă căpăcelul, începu să bea cu înghiţituri mici şi, pentru prima dată în viaţă, ar fi vrut ca în bidonaş să nu fi fost alcool, ci pur şi simplu apă rece...

Trecu un timp, şi-n cap apărură nişte gânduri cât de cât coerente. „Asta-i tot. Drumul e liber. Chiar acum aş putea să merg, dar mai bine să mai aştept un pic. «Maşina de tocat» e capabilă de orice scamatorie. Tot trebuie să mai reflectez puţin. Numai că asta nu-i o treabă obişnuită pentru mine, ăsta-i tot necazul”. Ca să se gândească ar fi însemnat să se eschiveze, să trişeze, să păcălească, să mintă. Şi aici toate astea nu mai merg...

„În sfârşit... Ce să zic?... Maimuţica, tata... Să plătească pentru toate, să le iasă târâturilor sufletul, să se sature şi ei de rahat aşa cum am înghiţit şi eu... Nu, nu aşa Roşcatule! Adică aşa, bineînţeles... Dar ce-nseamnă toate astea? Ce-mi trebuie mie? Astea-s înjurături, nu gânduri”. Îngheţă, presimţind ceva groaznic, şi, trecând peste mulţimea diferitelor gânduri, îşi porunci cu răutate: „Ia ascultă, măi, mutră roşcată. N-ai să pleci de-aici până n-o să te gândeşti la ceva concret. O să pieri aici cu acest globuleţ, ai să putrezeşti, ai să te prăjeşti, dar n-ai să pleci...”

„Doamne, unde-mi sunt cuvintele, unde-mi sunt gândurile?” Şi cu avânt îşi trosni una peste faţă. „În toată viaţa mea n-am avut nici un gând! Aşteaptă-mă! Doar Kirill mi-a vorbit ceva, aşa... Kirill!” Cotrobăia febril prin amintiri, îi apăreau nişte cuvinte cunoscute şi semi-cunoscute, dar nimic nu se închega, pentru că de la Kirill nu rămăseseră cuvinte, ci numai nişte imagini neclare, bune sau foarte bune, dar complet neverosimile...”

„Ce ticăloşie. Ticăloşie... Până şi aici m-aţi învârtit, m-aţi

lăsat fără limbă, târâturilor... Golan... Aşa cum am fost un golan, aşa am şi îmbătrânit: tot un golan. Şi asta nu trebuie să fie. Auzi? O dată pentru totdeauna, să-ţi fie interzis pe viitor! Omul se naşte ca să gândească (iată-l şi pe Kirill, în sfârşit)... Numai eu nu cred în asta. Nici înainte n-am crezut şi nici acum nu sunt convins. Iar pentru ce se naşte omul nu ştiu. S-a născut şi s-a născut. Se hrăneşte fiecare cum poate. Lasă să fim cu toţii sănătoşi, iar ei lasă să crape... Adică cine suntem noi şi cine sunt ei? Nu mai înţeleg nimic. Mie îmi este bine, lui Barbridge îi este rău, lui Barbridge îi e bine, lui Ochelaristu' îi e rău, lui Răguşitu' îi e bine, e rău pentru toţi. Numai el, tâmpitul crede că poate să se strecoare la timp. Doamne, ce ciulama! Toată viaţa m-am războit cu căpitanul Quarterblood, iar el toată viaţa a fost în război cu, Răguşitu' şi de la mine, idiotul, vroia un singur lucru, să nu mai fiu stalker. Dar cum să nu mai fiu stalker când am de hrănit o familie? Să mă duc la slujbă? Da' nu vreau să muncesc pentru nimeni. Mi-e silă de munca voastră. Puteţi oare să înţelegeţi asta? Dacă omul munceşte, o va face întotdeauna pentru cineva. Este un sclav şi nimic altceva, iar eu întotdeauna am vrut să fiu singur, ca să-i înfrunt pe toţi, cu apatia şi plictiseala lor...”

Bău restul de coniac şi, cu toată puterea, trânti, de pământ bidonaşul gol, care, lucind în soare, se rostogoli pe undeva şi Redrick uită imediat de el. Acum stătea acoperindu-şi ochii cu mâinile şi încerca să nu înţeleagă, nici să vorbească, dar măcar să vadă ceva, cam cum ar trebui să fie, însă din nou zări numai mutre, mutre şi iar mutre... Verzişori, sticle, grămezi de cârpe care au fost cândva oameni, coloane de cifre... Ştia că tot ce vedea trebuia să dispară şi ar fi vrut să le şteargă, dar i se păru că dacă toate astea vor dispărea, atunci nu va mai rămâne nimic – doar pământul neted şi gol. De neputinţă şi disperare, ar fi vrut din nou să se sprijine şi să-şi dea capul pe spate, dar se ridică, îşi scutură pantalonii de praf şi începu să coboare în carieră. Soarele dogorea, iar în faţa ochilor pluteau pete roşii, aerul tremura şi în această vibrare Globul părea că dansează pe loc, ca o geamandură pe valuri. Redrick trecu pe lângă cupă şi, superstiţios, îşi ridică picioarele mai sus, ferindu-se să nu atingă petele negre, scufundându-se apoi în pământul prăfos, se târî prin toată cariera de-a curmezişul, spre Globul care dansa şi-i

făcea cu ochiul. Era transpirat tot, se sufocase de căldură, în acelaşi timp trecându-l fiori de gheaţă, tremura ca după o beţie, iar printre dinţi îi scârţâia praful cretos şi searbăd. Şi deja nici nu mai încerca să gândească. Repeta întruna, cu disperare, ca o rugăciune: „Sunt un animal. Vezi bine că sunt un animal. N-am cuvinte, nu m-a învăţat nimeni să folosesc cuvintele, nu ştiu să gândesc. Aceste târâturi nu mi-au dat posibilitatea să învăţ şi să gândesc. Dar dacă eşti într-adevăr atât de puternic, de atotştiutor şi atotînţelegător... Descurcă-te singur! Uită-te în sufletul meu, ştiu că acolo găseşti ce-ţi trebuie. Trebuie să fie ceva! Doar nu mi-am vândut nimănui sufletul, niciodată! Este al meu, este omenesc! Nu se poate să vreau răul!... Şi blestemat să fie tot, că nimic nu pot să-ţi mai spun în afară de aceste cuvinte copilăreşti: «Fericire pentru toţi, pe gratis, şi hai să nu plece nimeni supărat!»”.

Arkadij Natanovitch Strugatsky şi Boris Natanovitch Strugatsky

